

Matthew Chapter 1

1 หนังสือลำดับพงศ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิด ผู้สืบเชื้อสายมาจากอับราฮัม **2** อับราฮัมเป็นบิดาของอิสอัค และอิสอัคเป็นบิดาของยาโคบ และยาโคบเป็นบิดาของยูดาห์และพี่น้องของเขา **3** ยูดาห์เป็นบิดาของเปเรศกับเศราห์ซึ่งเกิดจากนางทามาร์ ส่วนเปเรศเป็นบิดาของเฮสโรน และเฮสโรนเป็นบิดาของราม **4** รามเป็นบิดาของอัมมีนาดับ อัมมีนาดับเป็นบิดาของนาโฮน และนาโฮนเป็นบิดาของสัลโมน **5** สัลโมนเป็นบิดาของโบอาสซึ่งเกิดจากนางราห์โบอาสเป็นบิดาของโอเบดที่เกิดจากธูรา โอเบดเป็นบิดาของเจสซี **6** เจสซีเป็นบิดาของดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดเป็นบิดาของซาโลมอนซึ่งเกิดจากภรรยาของอูริยาห์ **7** ซาโลมอนเป็นบิดาของเรโหแอม เรโหแอมเป็นบิดาของอาบียาห์ อาบียาห์เป็นบิดาของอาสา **8** อาสาเป็นบิดาของเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทเป็นบิดาของโยรัม และโยรัมเป็นบรรพบุรุษคนหนึ่งของอุสซียาห์ **9** อุสซียาห์เป็นบิดาของโยรัม โยรัมเป็นบิดาของอาหัส อาหัสเป็นบิดาของเฮเซคียาห์ **10** เฮเซคียาห์เป็นบิดาของมนัสเสห์ มนัสเสห์เป็นบิดาของอาโมน อาโมนเป็นบิดาของโยสิยาห์ **11** โยสิยาห์เป็นบิดาของเยโคนิยาห์และพี่น้องของเขาในช่วงที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลน **12** และหลังจากที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์เป็นบิดาของเซอัลทิเอล เซอัลทิเอลเป็นบรรพบุรุษคนหนึ่งของเศรบบาเบล **13** เศรบบาเบลเป็นบิดาของอาบียูด อาบียูดเป็นบิดาเป็นบิดาของเอสยาคิม และเอสยาคิมเป็นบิดาของอาซอร์ **14** อาซอร์เป็นบิดาของศาโดก ศาโดกเป็นบิดาของอาคิม และอาคิมเป็นบิดาของเอสูดู **15** เอสูดูเป็นบิดาของเอลาซาร์ เอลาซาร์เป็นบิดาของมัถธาน และมัถธานเป็นบิดาของยาโคบ **16** ยาโคบเป็นบิดาของโยเซฟผู้เป็นสามีของมารีย์ที่ให้นิรมลพระเยซูซึ่งเป็นผู้ที่ถูกเรียกว่าพระคริสต์ **17** นับตั้งแต่อับราฮัมมาจนถึงดาวิดมีสิบสี่ชั่วอายุคน นับตั้งแต่ดาวิดไปจนถึงช่วงถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลนมีสิบสี่ชั่วอายุคน นับตั้งแต่ช่วงที่ถูกกวาดต้อนไปเป็นเชลยที่กรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์ท่านนั้นมีสิบสี่ชั่วอายุคน **18** เรื่องราวการกำเนิดของพระเยซูคริสต์มีดังนี้ มารีย์มารดาของพระองค์ได้หมั้นกับโยเซฟเพื่อจะแต่งงานกัน แต่ก่อนที่จะอยู่กินด้วยกันก็พบว่ามารีย์ตั้งครรภ์โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ **19** โยเซฟผู้หมั้นของเธอเป็นผู้ที่มีความชอบธรรมไม่ปรารถนาที่จะทำให้เธอต้องอับอายต่อหน้าผู้คน จึงวางแผนที่จะถอนหมั้นแบบลับๆ **20** ขณะที่เขาคิดเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ กูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏในความฝันของเขา และบอกท่านว่า "โยเซฟ บุตรของดาวิดเอ๋ย จงอย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยา เพราะผู้ที่ปฏิสนธิอยู่ในครรภ์ของเธอนั้น ได้ปฏิสนธิโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ **21** เธอจะให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง และเจ้าจงเรียกพระนามของพระองค์ว่าเยชู เพราะพระองค์จะช่วยให้ประชาชนของพระองค์ให้รอดพ้นจากความบาปของพวกเขา **22** สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเพื่อให้พระวาทะของพระเจ้าที่มายังผู้เผยพระวาทะทั้งหลายนั้นสำเร็จ คือที่กล่าวไว้ว่า **23** "ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง แล้วพวกเขาจะเรียกนามของพระองค์ว่า อิมมานูเอล" ซึ่งมีความหมายว่า "พระเจ้าสถิตอยู่กับเรา" **24** โยเซฟตื่นขึ้น แล้วก็ทำตามตามที่กูตสวรรค์ของพระเจ้าสั่งไว้ เขาได้รับมารีย์มาเป็นภรรยาของเขา **25** แต่โยเซฟไม่ได้มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเธอเลยจนกระทั่งเธอคลอดบุตรชาย แล้วเขาเรียกนามของบุตรนี้ว่า เยชู

Chapter 2

1 ภายหลังจากที่พระเยซูทรงบังเกิดในเมืองเบธเลเฮม แคว้นยูเดีย ซึ่งเป็นสมัยการปกครองของกษัตริย์เฮโรด ก็มีเหล่านักปราชญ์เดินทางมาจากทิศตะวันออกมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถามว่า **2** "ผู้ซึ่งบังเกิดมาเพื่อเป็นกษัตริย์ของชาวยิวประทับอยู่ที่ไหนกัน? เราได้ติดตามดวงดาวของพระองค์มาตั้งแต่วันที่พระองค์เกิด และเรา

ปราชญ์จะนมัสการพระองค์" ³ ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินเช่นนั้นก็วุ่นวายใจยิ่งนัก รวมทั้งทุกคนในเยรูซาเล็มก็วุ่นวายใจเช่นกัน

⁴ เฮโรดเรียกพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ของประชาชนมาพบ แล้วถามพวกเขาว่า "พระคริสต์บังเกิดที่ไหน?" ⁵ คนเหล่านั้นตอบเขาว่า "ในเมืองเบธเลเฮม แคว้นยูเดีย เพราะมีเขียนไว้โดยพวกผู้เผยพระวจนะว่า" ⁶ 'และเจ้า เบธเลเฮม แผ่นดินของยูดาห์ ก็ไม่ได้เป็นผู้เล็กน้อยท่ามกลางเหล่าผู้นำของยูดาห์ เพราะจะมีผู้ครอบครองท่านหนึ่งมาจากพวกท่าน ผู้ซึ่งจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชากรของเรา'"

⁷ จากนั้นเฮโรดได้เรียกเหล่านักปราชญ์เข้ามาหาอย่างลับๆ เพื่อสอบถามถึงเวลาที่ดาวปรากฏ ⁸ แล้วท่านก็ส่งพวกนักปราชญ์ไปที่เมืองเบธเลเฮมพร้อมกับบอกว่า "จงไปเกิดและเสาะหากุมารน้อยนี้อย่างถี่ถ้วน เมื่อท่านพบกุมารน้อยนี้แล้ว ให้กลับมารายงานเรา เพื่อเราเองจะได้ไปนมัสการกุมารนั้นด้วย"

⁹ หลังจากที่พวกนักปราชญ์ได้ฟังคำของกษัตริย์แล้ว ก็พากันออกเดินทางไป และดวงดาวที่ปรากฏกับพวกเขาในฟากตะวันออกได้นำหน้าไป จนมาหยุดอยู่เหนือที่กุมารน้อยประทับอยู่ ¹⁰ เมื่อพวกเขาเห็นดวงดาวนั้นพวกเขาก็มีความปีติยินดียิ่งนัก

¹¹ พวกเขาจึงเข้าไปในบ้านหลังนั้นและพบกุมารน้อยกับมารีย์มารดาของพระองค์ พวกเขาจึงคุกเข่าลงกราบและนมัสการพระองค์ พวกเขาเปิดหีบสมบัติและมอบเครื่องบรรณาการอันได้แก่ ทองคำ กำยาน และมดยอบ

¹² พระเจ้าทรงเตือนพวกเขาในความฝันไม่ให้กลับไปหาเฮโรดอีก ดังนั้นพวกเขาจึงออกเดินทางกลับไปยังประเทศของตนในอีกเส้นทางหนึ่ง

¹³ หลังจากที่พวกเขากลับไปแล้ว กุตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็มาปรากฏกับโยเซฟในความฝันและพูดว่า "ลุกขึ้นเถิด จงพากุมารน้อยกับมารดาของพระองค์หนีไปที่อียิปต์และจงอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะมาบอกท่าน เพราะว่าเฮโรดจะเสาะหากุมารน้อยเพื่อจะฆ่าเสีย" ¹⁴ ในคืนนั้นเอง โยเซฟก็ลุกขึ้นพากุมารน้อยกับมารดาของพระองค์ ออกเดินทางไปยังอียิปต์ ¹⁵ และอาศัยอยู่ที่นั่นจนกระทั่งเฮโรดสิ้นพระชนม์ เพื่อให้เป็นไปตามคำเผยของผู้เผยพระวจนะที่ว่า "เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากอียิปต์"

¹⁶ จากนั้นเมื่อเฮโรดเห็นว่าตนหลงกลเหล่านักปราชญ์เข้าแล้ว ก็โกรธมาก จึงส่งคนไปฆ่าเด็กผู้ชายทุกคนที่อายุสองปีและต่ำกว่าสองปีที่อยู่ในเมืองเบธเลเฮมและในแถบนั้น โดยนับเวลาตามที่ได้ฟังมาจากเหล่านักปราชญ์นั้น

¹⁷ แล้วก็เป็นไปตามคำที่เผยไว้โดยเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะว่า ¹⁸ "มีเสียงร้องจากหมู่บ้านราม่า เป็นเสียงร้องไห้และคร่ำครวญครั้งใหญ่ ราเชลร้องไห้คร่ำครวญเพราะลูกๆ ของเธอ และเธอไม่ยอมรับแม้แต่การปลอบโยน เพราะเธอไม่เหลือบุตรเลยสักคน"

¹⁹ เมื่อเฮโรดสิ้นพระชนม์ ดุเถิด กุตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็มาปรากฏกับโยเซฟในความฝันที่อียิปต์และบอกว่า ²⁰ "จงลุกขึ้นเถิด พากุมารและมารดาของพระองค์กลับไปยังดินแดนอิสราเอล เพราะบรรดาผู้ที่จ้องจะทำลายชีวิตของพระองค์นั้นสิ้นชีวิตแล้ว" ²¹ โยเซฟจึงลุกขึ้น และพากุมารกับมารดาของพระองค์มายังดินแดนอิสราเอล

²² แต่เมื่อได้ยินว่าอารเคลาอัสปกครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา โยเซฟก็กลัวที่จะกลับไปอยู่ที่นั่น หลังจากที่พระเจ้าเตือนท่านในความฝัน ท่านจึงไปยังแคว้นกาลิลี ²³ และไปอาศัยอยู่ที่เมืองนาซาเร็ธ ซึ่งเป็นไปตามคำเผยของผู้เผยพระวจนะที่ว่าพระองค์จะถูกเรียกว่า ชาวนาซาเร็ธ

Chapter 3

¹ ในช่วงนั้นยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้มาเทศนาอยู่ในถิ่นทุรกันดารของแคว้นยูเดียว่า ² "จงกลับใจเสียเถิด เพราะราชอาณาจักรสวรรค์มาใกล้แล้ว" ³ เพราะยอห์นก็คือผู้ที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวถึงว่า "มีเสียงของผู้หนึ่งร้องในถิ่นทุรกันดาร 'จงเตรียมทางของพระผู้เป็นเจ้าให้พร้อม และทำให้เส้นทางทั้งหลายของพระองค์ให้ตรงไป'"

⁴ ยอห์นผู้นี้สวมเสื้อที่ทำจากขนอูฐและคาดเข็มขัดหนังไว้ที่เอว อาหารที่เขากินคือจิกจั่นและน้ำผึ้งป่า ⁵ จากนั้นผู้คนจากกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งทั้งแคว้นยูเดีย และทั่วทั้งบริเวณแม่น้ำจอร์แดนต่างพากันออกไปหาเขา ⁶ พวกเขาได้รับบัพติศมาจากยอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพราะพวกเขาสารภาพบาปทั้งหลายของตน

⁷ แต่เมื่อยอห์นเห็นว่ามิพวกฟาริสีและสะดูสีหลายคนมาหาเขาเพื่อจะรับบัพติศมาด้วย ยอห์นกล่าวกับพวกเขาว่า "พวกลูกหลานของงูพิษ ใครเล่าเตือนให้พวกท่านหลีกหนีจากพระพิโรธที่กำลังมาถึงพวกท่าน? ⁸ จงทำให้การกลับใจเกิดผลดีเถิด ⁹ และอย่าคิดทีกักกับตนเองว่า 'เรามีอับราฮัมเป็นบิดา' เพราะข้าพเจ้าขอบอกพวกท่านว่าพระเจ้าสามารถทำให้หินเหล่านี้เป็นลูกหลานของอับราฮัมได้

¹⁰ ขวานถูกวางไว้ตรงรากของต้นไม้เรียบร้อยแล้ว ฉะนั้นต้นไม้ทุกต้นที่ไม่ออกผลดีก็จะถูกโค่นและทิ้งลงไป ในกองไฟ ¹¹ ข้าพเจ้าบัพติศมาท่านด้วยน้ำสำหรับการกลับใจ แต่ท่านมีพระองค์อีกผู้หนึ่งที่ยิ่งใหญ่กว่าข้าพเจ้า ซึ่งจะมาภายหลังข้าพเจ้า และข้าพเจ้าเองไม่บังควรแม้แต่จะแก้เชือกผูกรองเท้าของพระองค์ พระองค์จะทรงบัพติศมาท่านด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ ¹² พลั่วสำหรับแยกแกลบอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์เพื่อจะทำความสะอาดลานนวดข้าวและเพื่อเก็บรวบรวมข้าวสาลีของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่เคยมีวันดับ"

¹³ ครั้นแล้วพระเยซูก็เสด็จมาจากกาลิลีจนถึงแม่น้ำจอร์แดนเพื่อรับบัพติศมาจากยอห์น ¹⁴ แต่ยอห์นพยายามห้ามพระองค์และพูดว่า "ข้าพระองค์ต้องเป็นฝ่ายได้รับบัพติศมาจากพระองค์ แล้วควรหรือที่พระองค์จะมาหาข้าพระองค์?" ¹⁵ พระเยซูตรัสตอบท่านว่า "บัดนี้จึงยอมเถิด เพราะเป็นการสมควรที่เราจะทำให้สำเร็จตามความชอบธรรมทุกประการ" แล้วยอห์นก็บัพติศมาให้กับพระองค์

¹⁶ หลังจากที่ได้รับบัพติศมาแล้ว พระเยซูก็ขึ้นมาจากน้ำโดยทันที และถูกเอเลเฟาสวรรค์ก็เปิดออกต่อพระองค์ พระองค์เห็นพระวิญญาณของพระเจ้าลงมาราวกับนกพิราบและบินลงมาเหนือพระองค์ ¹⁷ นี่แหละ มีเสียงหนึ่งดังมาจากสวรรค์ ตรัสว่า "นี่คือบุตรที่รักของเรา เราพอใจท่านมาก"

Chapter 4

¹ จากนั้นพระวิญญาณก็นำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อให้มารทดสอบพระองค์ ² เมื่อพระองค์ได้อุดอาหารเป็นเวลาสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้วพระองค์ก็ทรงหิว ³ ผู้ทดลองมาและพูดกับพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งหินเหล่านี้ให้เป็นอาหารเถิด" ⁴ แต่พระเยซูตรัสตอบกับเขาว่า "มีคำเขียนไว้ว่า 'มนุษย์ไม่อาจดำรงชีวิตได้ด้วยอาหารเพียงอย่างเดียว แต่ด้วยพระวจนะทุกคำที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า'"

⁵ ครั้นแล้วมารก็พาพระองค์ไปยังนครเบธสากและให้พระองค์ประทับบนยอดหลังคาพระวิหารสูงสุด ⁶ แล้วพูดกับพระองค์ว่า "ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงกระโดดลงไปเถิด เพราะมีบันทึกไว้ว่า 'พระองค์จะสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์คอยดูแลปกป้องท่าน' และ 'ทูตสวรรค์จะเอามือประคองท่านไว้ เพื่อที่เท้าของท่านจะไม่กระแทกกับหินเลย'"

⁷ พระเยซูตรัสตอบมารร้ายนั้นว่า "และมีคำเขียนไว้อีกว่า 'ท่านไม่ควรทดสอบองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่าน'" ⁸ อีกครั้งหนึ่งมารก็นำพระองค์ไปยังสถานที่สูงสุดและให้พระองค์ดูอาณาจักรทั้งสิ้นและสง่าราศีของโลกนี้ ⁹ มารพูดกับพระองค์ว่า "เราจะมอบทุกสิ่งเหล่านี้ให้กับท่าน ถ้าท่านก้มลงและนมัสการเรา"

¹⁰ จากนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "เจ้าซาตาน จงไปเสียให้พิน เพราะมีบันทึกไว้ว่า 'ท่านจงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของท่านและรับใช้พระองค์แต่เพียงผู้เดียว'" ¹¹ แล้วมารก็จากพระองค์ไป และถูกเอเลเฟาสวรรค์ก็มาและรับใช้พระองค์

¹² บัดนี้ เมื่อพระเยซูได้ยืนยันว่ายอห์นถูกจับตัว พระองค์ก็แยกตัวไปยังแคว้นกาลิลี ¹³ พระองค์ออกจากเมืองนาซาเร็ธแล้วไปอาศัยอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ติดกับทะเลกาลิลี ในอาณาเขตของเผ่าเศบูลุนและเผ่านัฟทาลี

¹⁴ สิ่งนี้เป็นไปตามที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้เผยไว้ว่า ¹⁵ "ดินแดนของเศบูลุนและดินแดนของนัฟทาลี

ตรงทางไปทะเล ฝั่งแม่น้ำจอร์แดนฟากโน้น ชาวกาลิลีของคนต่างชาติ ¹⁶ ประชาชนที่นั้งอยู่ในความมืดมืด ก็ได้เห็นแสงสว่างอันยิ่งใหญ่ และสำหรับบรรดาผู้ที่นั้งอยู่ในเขตแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีแสงสว่างส่องสว่างขึ้นเหนือพวกเขา"

¹⁷ นับตั้งแต่นั้นมา พระเยซูก็ทรงเริ่มสั่งสอนและตรัสว่า "จงกลับใจเถิด เพราะราชอาณาจักรสวรรค์ได้ใกล้เข้ามาแล้ว"

¹⁸ ขณะที่พระองค์กำลังเดินเรียบฝั่งทะเลกาลิลี พระองค์ทรงเห็นพี่น้องคู่หนึ่งคือซีโมนที่เรียกว่า เปโตรและอันดรูว์ผู้เป็นน้องชาย กำลังทิ้งอวนลงไปในทะเล เพราะเขทั้งสองเป็นชาวประมง ¹⁹ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "มาเถิด จงตามเรามา แล้วเราจะทำให้ท่านเป็นผู้จับคนดังจับปลา" ²⁰ ในทันใดนั้นเองพวกเขาก็ทิ้งอวนและติดตามพระองค์ไป

²¹ ขณะที่พระเยซูทรงกำลังเดินต่อไปจากที่นั่น พระองค์ทรงเห็นพี่น้องอีกคู่หนึ่งคือ ยากอบบุตรของเศเบดีและยอห์นผู้เป็นน้องชาย พวกเขาทั้งสองกำลังอยู่ในเรือกับเศเบดีบิดาของพวกเขาและกำลังซ่อมแซมอวนกันอยู่ พระองค์เรียกพวกเขา ²² แล้วพวกเขาก็ทิ้งเรือและบิดาของพวกเขาไว้ทันทีแล้วออกติดตามพระองค์

²³ พระเยซูออกไปทั่วทั้งแคว้นกาลิลี ทรงสอนในธรรมศาลาของพวกเขา ทรงสั่งสอนเรื่องข่าวประเสริฐแห่งราชอาณาจักร และรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกชนิดท่ามกลางผู้คน ²⁴ ข่าวเกี่ยวกับพระองค์ก็แพร่สะพัดออกไปทั่วทั้งแคว้นซีเรีย และประชาชนพากันนำคนป่วย คนที่ป่วยด้วยสารพัดโรคและที่มีความเจ็บปวด บรรดาคนที่ถูกวิญญาณร้ายเข้าสิง และคนที่เป็โรคลมบ้าหมูและคนที่เป็อัมพาตมาหาพระองค์ พระเยซูทรงรักษาพวกเขา ²⁵ มหชนขนาดใหญติดตามพระองค์มาตั้งแต่แคว้นกาลิลี ทศบุรี เยรูซาเล็ม และยูเดีย และจากอีกฟากหนึ่งของจอร์แดน

Chapter 5

¹ เมื่อพระเยซูทรงเห็นฝูงชน พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา ครั้นพระองค์ประทับแล้ว เหล่าสาวกก็เข้ามาหาพระองค์ ² พระองค์ทรงเปิดปากและสั่งสอนพวกเขา พระองค์ตรัสว่า ³ "ผู้ที่ยากไร้ในฝ่ายวิญญาณก็เป็นสุข เพราะราชอาณาจักรสวรรค์เป็นของพวกเขา ⁴ ผู้ที่คร่ำครวญก็เป็นสุข เพราะพวกเขาจะได้รับการปลอบประโลม

⁵ ผู้ที่กล่อมทนก็เป็นสุข เพราะพวกเขาจะได้โลกนี้เป็นมรดกของเขา ⁶ ผู้ที่หิวและกระหายต่อความชอบธรรมก็เป็นสุข เพราะพวกเขาจะได้รับจนเต็มล้น ⁷ ผู้ที่เปี่ยมด้วยความเมตตาก็เป็นสุข เพราะพวกเขาได้รับความเมตตา ⁸ ผู้ที่มีใจบริสุทธิ์ก็เป็นสุข เพราะพวกเขาจะเห็นพระเจ้า

⁹ ผู้สร้างสันติสุขก็เป็นสุข เพราะพวกเขาถูกเรียกว่าเป็นบรรดาบุตรของพระเจ้า ¹⁰ ผู้ที่ถูกข่มเหงเพราะเหตุของความชอบธรรมก็เป็นสุข เพราะราชอาณาจักรสวรรค์เป็นของพวกเขา

¹¹ ผู้ที่ถูกคนสบประมาทและถูกข่มเหง หรือถูกกล่าวหาทั้งๆ ที่ไม่เป็นความจริงด้วยเหตุเพราะเรานั้นก็เป็นสุข

¹² จงปิตินดีและเปรมปรีดิ์เถิด เพราะรางวัลยิ่งใหญ่ของท่านอยู่ในสวรรค์ เพราะผู้คนข่มเหงบรรดาผู้เผยพระวจนะที่มาก่อนหน้าท่านด้วยวิธีอย่างเดียวกัน

¹³ ท่านเป็นเกลือของโลก หากเกลือหมดรสเค็มไปแล้วนั้น จะทำให้เค็มได้อีกอย่างไร? ก็ไม่อาจจะใช้ทำสิ่งดีอะไรได้อีกนอกจากจะถูกขว้างทิ้งและถูกเหยียบย่ำเสียด้วยเท้าของคน ¹⁴ ท่านเป็นแสงสว่างของโลก เมืองที่ตั้งอยู่บนภูเขาซึ่งไม่อาจปิดซ่อนไว้ได้

¹⁵ ไม่มีใครที่จุดตะเกียงแล้วเอาตระกร้าครอบไว้ แต่จะตั้งตะเกียงนั้นไว้บนขาตะเกียง เพื่อใช้ส่องสว่างให้กับทุกคนภายในบ้าน ¹⁶ จงให้แสงสว่างของท่านส่องสว่างต่อหน้าผู้คนในวิธีการที่พวกเขาจะเห็นการกระทำอันดีของท่านและสรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ที่อยู่ในสวรรค์

¹⁷ จงอย่าคิดว่าเรามาเพื่อทำลายล้างธรรมเนียมปฏิบัติหรือคำของบรรดาผู้เผยพระวจนะแต่อย่างใด เราไม่ได้มา

เพื่อทำลายแต่เพื่อจะทำให้ทุกสิ่งสำเร็จ **18** เพราะเราบอกความจริงกับท่านว่า แม้ฟ้าสวรรค์และโลกจะล่วงไป แต่จะไม่มีสักขีดหรือส่วนเล็กน้อยใดๆ จากธรรมบัญญัติที่จะสูญสลาย จนกระทั่งทุกสิ่งจะเสร็จสมบูรณ์

19 ด้วยเหตุนี้ หากผู้ใดที่ละเมิดบัญญัติเหล่านี้แม้แต่เพียงข้อเดียวและยังสอนให้ผู้อื่นกระทำตามก็จะถูกเรียกว่าเป็นผู้เล็กน้อยที่สุดในราชอาณาจักรสวรรค์ แต่ผู้ใดก็ตามที่ปฏิบัติตามและสอนบัญญัติเหล่านี้ก็จะถูกเรียกผู้ยิ่งใหญ่ในราชอาณาจักรสวรรค์ **20** เพราะเราบอกกับท่านว่าหากท่านไม่ได้ชอบธรรมมากไปกว่าพวกธรรมจารย์และฟาริสีแล้วนั้น ท่านก็จะไม่มีทางเข้าสู่ราชอาณาจักรของสวรรค์ได้เลย

21 ท่านเคยได้ยินสิ่งที่กล่าวไว้กับคนในสมัยก่อนว่า 'อย่าฆ่า' และ 'ใครก็ตามที่ฆ่าจะถูกพิพากษาอย่างหนัก'

22 แต่เราบอกกับท่านว่าใครก็ตามที่โกรธพี่น้องของตนก็จะถูกพิพากษาอย่างหนัก และใครก็ตามที่พูดกับพี่น้องของตนว่า 'เจ้าคนไร้ค่า' ก็จะถูกพิพากษาโดยศาลระดับสูง และใครก็ตามที่พูดว่า 'ไอ้โง่' ก็จะตกอยู่ในบึงไฟนรก

23 ด้วยเหตุนี้ ถ้าท่านจะถวายเครื่องบูชาที่แทนบูชาแล้วนึกขึ้นได้ว่าพี่น้องของท่านมีความขัดเคืองใจกับท่าน

24 จงละเครื่องบูชาไว้ตรงหน้าแท่นบูชา ให้ไปหาพี่น้องของท่าน คินดีกับพี่น้องของท่านก่อน แล้วจึงมาถวายเครื่องบูชา

25 จงปรองดองกับผู้ที่กล่าวหาท่านโดยเร็วขณะที่ท่านกำลังไปขึ้นศาลกับเขา ไม่เช่นนั้นแล้ว ผู้กล่าวหาท่านจะมอบท่านไว้ในอำนาจของศาล และศาลจะมอบท่านไว้ในอำนาจของเจ้าหน้าที่ และท่านก็จะถูกจองจำไว้ในเรือนจำ **26** เราบอกความจริงกับท่านว่า ท่านไม่สามารถออกมาได้ นอกเสียจากว่าท่านได้จ่ายหนี้ของท่านให้ครบหมดก่อน

27 ท่านเคยได้ยินคำพูดที่ว่า 'อย่าล่วงประเวณี' **28** แต่เราบอกท่านว่า ทุกคนที่มองผู้หญิงด้วยความปรารถนาในตัวเองก็ได้กระทำการล่วงประเวณีกับเธอภายในใจของเขาแล้ว

29 และถ้าตาขาวของท่านเป็นเหตุให้ท่านกระทำความบาป จงควักดวงตานี้ออกและทิ้งไปให้พ้นตัว เพราะจะดีกว่าที่ท่านเสียเพียงอวัยวะใดอวัยวะหนึ่ง เพื่อไม่ให้ทั้งตัวของท่านต้องถูกทิ้งลงไปในนรก **30** และถ้ามือขวาของท่านเป็นเหตุให้ท่านกระทำความบาปแล้วละก็ จงตัดมือข้างนั้นและทิ้งไปให้พ้นตัว เพราะจะดีกว่าที่มีแค่อวัยวะใดอวัยวะหนึ่งของท่านเสียหาย แทนที่ทั้งตัวของท่านจะต้องตกอยู่ในนรก

31 มีคำพูดไว้ว่า 'ใครก็ตามไล่ภรรยาของตนไปนั้น ก็ให้เขามอบใบหย่ากับเธอ' **32** แต่เราบอกกับท่านว่า นอกจากเหตุของการพิสดารธรรมทางเพศแล้วนั้น ผู้ใดที่หย่าภรรยาของตน ก็ทำให้เธอเป็นผู้ผิดประเวณีแล้วผู้ใดก็ตามที่แต่งงานกับเธอภายหลัง ก็ทำผิดฐานล่วงประเวณีเช่นกัน

33 ท่านเคยได้ยินสิ่งที่กล่าวไว้กับคนในสมัยก่อนอีกประการหนึ่งว่า 'อย่าสาบานด้วยคำสาบานเท็จ แต่ให้รักษาคำสาบานที่ไว้ไว้กับพระเจ้า' **34** แต่เราบอกท่านว่า อย่าสาบานเลย ไม่ว่าจะสาบานต่อสวรรค์ เพราะนั่นคือพระบัลลังก์ของพระเจ้า **35** หรือสาบานต่อโลก เพราะนั่นคือที่วางพระบาทของพระองค์ หรือสาบานต่อเยรูซาเล็มเพราะนั่นเป็นเมืองสำหรับกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่

36 หรืออย่าสาบานโดยใช้ศีรษะท่านเป็นประกัน เพราะท่านไม่สามารถเปลี่ยนผมให้เป็นผมหงอกหรือดำได้ **37** แต่ให้คำพูดของท่านเป็นจริง 'ใช่' ก็ว่าใช่' หรือ 'ไม่' ก็ว่าไม่' นอกเหนือไปจากนั้นถือว่ามาจากวิญญาณชั่ว

38 ท่านได้ยินที่พูดกันว่า 'ตาต่อตา และฟันต่อฟัน' **39** แต่เราบอกกับท่านว่า อย่าต่อสู้กับคนชั่ว และใครก็ตามที่ตบแก้มขวาของท่าน จงหันแก้มอีกข้างให้กับเขาด้วย

40 และถ้ามีผู้ใดต้องการนำตัวท่านไปขึ้นศาลและแย่งเอาเสื้อคลุมของท่านไป ก็จงให้เสื้อคลุมเขาไปเถิด **41** และใครก็ตามบังคับให้ท่านไปกับเขาหนึ่งกิโลเมตร ก็จงไปกับเขาสองกิโลเมตรเถิด **42** จงให้กับคนที่ขอร้องจากท่าน และอย่าหันหน้าหนีไปจากผู้ที่หวังจะขอยืมจากท่าน

43 ท่านได้ยินคำที่กล่าวไว้ว่า 'จงรักเพื่อนบ้านของท่านและจงเกลียดชังศัตรูของท่าน' **44** แต่เราบอกกับท่านว่า จงรักศัตรูทั้งหลายของท่านและอธิษฐานเพื่อบรรดาผู้ที่ข่มเหงท่าน **45** เพื่อที่ท่านจะเป็นบรรดาบุตรของพระบิดาผู้ซึ่งประทับในฟ้าสวรรค์ เพราะพระองค์บันดาลให้ดวงอาทิตย์ขึ้นส่องให้ทั้งกับคนชั่วและคนดี

และให้ฝนสำหรับผู้ที่มีความยุติธรรมและผู้ที่ไร้ความยุติธรรม

46 เพราะถ้าท่านรักบรรดาผู้ที่รักท่าน แล้วท่านจะได้รางวัลอันใดเล่า? แม้แต่คนเก็บภาษีก็ยังกระทำในสิ่งเดียวกันนี้มิใช่หรือ? **47** และถ้าหากท่านทักทายแต่กับพี่น้องของท่าน แล้วท่านจะต่างอะไรจากผู้อื่นเล่า? แม้แต่คนต่างชาติก็กระทำในสิ่งเดียวกันนี้มิใช่หรือ? **48** เหตุฉะนั้น ท่านจะต้องดีพร้อม เพราะพระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ของท่านนั้นเป็นผู้ที่ดีพร้อม

Chapter 6

1 พวกท่านจงระวังที่จะไม่แสวงทำเป็นชอบธรรมต่อหน้าผู้คนเพื่อให้พวกเขาได้เห็น หรือไม่เช่นนั้นแล้วพวกท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งประทับอยู่ในฟ้าสวรรค์ **2** ฉะนั้น เมื่อพวกท่านให้ทาน ก็อย่าเป่าแตรนำหน้าตนเองเหมือนอย่างที่เราเห็นคนทำกันในธรรมศาลาและบนถนนต่างๆ เพื่อว่าเขาเหล่านั้นจะได้รับการยกย่องจากผู้คน เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า พวกท่านเช่นนั้นจะได้รับบำเหน็จของตนแล้ว

3 แต่เมื่อพวกท่านให้ทาน ก็อย่าให้มือข้างซ้ายรู้ว่ามือข้างขวากำลังทำอะไรอยู่ **4** เพื่อว่าของที่พวกท่านให้จะเป็นทานลับ แล้วพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งเห็นในที่ลับจะเป็นผู้ให้รางวัลแก่พวกท่านเอง

5 และเมื่อพวกท่านอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนกับพวกหน้าซื่อใจคด เพราะคนเหล่านั้นชอบที่จะยื้นขึ้นและอธิษฐานในธรรมศาลา และตรงมุมถนนต่างๆ เพื่อที่คนจะเห็นพวกเขา เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า พวกเขาได้รับบำเหน็จของตนแล้ว **6** แต่สำหรับพวกท่าน เมื่อพวกท่านอธิษฐาน จงเข้าไปที่ห้องชั้นใน ปิดประตู และอธิษฐานถึงพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งอยู่ในที่ลับ แล้วพระบิดาของพวกท่านผู้ซึ่งเห็นในที่ลับจะให้บำเหน็จแก่พวกท่าน **7** และเมื่อพวกท่านอธิษฐาน อย่าอธิษฐานซ้ำแล้วซ้ำอีกอย่างเช่นที่คนต่างชาติทำ เพราะพวกเขาคิดว่ายิ่งอธิษฐานด้วยถ้อยคำมากก็จะเป็นที่ไฉน

8 ด้วยเหตุนี้ อย่าเป็นเหมือนคนเหล่านั้น เพราะพระบิดาของพวกท่านทรงทราบถึงสิ่งที่พวกท่านต้องการก่อนที่จะขอลอ **9** ฉะนั้น จงอธิษฐานเช่นนี้ว่า 'พระบิดาผู้ประทับในฟ้าสวรรค์ ขอพระนามของพระองค์เป็นเคารพสักการะ **10** ขอให้ราชอาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จในโลกดังที่เป็นไปในสวรรค์

11 ขออย่างทรงนำพวกเราเข้าสู่การทดลอง ไม่ทรงช่วยพวกเราให้พ้นจากสิ่งที่ชั่วร้าย' **12** ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่พวกเรา **13** ขอโปรดทรงยกหนี้ของพวกเรา เหมือนที่พวกเรายกหนี้ให้แก่ลูกหนี้ของเรา

14 เพราะถ้าพวกท่านยกโทษในการละเมิดของผู้อื่นแล้ว พระบิดาของพวกท่านในฟ้าสวรรค์ก็จะยกโทษให้กับพวกท่าน **15** แต่ถ้าพวกท่านไม่ยกโทษการละเมิดของคนเหล่านั้น พระบิดาของพวกท่านก็จะไม่ยกโทษการละเมิดของพวกท่านเช่นกัน

16 เมื่อพวกท่านอดอาหาร ก็อย่าให้ใบหน้าท่านเศร้าหมองเหมือนที่พวกคนหน้าซื่อใจคดทำกัน เพราะพวกเขาแสดงสีหน้าหม่นหมองเพื่อให้ผู้อื่นเห็นว่าตนกำลังอดอาหาร เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า พวกเขาได้รับบำเหน็จของตนแล้ว **17** แต่สำหรับพวกท่าน เมื่อพวกท่านอดอาหาร จงเจิมศีรษะด้วยน้ำมัน และชำระล้างใบหน้าของพวกท่าน **18** เพื่อคนอื่นจะไม่รู้ว่าพวกท่านกำลังอดอาหาร แต่ให้รู้เฉพาะพระบิดาของท่านผู้ซึ่งอยู่ในที่ลับ และพระบิดาผู้ทรงเห็นพวกท่านในที่ลับก็จะประทานบำเหน็จแก่พวกท่าน

19 อย่าสั่งสมทรัพย์สมบัติของตนเองไว้บนโลกนี้ ที่ซึ่งมอดจะกัดกินหรือขึ้นสนิมได้ และที่ซึ่งโมยจะพังเข้ามาแล้วขโมยเอาไปเสีย **20** แต่จงสั่งสมทรัพย์ของพวกท่านไว้ในฟ้าสวรรค์ ที่ซึ่งมอดหรือสนิมไม่สามารถกัดกินได้ และที่ซึ่งขโมยก็ไม่สามารถพังเข้ามาแล้วขโมยไปได้ **21** เพราะว่าทรัพย์สมบัติของพวกท่านอยู่ที่ใด ใจของพวกท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย

22 ดวงตาคือประตูของร่างกาย ด้วยเหตุนี้ ถ้าหากดวงตาของพวกท่านดี ทั่วทั้งกายของพวกท่านก็เต็ม

ไปด้วยความสว่าง ²³ แต่ถ้าดวงตาของพวกท่านแย่ ทั้งกายของพวกท่านก็จะเต็มไปด้วยความมืด ดังนั้น ถ้าหากความสว่างภายในพวกท่านได้มืดมืดไป แล้วความมืดนั้นจะมืดทึบสักเพียงใด ²⁴ ไม่มีผู้ใดสามารถรับใช้เจ้านายทั้งสองคนได้ เพราะเขาจะเกลียดชังนายคนหนึ่งและรักนายอีกคน หรือเขาจะอุทิศตนรับใช้นายอีกคนแล้วดูหมิ่นนายอีกคน พวกท่านไม่สามารถรับใช้ทั้งพระเจ้าและความมั่งมีได้

²⁵ ด้วยเหตุนี้ เราบอกกับพวกท่านว่า อย่ามัวกังวลเรื่องชีวิตของพวกท่าน ว่าพวกท่านจะมีอะไรกินหรือจะมีอะไรดื่ม หรือกังวลเรื่องร่างกายของพวกท่าน ว่าจะมีอะไรให้นุ่งห่ม เพราะชีวิตมีค่ายิ่งกว่าอาหาร และร่างกายมีค่ายิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ? ²⁶ จงดูนกในอากาศ พวกมันไม่ได้หว่านหรือเก็บเกี่ยว หรือสั่งสมอาหารไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ทรงเลี้ยงดูพวกมัน พวกท่านมีค่ายิ่งกว่าพวกนกเหล่านี้มิใช่หรือ?

²⁷ แล้วมีใครบ้างในพวกท่านที่สามารถยึดชีวิตไปได้อีกศอกหนึ่งด้วยความกังวล? ²⁸ และทำไมพวกท่านจึงต้องกังวลเรื่องเครื่องนุ่งห่ม? จงคิดถึงดอกหญ้าในทุ่งว่ามันโตขึ้นได้อย่างไร มันไม่ได้ทำงาน และไม่ได้ปั่นด้าย ²⁹ แต่กระนั้น เราบอกกับพวกท่านว่า แม้แต่กษัตริย์ซาโลมอนพร้อมด้วยสง่าราศีของพระองค์ก็ยังเทียบไม่ได้กับดอกหญ้าเหล่านี้เลยสักดอก

³⁰ ถ้าหากพระเจ้าทรงประดับประดาต้นหญ้าในทุ่ง ซึ่งอยู่ได้เพียงแค่วันนี้แล้วจะถูกทิ้งลงในเตาไฟพรุ่งนี้ แล้วพระองค์จะทรงประดับประดาพวกท่านมากกว่านั้นสักเพียงใด พวกท่านผู้มีความเชื่อน้อยเอ๋ย? ³¹ เพราะฉะนั้น อย่ามัวกังวลและพูดว่า 'แล้วเราจะมีอะไรให้กิน?' หรือ 'เราจะมีอะไรให้ดื่ม?' หรือ 'เราจะมีอะไรให้นุ่งห่ม?'

³² เพราะคนต่างชาติล้วนแต่เสาะหาสิ่งเหล่านี้ และพระบิดาในฟ้าสวรรค์ของพวกท่านรู้ว่าพวกท่านต้องการสิ่งเหล่านี้ ³³ แต่จงแสวงหาราชอาณาจักรและความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงนี้ให้ ³⁴ เพราะฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงวันพรุ่งนี้ เพราะพรุ่งนี้ก็มีเรื่องให้กังวลอยู่แล้ว ในแต่ละวันก็ทุกข์พองอยู่แล้ว

Chapter 7

¹ จงอย่าตัดสินผู้อื่น และพวกท่านจะไม่ถูกพิพากษา ² เพราะด้วยคำพิพากษาที่พวกท่านใช้ตัดสินผู้อื่น พวกท่านก็จะถูกพิพากษาแบบเดียวกัน และพวกท่านตวงด้วยเครื่องตวงแบบไหน พวกท่านก็จะถูกตวงกลับแบบเดียวกัน

³ และทำไมพวกท่านจึงมองดูผงในดวงตาของพี่น้องของพวกท่าน แต่พวกท่านกลับไม่สังเกตเห็นไม้ทิ่มทิ่มในดวงตาของพวกท่านเอง? ⁴ พวกท่านพูดกับพี่น้องของตนได้อย่างไรว่า 'ให้เราเขี่ยเอาผงออกจากดวงตาของท่าน' ทั้งๆ ที่ยังมีไม้ทิ่มทิ่มอยู่ในดวงตาของพวกท่านเอง? ⁵ พวกท่านผู้หน้าซื่อใจคด จงเอาไม้ทิ่มทิ่มนั้นออกจากดวงตาพวกท่านเสียก่อน แล้วจึงจะเห็นผงที่อยู่ในดวงตาของพี่น้องของพวกท่านได้อย่างชัดเจน

⁶ จงอย่าให้ของบริสุทธิ์กับสุนัข และอย่าโยนไข่มุกของพวกท่านลงตรงหน้าฝูงหมู เพราะว่ามันจะเหยียบย่ำไข่มุกนั้นแล้วหันมาแล้วฉีกพวกท่านออกเป็นชิ้นๆ

⁷ จงขอแล้วพวกท่านจะได้ จงหาแล้วพวกท่านจะพบ จงเคาะ แล้วก็จะเปิดให้กับพวกท่าน ⁸ เพราะทุกคนที่ขอ ก็จะได้รับ และทุกคนที่ค้นหา ก็จะพบ และคนที่เคาะนั้น ก็จะถูกเปิดออกให้ ⁹ มีใครบ้างในพวกท่าน ที่บุตรชายขอขนมปังก้อนหนึ่ง แล้วบิดาจะให้หินก้อนหนึ่งกับบุตรของตนหรือ? ¹⁰ ถ้าเขาขอปลาหนึ่งตัว แล้วจะให้หูหนึ่งตัวกับเขาหรือ?

¹¹ ฉะนั้น ถ้าพวกท่านผู้ซึ่งชั่วร้ายยังรู้จักวิธีให้ของดีกับบุตรทั้งหลายของตน แล้วพระบิดาในฟ้าสวรรค์จะให้สิ่งที่ดีแก่ผู้ที่ทูลขอพระองค์มากกว่านั้นสักเท่าใด? ¹² เพราะเหตุนี้ สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านปรารถนาให้ผู้อื่นกระทำต่อพวกท่าน พวกท่านควรที่จะกระทำเช่นนั้นต่อพวกเขาด้วย เพราะเป็นไปตามธรรมเนียมปฏิบัติและหมวดผู้เผยพระวจนะ

13 จงเข้าทางประตูที่แคบ เพราะประตูที่ใหญ่และกว้างนั้นนำไปสู่ความพินาศ และมีคนมากมายที่เข้าทางประตูนั้น **14** เพราะทางที่แคบคือประตู และทางที่แคบคือหนทางที่นำไปสู่ชีวิต และมีคนน้อยนักที่จะพบหนทางนี้

15 จงระวังผู้เผยพระวจนะจอมปลอม ซึ่งมายังพวกท่านโดยสวมสภาพเหมือนแกะแต่แท้ที่จริงก็คือหมาป่าแสนตะกละ **16** พวกท่านจะรู้จักพวกเขาได้ก็โดยผลของเขา คนจะเก็บผลจุนจากพุ่มไม้หนามหรือจะเก็บผลไม้เตื่อจากต้นไม้หนามได้อย่างไรเล่า? **17** เช่นเดียวกันนี้เอง ต้นไม้ดีก็จะออกผลดี แต่ต้นไม้เลวก็จะออกผลเลว

18 ต้นไม้ดีไม่สามารถออกผลที่เลวได้ หรือต้นไม้เลวจะออกผลดีก็ไม่ได้ **19** ต้นไม้ทุกต้นที่ไม่ได้ออกผลดีก็จะถูกตัดและทิ้งลงไปในไฟ **20** ดังนั้นแล้ว พวกท่านจะรู้จักพวกเขาได้ด้วยผลของพวกเขา

21 ไม่ใช่ทุกคนที่พูดกับเราว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า' แล้วจะสามารถเข้าไปในราชอาณาจักรสวรรค์ได้ แต่เฉพาะผู้ที่ทำตามพระประสงค์ของพระบิดาของเราผู้ซึ่งอยู่ในฟ้าสวรรค์เท่านั้น **22** หลายคนจะพูดกับเราในวันนั้นว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ได้เผยพระวจนะในนามของพระองค์ และขับไล่วิญญาณชั่วทั้งหลายในนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ทำการอัศจรรย์ต่างๆ ในนามของพระองค์ มิใช่หรือ?' **23** แล้วเราจะประกาศกับพวกเขาอย่างเปิดเผยว่า 'เราไม่รู้จักเจ้า จงไปให้พ้นหน้าเรา เจ้าผู้กระทำความชั่วร้าย'

24 ด้วยเหตุนี้ ทุกคนที่ได้ยินถ้อยคำของเราและเชื่อฟังถ้อยคำเหล่านั้นก็จะเป็นเหมือนชายผู้มีปัญญาที่สร้างบ้านของตนไว้บนศิลา **25** เมื่อฝนตกลงมา น้ำท่วมทะลัก และลมพัดกระหน่ำบนบ้านหลังนั้น แต่บ้านก็ไม่พังทลายเพราะถูกสร้างขึ้นบนศิลา

26 แต่ทุกคนที่ได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อฟังถ้อยคำเหล่านี้ก็เป็นเหมือนชายผู้โง่เขลาซึ่งสร้างบ้านของตนไว้บนพื้นทราย **27** เมื่อฝนตกลงมา น้ำท่วมทะลัก และลมพัดกระหน่ำและปะทะบ้านหลังนั้น และบ้านก็พังทลายและเสียหายจนหมดสิ้น"

28 เมื่อพระเยซูตรัสพระวจนะเหล่านี้จบ ผู้ชนก็ทิ้งในคำสอนของพระองค์ **29** เพราะพระองค์ทรงสอนพวกเขาอย่างผู้ที่เปี่ยมด้วยสิทธิอำนาจ และไม่เป็นเหมือนอย่างพวกธรรมจารย์ของพวกเขา

Chapter 8

1 ครั้นพระเยซูเสด็จลงมาจากภูเขา ผู้ชนกลุ่มใหญ่ได้ติดตามพระองค์ **2** ดูก่อน มีชายที่เป็นโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์และคุกเข่าต่อหน้าพระองค์แล้วพูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า หากพระองค์ทรงประสงค์ พระองค์ทรงสามารถทำให้ข้าพระองค์หายสะอาด" **3** พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ไปแตะต้องชายผู้นั้น พลางตรัสว่า "เราประสงค์ให้เจ้าหาย จงหายสะอาดเถิด" ชายผู้นั้นก็หายจากโรคเรื้อนโดยทันที

4 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "อย่าพูดเรื่องนี้กับใครทั้งสิ้น แต่จงไปแล้วแสดงตนต่อปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาตามที่โมเสสสั่ง เพื่อเป็นหลักฐานต่อพวกเขา"

5 ครั้นพระเยซูได้เสด็จเข้าไปที่เมืองคาเปอร์นาอุม นายร้อยท่านหนึ่งมาหาพระองค์และทูลขอพระองค์ **6** ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ทาสของข้าพเจ้านอนเป็นอัมพาตอยู่ในบ้านด้วยอาการเจ็บปวดแสนสาหัส" **7** พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราจะไปและรักษาเขา"

8 นายร้อยทูลตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ไม่คู่ควรแม้แต่จะให้พระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงรับสั่งแล้วทาสของข้าพระองค์ก็จะหายเป็นปกติ" **9** เพราะข้าพระองค์ก็เป็นผู้ที่อยู่ใต้บังคับบัญชาของผู้อื่น และยังมีเหล่าทหารที่อยู่ภายใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์สั่งคนหนึ่งว่า 'ไป' เขาก็ไป และข้าพระองค์สั่งกับอีกคนหนึ่งว่า 'มา' เขาก็มา และกับทาสของข้าพระองค์ว่า 'ทำสิ่งนี้' เขาก็ทำตาม" **10** เมื่อพระเยซูได้ฟังดังนั้น พระองค์ทรงประหลาดใจยิ่งนักและตรัสกับผู้ที่กำลังติดตามพระองค์อยู่ว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า เราไม่เคยพบเห็นผู้ใดที่มีความเชื่อเช่นนี้ในอิสราเอลเลย

- 11** เรบอกรพวกท่านว่า จะมีคนจำนวนมากมาจากตะวันออกและจากตะวันตก แล้วพวกเขาจะเอนกายร่วมโต๊ะอาหารกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบในราชอาณาจักรสวรรค์ **12** แต่บรรดาบุตรของราชอาณาจักรจะถูกโยนทิ้งไปในความมืดภายนอก ที่ซึ่งมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน" **13** พระเยซูตรัสกับนายร้อยผู้นั้นว่า "ไปเถิด เพราะท่านเชื่อ สิ่งนั้นก็จะสำเร็จเพื่อท่าน" แล้วทาสของนายร้อยก็หายเป็นปกติในเวลานั้น
- 14** เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงบ้านของเปโตร พระองค์ทรงเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยเป็นไข้ **15** พระเยซูทรงจับมือของเธอ แล้วอาการไข้ของเธอก็หายไป จากนั้นเธอก็ลุกขึ้นและเริ่มต้นรับใช้พระองค์
- 16** เมื่อถึงตอนเย็น ผู้คนได้นำคนมากมายที่ถูกวิญญาณชั่วเข้าสิงมาหาพระเยซู พระองค์ทรงขับไล่วิญญาณชั่วทั้งหลายด้วยพระวจนะและรักษาผู้ที่ป่วยทั้งสิ้น **17** เช่นนี้เองจึงเป็นไปตามคำเผยที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า "พระองค์ทรงรับเอาความเจ็บป่วยและแบกเอาโรคของพวกเราไปเสีย"
- 18** บัดนี้ เมื่อพระเยซูเห็นฝูงชนอยู่รอบๆ พระองค์ พระองค์ทรงออกคำสั่งให้เดินทางไปยังอีกฟากหนึ่งของทะเลกาลิลี **19** จากนั้นธรรมาจารย์ผู้หนึ่งมาหาพระองค์และพูดว่า "อาจารย์ ข้าพเจ้าจะติดตามท่านไปทุกแห่งหน" **20** พระเยซูตรัสกับเขาว่า "พวกสุนัขจึงจอกยังมีรู และพวกนกในอากาศยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีแม่ แต่ที่จะวางศิระของ ท่าน"
- 21** อีกคนหนึ่งเ็นบรรดาสาวกทูลพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์กลับไปและฝังบิดาของข้าพเจ้าก่อน" **22** แต่พระเยซูตรัสว่า "ท่านจงตามเรามาเถิด แล้วปล่อยให้คนตายฝังคนตายของพวกเขาเองเถิด"
- 23** เมื่อพระเยซูเสด็จขึ้นเรือไปแล้วนั้น สาวกของพระองค์ก็ติดตามพระองค์เข้าไปในเรือ **24** ดูก่อน มีพายุลูกใหญ่เกิดขึ้นกลางทะเล จนเรือถูกคลื่นซัดกระหน่ำ แต่พระเยซูทรงกำลังบรรทมอยู่ **25** พวกสาวกมาหาพระองค์และปลุกให้พระองค์ตื่นและพูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยชีวิตพวกเราด้วยเถิด เพราะพวกเราใกล้จะตายแล้ว"
- 26** พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านช่างมีความเชื่อน้อยเสียจริง พวกท่านกลัวกันทำไม?" จากนั้น พระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล แล้วทุกอย่างก็สงบนิ่ง **27** ชายเหล่านั้นต่างประหลาดใจและพูดว่า "ท่านผู้นี้เป็นใครกัน ที่แม้แต่ลมและทะเลก็ยังเชื่อฟังพระองค์?"
- 28** เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงอีกฟากหนึ่งและมาถึงประเทศกาดารา ชายสองคนที่ถูกผีสิงอยู่ก็มาพบกับพระองค์ พวกเขาออกมาจากอุโมงค์ฝังศพและดูร้ายนักจนไม่มีใครกล้าเดินผ่านเส้นทางนั้น **29** ที่นั่น พวกเขาเริ่มขึ้นเสียงดังว่า "พระบุตรของพระเจ้า เราเกี่ยวข้องกับอะไรกับท่านเล่า? ท่านมาที่นี่เพื่อที่จะทรมานเราก่อนที่จะถึงเวลากำหนดหรือ?"
- 30** ในขณะที่นั้นมีฝูงสุกรจำนวนหนึ่งกำลังกินอาหารอยู่ตรงบริเวณซึ่งไม่ห่างไปจากพวกเขา **31** พวกผีเหล่านั้นเฝ้าวิงวอนพระเยซู "หากท่านจะขับเราออก โปรดส่งเราไปที่ฝูงสุกรนั้นเถิด" **32** พระเยซูตรัสกับพวกมันว่า "ไป" วิญญาณร้ายเหล่านั้นก็ออกไปและไปสิงสุกรเหล่านั้น และดูเถิด ฝูงสุกรทั้งหมดก็กระโจนจากหน้าผาสูงชันลงไปในทะเล แล้วพวกมันก็ตายอยู่ในน้ำ
- 33** คนเหล่านั้นที่ดูและสุกรก็หนีไป และเมื่อพวกเขาเข้าไปในเมือง พวกเขาก็รายงานถึงทุกสิ่งที่เกิดขึ้น โดยเฉพาะเรื่องที่เกิดขึ้นกับชายสองคนที่ถูกผีร้ายสิง **34** ที่นั่น ทุกคนในเมืองพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์แล้ว พวกเขาขอร้องให้พระองค์ออกไปจากเขตแดนของพวกเขาเสีย

Chapter 9

- 1** พระเยซูทรงเสด็จขึ้นเรือ แล้วทรงข้ามฟากทะเล และกลับมายังเมืองของพระองค์เอง **2** ดูก่อน พวกเขา นำชายผู้หนึ่งที่เป็นอัมพาตนอนอยู่บนเสื่อมาหาพระองค์ ครั้นเห็นความเชื่อของพวกเขาแล้ว พระเยซูตรัสกับชายที่เป็นอัมพาตนั้นว่า "บุตรเอ๋ย จงทำใจดีๆ เถิด บาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว"
- 3** ดูก่อน พวกธรรมาจารย์บางคนก็พูดกันเองว่า "ชายผู้นี้กำลังหมิ่นประมาทพระเจ้า" **4** พระเยซูทรงทราบถึง

ความคิดของพวกเขา จึงตรัสว่า "ทำไมพวกท่านจึงคิดซื่ออยู่ในใจของพวกเขาเล่า? ⁵ สิ่งไหนจะพูดง่ายกว่ากัน 'ความบาปของท่านได้รับการอภัยแล้ว' หรือจะพูดว่า 'จงลุกขึ้นแล้วเดินเถิด'? ⁶ แต่เพื่อที่พวกท่านจะได้รู้ว่าบุตรมนุษย์มีอำนาจที่จะอภัยบาปในโลกนี้" พระองค์ตรัสกับชายคนที่เป็นอัมพาตว่า "จงลุกขึ้น เก็บเสื้อของท่าน และกลับไปบ้านของท่านเถิด"

⁷ แล้วชายผู้นั้นก็ลุกขึ้นและกลับไปยังบ้านของตน ⁸ เมื่อฝูงชนเห็นสิ่งนี้แล้ว พวกเขาก็ประหลาดใจและพากันสรรเสริญพระเจ้าผู้ซึ่งประทานสิทธิอำนาจเช่นนี้ให้แก่มนุษย์ ⁹ ขณะที่พระเยซูได้ผ่านที่นั่น พระองค์ทรงเห็นชายผู้หนึ่งมีชื่อว่ามักธิวซึ่งนั่งอยู่ในที่เก็บภาษี พระองค์ตรัสกับเขาว่า "ตามเรามาเถิด" เขาจึงลุกขึ้นและตามพระองค์

¹⁰ เมื่อพระเยซูทรงนั่งลงเพื่อรับประทานอาหารในบ้าน ดูกิด มีคนเก็บภาษีมากมายและคนบาปทั้งหลายมาร่วมรับประทานอาหารเมื่อเย็นกับพระเยซูและเหล่าสาวกของพระองค์ ¹¹ เมื่อพวกฟาริสีเห็นเช่นนี้ พวกเขาก็จึงพูดกับเหล่าสาวกว่า "ทำไมอาจารย์ของพวกท่านจึงรับประทานอาหารร่วมกับคนเก็บภาษีและคนบาปทั้งหลาย?"

¹² ครั้นพระเยซูทรงได้ยินเช่นนั้น พระองค์ก็ตรัสว่า "คนที่ร่างกายแข็งแรงก็ไม่ต้องการหมอรักษา มีแต่เฉพาะคนที่ป่วยเท่านั้นที่ต้องการ" ¹³ พวกท่านควรกลับไปเรียนความหมายของคำนี้ 'เราประสงค์ความเมตตา เราไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา' เพราะเราไม่ได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรมแต่เรียกคนบาปให้กลับใจต่างหาก"

¹⁴ จากนั้นพวกสาวกของยอห์นผู้ให้บัพติศมาก็มาหาพระองค์และทูลว่า "ทำไมเราและพวกฟาริสีก็อดอาหารบ่อยๆ แต่พวกสาวกของท่านไม่ถือเลย?" ¹⁵ พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ผู้ที่มาร่วมพิธีแต่งงานจะต้องโสกเศร้าในขณะที่เจ้าบ่าวยังอยู่กับพวกเขาหรือ? แต่จะถึงวันนั้นเมื่อเจ้าบ่าวถูกพาออกไปจากพวกเขา แล้วพวกเขาก็จะถืออดอาหาร

¹⁶ ไม่มีผู้ใดปะผ้าขึ้นใหม่ลงบนเสื้อคลุมตัวเก่า เพราะผ้าใหม่ที่ปะจะทำให้เป็นรอยขาดกว้างมากขึ้นไปอีก

¹⁷ หรือไม่มีผู้ใดที่เทเหล้าจุ่นใหม่ลงในถุงหนังเก่า ถ้าพวกเขาทำเช่นนั้น ถุงหนังก็จะขาด เหล้าจุ่นก็จะทะลักออกมา และถุงหนังก็จะเสียไป แต่เขาจะเทเหล้าจุ่นลงในถุงหนังอันใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็จะอยู่ด้วยกันได้ดี"

¹⁸ ขณะที่พระเยซูกำลังตรัสถึงสิ่งเหล่านี้กับพวกเขาอยู่นั้น นี่เปะ มีนายธรรมศาลาท่านหนึ่งมาคุกเข่าต่อพระองค์ เขาทูลว่า "ลูกสาวของข้าพเจ้าเพิ่งจะตายไป แต่ได้โปรดมาวางมือของพระองค์บนตัวเธอ แล้วเธอจะมีชีวิต" ¹⁹ แล้วพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นและเสด็จตามเขาไปพร้อมกับเหล่าสาวกของพระองค์

²⁰ ดูกิด มีหญิงผู้หนึ่งที่เป็นโรคโลหิตตกมาสืบสองปีแล้ว เธอเข้ามาทางด้านหลังของพระเยซูและแตะต้องปลายฉลองของพระองค์ ²¹ เพราะเธอคิดในใจว่า "ถ้าเพียงฉันได้จับฉลองของพระองค์ ฉันก็จะหายจากโรค" ²² แต่พระเยซูทรงหันมาเห็นเธอแล้วตรัสว่า "บุตรหญิงเอ๋ย มีใจกล้าเถิด ความเชื่อของเธอได้ทำให้เธอหายจากโรคแล้ว" และผู้หญิงคนนั้นก็หายเป็นปลิดทิ้งในทันที

²³ เมื่อพระเยซูมาถึงบ้านของนายธรรมศาลา พระองค์ทรงเห็นคนเป่าขลุ่ยและฝูงชนส่งเสียงดังมากมาย

²⁴ พระองค์จึงตรัสว่า "จงออกไปเสียเถิด เพราะเด็กผู้หญิงคนนี้นัยยังไม่ตาย เธอเพียงแต่หลับไปเท่านั้น" แต่พวกเขาหัวเราะเยาะพระองค์

²⁵ เมื่อฝูงชนถูกพาออกไปข้างนอกแล้ว พระองค์เสด็จเข้าไปในห้อง และจับมือของเธอ แล้วเด็กผู้หญิงคนนี้ก็ลุกขึ้น ²⁶ ข่าวเรื่องนี้แพร่กระจายไปทั่วทั้งในเขตแดนนั้น

²⁷ ขณะที่พระเยซูผ่านที่นั่น ชายตาบอดสองคนได้ติดตามพระองค์ พวกเขาตะโกนร้องอยู่ตลอดทางว่า "ได้โปรดเมตตาต่อเราเถิด บุตรของดาวิด" ²⁸ เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปยังบ้านหลังหนึ่ง ชายตาบอดทั้งสองเข้ามามาหาพระองค์ พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า "ท่านเชื่อหรือที่เราทำสิ่งนี้ได้?" พวกเขาตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกเราเชื่อ"

²⁹ จากนั้นพระเยซูทรงแตะที่ดวงตาของเขทั้งสองแล้วตรัสว่า "จงเกิดขึ้นกับพวกท่านตามความเชื่อของ

พวกท่านเกิด" **30** แล้วดวงตาของพวกเขาทั้งสองคนก็เปิดออกมองเห็น แล้วพระเยซูทรงกำชับกับพวกเขาว่า "อย่าให้ผู้ใดรู้เรื่องนี้โดยเด็ดขาด" **31** แต่ชายทั้งสองออกไปแล้วแพร่ข่าวเรื่องนี้ออกไปทั่วทั้งในเขตแดนนั้น

32 ขณะที่ชายทั้งสองคนนั้นกำลังออกไป ดูเถิด มีคนนำชายใบ้ที่ถูกผีสิงมาหาพระเยซู **33** เมื่อผีนั้นถูกขับออกไปแล้ว ชายใบ้ก็พูดได้ ฟุ้งชนต่างประหลาดใจและพูดว่า "สิ่งนี้ไม่เคยเกิดขึ้นให้เห็นมาก่อนเลยในอิสราเอล" **34** แต่ฟาริสีกำลังพูดว่า "เขาขับผีออกโดยอำนาจของหัวหน้าผีร้าย"

35 พระเยซูเสด็จออกไปทั่วทุกเมืองและในทุกหมู่บ้าน พระองค์ทรงสอนในธรรมศาลาของพวกเขาอย่างต่อเนื่อง สั่งสอนเกี่ยวกับข่าวประเสริฐของราชอาณาจักร และรักษาคนให้หายจากโรคและความเจ็บป่วยในทุกประการ **36** เมื่อพระองค์ทรงเห็นฝูงชน พระองค์ทรงเกิดความสงสารพวกเขา เพราะพวกเขาถูกรังควานและขาดกำลังใจ พวกเขาเป็นเหมือนฝูงแกะที่ปราศจากผู้เลี้ยง

37 พระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า "ข้าพเจ้าต้องเก็บเกี่ยวนั้นมีมาก แต่คนงานมีน้อยเหลือเกิน **38** ฉะนั้น จงอธิษฐานขอร้ององค์พระผู้เป็นเจ้าสำหรับการเก็บเกี่ยวอย่างเร่งด่วนเถิด เพื่อที่พระองค์จะส่งคนงานทั้งหลายให้มาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์"

Chapter 10

1 พระเยซูทรงเรียกสาวกทั้งสิบสองคนมาพร้อมกันและให้พวกเขามีสิทธิอำนาจเหนือพวกผีโสโครก เพื่อที่จะขับไล่พวกมันออกได้ และให้รักษาโรคทั้งหลายและความเจ็บป่วยทุกประการได้

2 บัดนี้ เหล่าสาวกทั้งสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกคือ ซีโมน (ซึ่งพระองค์เรียกเขาว่าเปโตร) และอันดรูว์ ผู้เป็นน้องชายของเขา ยากอบบุตรของเศเบดี และยอห์นผู้เป็นน้องชายของเขา **3** ฟิลิป และบารโธโลไมว โธมัสและมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรอัลเฟลอัสและเลเบอัส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า ธัดเดอัส **4** ซีโมนพระรศชาตินิยม และยูดาส อิสคาริโอท ผู้ที่ทรยศพระองค์

5 พระเยซูทรงส่งเหล่าสาวกทั้งสิบสองคนนี้ออกไป พระองค์ตรัสสั่งพวกเขาว่า "อย่าเข้าไปในเมืองที่มีคนต่างชาติดำรงอาศัยอยู่ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย **6** แต่จงไปยังบ้านของแกะผู้หลงหายของอิสราเอล **7** และเมื่อพวกท่านไป จงสั่งสอนว่า 'ราชอาณาจักรสวรรค์ได้มาใกล้แล้ว'

8 จงรักษาผู้ป่วย ปลูกคนตายให้ฟื้น ทำให้คนโรคเรื้อนหายเป็นปกติ และขับไล่ผีร้ายทั้งปวง เมื่อพวกท่านได้รับมาโดยเปล่าๆ ก็จงให้โดยเปล่าๆ **9** อย่านำเหรียญทอง เหรียญเงิน หรือเหรียญทองแดงในกระเป๋าสของพวกท่าน **10** อย่านำกระเป๋าสเดินทางไปกับพวกท่าน หรือเสื้อคลุมตัวที่สอง หรือรองเท้าอีกคู่ หรือไม้เท้า เพราะคนงานสมควรจะได้กินอาหารของตน

11 เมื่อพวกท่านเข้าไปในเมืองหรือหมู่บ้านไหนก็ตาม จงค้นหาผู้ที่เหมาะสมในที่นั้นและพักอาศัยกับเขาจนกว่าพวกท่านจะออกจากที่นั่นไป **12** ขณะที่พวกท่านเข้าไปในบ้าน จงให้พรแก่บ้านนั้น **13** ถ้าบ้านนั้นสมควรที่จะได้รับพร ก็ให้สันติสุขของพวกท่านอยู่เหนือที่นั้น แต่ถ้าบ้านนั้นไม่สมควร ก็ให้สันติสุขกลับคืนมาสู่พวกท่าน

14 ถ้ามีผู้ที่ไม่ต้อนรับพวกท่านหรือไม่ฟังคำของพวกท่าน เมื่อพวกท่านออกมาจากบ้านหรือเมืองนั้น จงสละตักฝุ่นออกจากเท้าของพวกท่าน **15** เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ในวันแห่งการพิพากษา โทษของเมืองของโสโดมและโกโมราห์จะเบากว่าโทษของเมืองนั้น

16 ดูเถิด เราส่งพวกท่านไปเหมือนแกะเข้าไปในท่ามกลางพวกหมาป่า ดังนั้นจงฉลาดให้เหมือนงูและไม่มีภัยเหมือนนกพิราบ **17** จงระวังผู้คนให้ดี เพราะเขาจะนำท่านไปขึ้นศาล และเขียนตีท่านในธรรมศาลาของพวกเขา **18** และพวกท่านก็จะถูกนำตัวไปต่อหน้าผู้ปกครองและกษัตริย์เพราะชื่อของเรา เพื่อเป็นพยานต่อพวกเขาและต่อคนต่างชาติ

19 เมื่อพวกเขามอบตัวพวกท่านไว้แล้วนั้น จงอย่ากังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะในเวลานั้นเอง

พระเจ้าจะประทานคำพูดให้ ²⁰ เพราะไม่ใช่ตัวของพวกท่านเองที่จะพูด แต่เป็นพระวิญญาณของพระบิดาของพวกท่านที่จะเป็นผู้ที่ตรัสผ่านพวกท่าน

²¹ พี่น้องจะมอบซึ่งกันและกันให้ถึงแก่ความตาย และบิดาจะกระทำต่อบุตร บรรดาบุตรจะลุกขึ้นต่อต้านบิดา มารดาของตนและเป็นเหตุให้พวกเขาต้องถูกฆ่าตาย ²² ทุกคนจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา แต่ผู้ใดก็ตามที่อดทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นก็จะรอด ²³ เมื่อพวกเขาจดขี่มเหงท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังเมืองถัดไป เพราะเราบอกความจริงกับพวกท่าน พวกท่านจะไปไม่ได้ครบทุกเมืองในอิสราเอลก่อนที่บุตรมนุษย์จะมา

²⁴ สาวกก็ไม่ได้ยิ่งใหญ่ไปกว่าอาจารย์ของตน หรือทาสก็ไม่อยู่เหนือเจ้านายของตน ²⁵ สาวกจะเป็นเหมือนอย่างอาจารย์ของตน และทาสจะเป็นเหมือนอย่างนายของตน นั่นก็พออยู่แล้ว ถ้าหากพวกเขาเรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล แล้วเขาจะเหยียดหยามลูกบ้านของพวกท่านยิ่งกว่านั้นเพียงใด

²⁶ ฉะนั้น จงอย่ากลัวพวกเขา เพราะไม่มีสิ่งใดที่ถูกปิดไว้แล้วจะไม่เป็นที่เปิดเผย และไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้แล้วจะไม่เป็นที่รู้จัก ²⁷ สิ่งที่เราบอกพวกท่านในที่มืด จงพูดในเวลากลางวัน และสิ่งไหนที่พวกท่านได้ยินกระซิบที่หูของพวกท่าน จงประกาศบนหลังคาบ้าน

²⁸ อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้เฉพาะร่างกายแต่ไม่สามารถขจัดใจของพวกท่านได้ แต่จงยำเกรงพระองค์ผู้ที่สามารถทำลายได้ทั้งจิตใจและร่างกายในนรก ²⁹ นกกระจาบสองตัวถูกขายเพียงเหรียญเล็กๆ เหรียญเดียวมิใช่หรือ? ถึงกระนั้น ก็ไม่มีสักตัวหนึ่งที่จะร่วงลงที่พื้นโดยที่พระบิดาไม่ทรงทราบ ³⁰ แม้แต่เส้นผมบนศีรษะของพวกท่านก็ถูกนับไว้แล้ว ³¹ อย่ากลัวเลย พวกท่านมีค่ายิ่งกว่านกกระจาบมากมาย

³² เหตุฉะนั้น ทุกคนที่รับเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะรับเขาต่อหน้าพระบิดาของเราผู้ประทับอยู่ในสวรรค์ ³³ แต่ผู้ใดก็ตามที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราก็จะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าพระบิดาของเราผู้ประทับอยู่ในสวรรค์ด้วย

³⁴ จงอย่าคิดว่าเรามาเพื่อนำสันติสุขมาบนโลกนี้ เราไม่ได้มาเพื่อนำสันติสุขมาให้ แต่เรานำดาบมา ³⁵ เพราะข้าพเจ้ามาเพื่อทำให้บุตรต่อต้านบิดาของตน และบุตรหญิงต่อต้านมารดาของตน และบุตรสะใภ้ต่อต้านแม่ยายของตน ³⁶ ผู้ที่อยู่บ้านเดียวกันจะเป็นศัตรูต่อกัน

³⁷ ใครที่รักบิดามารดาของตนมากกว่ารักเรา ก็ไม่คู่ควรกับเรา และใครที่รักบุตรชายบุตรหญิงของตนมากกว่าที่รักเราก็ไม่คู่ควรกับเรา ³⁸ คนที่ไม่แบกกางเขนของตนและติดตามเรามา ก็ไม่คู่ควรกับเรา ³⁹ ผู้ที่รักชีวิตของตนก็จะสูญเสียชีวิตนั้น แต่ผู้ที่ยอมสูญเสียชีวิตของตนเพื่อนามของเรา ก็จะพบชีวิตนั้น

⁴⁰ ผู้ใดที่ต้อนรับท่าน ก็เท่ากับต้อนรับเรา และผู้ใดที่ต้อนรับเราก็เท่ากับต้อนรับพระองค์ผู้ที่ส่งเรามา ⁴¹ ผู้ที่ต้อนรับผู้เผยพระวจนะเพราะเขาคือผู้เผยพระวจนะก็จะได้รับบำเหน็จของผู้เผยพระวจนะ และผู้ที่ต้อนรับชายผู้ชอบธรรมเพราะเขาเป็นผู้ที่ชอบธรรมก็จะได้รับบำเหน็จของผู้ชอบธรรม

⁴² ผู้ใดก็ตามที่ให้กับผู้ที่เล็กน้อยคนใดคนหนึ่งในวันนี้ แม้จะเป็นเพียงน้ำเย็นแก้วหนึ่งให้ดื่ม เพราะเขาคือสาวกนั้น เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า บำเหน็จของเขาจะไม่มียวันสูญหายเลย"

Chapter 11

¹ อยู่มาวันหนึ่งเมื่อพระเยซูทรงสั่งสาวกทั้งสิบสองของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ก็ออกจากที่นั่นเพื่อไปสอนและประกาศในเมืองของพวกเขา ² ในขณะนั้น เมื่อยอห์นผู้ให้บัพติศมาได้ยินเรื่องการกระทำของพระคริสต์ขณะที่อยู่ในเรือนจำ ท่านก็ส่งสารผ่านทางสาวกของท่าน ³ และทูลต่อพระองค์ว่า "พระองค์คือผู้ที่เจ้มานั้น หรือยังมีอีกผู้หนึ่งที่พวกเราต้องรอ?"

⁴ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "จงไปและรายงานต่อยอห์นในสิ่งที่พวกท่านได้เห็นและได้ยินเถิดว่า ⁵ คนตาบอดทั้งหลายมองเห็นได้ คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนกลับหายดี คนหูหนวกกลับได้ยินอีกครั้ง คนตายก็ถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตาย และบรรดาผู้ที่ยากไร้ก็ได้ฟังข่าวประเสริฐ ⁶ และผู้ที่ไม่มีเหตุสะดุดในตัวเรานั้นย่อม

เป็นสุข"

⁷ ขณะที่ชายเหล่านี้กำลังกลับออกไปตามทางของพวกเขา พระเยซูเริ่มพูดกับฝูงชนเกี่ยวกับยอห์นผู้ให้บัพติศมาว่า "พวกท่านออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ไม้้อที่สั่นไหวเพราะลมหรือ?" ⁸ แต่พวกท่านออกไปดูสิ่งใดกันเล่า ชายที่นุ่งห่มผ้านุ่มๆ เช่นนั้นหรือ? แท้จริงแล้ว ชายที่นุ่งห่มผ้านุ่มๆ นั้นอาศัยอยู่ในราชวังของกษัตริย์ต่างหาก

⁹ แล้วพวกท่านออกไปเพื่อดูสิ่งใด ผู้เผยพระวจนะหรือ? ใช่แล้ว เราบอกกับพวกท่านว่า ท่านผู้นี้ยิ่งใหญ่กว่าผู้เผยพระวจนะ ¹⁰ มีคำเขียนถึงท่านไว้ว่า 'ดูสิ เรากำลังส่งผู้ส่งข่าวของเราไปก่อนหน้าท่าน ผู้ที่จะจัดเตรียมหนทางให้แก่ท่าน'

¹¹ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ท่ามกลางบุตรที่เกิดจากหญิงนั้นไม่มีใครยิ่งใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้บัพติศมา แต่กระนั้น ผู้ที่มีความสำคัญเพียงเล็กน้อยในราชอาณาจักรสวรรค์ก็ยิ่งยิ่งใหญ่กว่ายอห์น ¹² นับตั้งแต่วันที่ยอห์นผู้ให้บัพติศมาจนบัดนี้ ราชอาณาจักรสวรรค์ถูกใจมต้อยอย่างรุนแรง และพวกที่รุนแรงก็ใช้กำลังชิงไปได้

¹³ เพราะบรรดาผู้เผยพระวจนะและธรรมบัญญัติได้ถูกเผยไว้นับแต่ยอห์น ¹⁴ และถ้าพวกท่านเต็มใจที่จะรับไว้ นั่น ยอห์นผู้นี้คือเอลียาห์ผู้ที่จะมา ¹⁵ ใครที่มีหูเพื่อจะฟัง ก็จงฟังเถิด

¹⁶ เราควรเปรียบคนในยุคนี้กับอะไรดี? เป็นเหมือนเด็กที่เล่นกันในตลาด ซึ่งนั่งและเรียกกันและกัน ¹⁷ แล้วพูดว่า 'เราเป่าขลุ่ยให้เธอ แล้วเธอก็ไม่เต้น เราร้องคร่ำครวญให้เธอ แล้วเธอก็ไม่ร้องไห้'

¹⁸ เพราะว่ายอห์นมาไม่กินขนมปังหรือดื่มเหล้าองุ่น แล้วพวกเขาก็พูดว่า 'ชายคนนี้มีผีสิง' ¹⁹ บุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม แล้วพวกเขาก็พูดว่า 'ดูสิ เขาเป็นคนตะกละและขี้เมา เพื่อนของคนเก็บภาษีและคนบาป' แต่ปัญญาได้รับการพิสูจน์โดยการกระทำของเธอ"

²⁰ จากนั้นพระเยซูทรงเริ่มว่ากล่าวเมืองต่างๆ ที่แม้พระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายอย่างแต่พวกเขาไม่ยอมกลับใจ ²¹ "วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้าเมืองเบรโซดา ถ้าหากการอัศจรรย์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นในเมืองเจ้าได้เกิดขึ้นอย่างเดียวกันที่เมืองไทระและเมืองไซดอน พวกเขาก็คงจะกลับใจด้วยการสวมผ้ากระสอบและโรยขี้เถ้าใส่ศีรษะมานานแล้ว ²² แต่ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองไทระและเมืองไซดอนก็จะเบากว่าเมืองของเจ้า

²³ เจ้าคือเมืองคาเปอร์นาอุม เจ้าคิดว่าเจ้าจะถูกยกขึ้นสูงเทียมฟ้าเช่นนั้นหรือ? ไม่เลย เจ้าจะถูกนำลงไปสู่แดนมรณา เพราะถ้าเกิดการอัศจรรย์ต่างๆ ในเมืองไซโดมอย่างที่ได้เกิดขึ้นในเมืองของเจ้าแล้วนั้น เมืองไซโดมก็ยังคงอยู่จนถึงทุกวันนี้ ²⁴ แต่เราบอกกับเจ้าว่า ในวันแห่งการพิพากษานั้นโทษของเมืองไซโดมก็จะเบายิ่งกว่าเมืองของเจ้า"

²⁵ ในเวลานั้นพระเยซูตรัสว่า "ข้าพเจ้าขอสรรเสริญ พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก เพราะพระองค์ทรงซ่อนทุกสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้ที่มีความปัญญาและผู้ที่จะเข้าใจ และทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้ให้กับเด็กเล็กๆ ทั้งหลาย ²⁶ ใช่แล้ว พระบิดาเจ้าข้า เพื่อเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ²⁷ ทุกสิ่งที่ได้มอบไว้ให้แก่ข้าพระองค์ก็มาจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดา นอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรทรงเลือกที่จะเปิดเผยให้แก่เขา

²⁸ จงมาหาเราเถิด พวกท่านทุกคนที่เหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก แล้วเราจะให้พวกท่านได้พักสงบ ²⁹ จงรับเอาแอกของเราและเรียนรู้จากเรา เพราะเราสุภาพและถ่อมใจ แล้วท่านจะได้พบที่พักสงบสำหรับจิตใจของท่าน ³⁰ เพราะแอกของเราที่ง่ายและภาระของเราก็เบา"

Chapter 12

¹ ในเวลานั้น พระเยซูได้เสด็จผ่านทุ่งนาในวันสะบาโต เหล่าสาวกของพระองค์หิวและเริ่มเด็ดรวงข้าวมาแกะกิน ² แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า พวกเขาจึงพูดกับพระเยซูว่า "เห็นไหม เหล่าสาวกของท่านกำลังทำสิ่งที่ถือว่าผิด

กฎวันสะบาโต"

3 แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านไม่เคยได้อ่านที่ดาวิดทำหรือ ตอนที่ท่านกับพวกผู้ชายที่อยู่กับท่านหิว? **4** ที่ท่านเข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้าและรับประทานขนมปังเจเฉพาะพระพักตร์ของพระเจ้าซึ่งท่านได้ทำผิดธรรมเนียมปฏิบัติในการรับประทานรวมทั้งพวกที่มาอยู่กับท่านด้วย เพราะมีแต่พวกปุโรหิตเท่านั้นที่รับประทานแล้วนับว่าถูกต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติ

5 แล้วพวกท่านไม่เคยอ่านในธรรมเนียมปฏิบัติหรือว่า ในวันสะบาโต หากพวกปุโรหิตอยู่ในพระวิหารก็ถือเป็นการดูหมิ่นวันสะบาโตแต่ไม่นับว่ามีความผิด? **6** แต่เราบอกพวกท่านว่าผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าพระวิหารก็อยู่นี้แล้ว

7 ถ้าพวกท่านเข้าใจว่า 'เราประสงค์ความเมตตา ไม่ใช่เครื่องสัตวบูชา' มีความหมายอย่างไร พวกท่านคงไม่กล่าวหาผู้ที่ไร้ความผิด **8** เพราะบุตรมนุษย์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของวันสะบาโต"

9 จากนั้นพระเยซูเสด็จออกไปจากที่นั่นและเข้าไปในธรรมศาลาของพวกเข **10** นี่แน่ะ มีชายผู้หนึ่งที่แขนลีบข้างหนึ่งอยู่ที่นั่นด้วย พวกฟาริสีถามพระเยซูว่า "การรักษาคนในวันสะบาโตถือว่าถูกต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติหรือไม่?" เพื่อที่พวกเขาจะกล่าวโทษว่าพระองค์ทรงกระทำบาป

11 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "มีใครบ้างท่ามกลางพวกท่าน หากเขามีแกะเพียงแคตัวเดียว และถ้าแกะตัวนั้นตกลงไปในหลุมลึกในวันสะบาโต แล้วเขาจะไม่พยายามจับตัวแกะแล้วยกมันออกมาจากหลุมหรือ? **12** คนหนึ่งคนยังมีค่ามากกว่าแกะไม่ใช่หรือ ดังนั้นแล้วการทำให้ดีในวันสะบาโตถือว่าถูกต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติ"

13 แล้วพระเยซูตรัสกับชายผู้นั้นว่า "ยื่นมือของท่านมาเถิด" เขาจึงยื่นมือออก และมือข้างนั้นก็กลับหายดีเป็นเหมือนอย่างมืออีกข้างหนึ่ง **14** แต่พวกฟาริสีพากันออกไปข้างนอกและครุ่นคิดแผนร้ายต่อพระองค์ พวกเขากำลังหาทางฆ่าพระองค์

15 เมื่อพระเยซูทราบเรื่องนี้ พระองค์ทรงปลุกตัวออกจากที่นั่น คนจำนวนมากติดตามพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาพวกเขาทั้งหมดให้หาย **16** พระองค์ตรัสสั่งพวกเขาไม่ให้พูดเรื่องพระองค์ให้คนอื่นรู้ **17** เพื่อให้เป็นจริงตามที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า

18 "ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราที่เราได้เลือกไว้ ผู้เป็นที่รักยิ่งของเรา ผู้ที่จิตใจของเราแสนยินดี เราจะใส่วิญญาณของเราเหนือท่าน และท่านจะประกาศความยุติธรรมแก่คนต่างชาติ

19 ท่านจะไม่ต่อสู้หรือร้องเสียงดัง หรือใครเลยจะได้ยินเสียงของท่านบนถนน **20** ท่านจะไม่หักฟันอ้อที่เข้าท่านจะไม่ดับแสงเทียนที่ริบหรี่ จนกว่าท่านจะนำความยุติธรรมสู่ชายชรา **21** และที่คนต่างชาติจะมีความหวังที่แน่นอนในนามของท่าน"

22 จากนั้นมีคนพาตัวชายตาบอดและเป็นใบ้ ซึ่งถูกผีร้ายสิงมาให้พระเยซู พระองค์ทรงรักษาเขา และผลก็คือชายใบ้ผู้นั้นสามารถพูดและมองเห็นได้ **23** ทุกคนต่างประหลาดใจและพูดว่า "ท่านผู้นี้เป็นเชื้อสายของดาวิดใช่ไหม?"

24 แต่พอพวกฟาริสีได้ยินเรื่องอัศจรรย์ในครั้งนี้ พวกเขาพูดว่า "ชายผู้นี้จะไม่สามารถขับผีออกได้เลย นอกจากใช้อำนาจของเบเอลเซบูล ผู้เป็นนายของผีร้ายทั้งหลาย" **25** แต่พระเยซูทรงทราบถึงความคิดของพวกเขา จึงพูดกับพวกเขาว่า "ทุกอาณาจักรที่มีการแบ่งแยกกันเองก็จะถูกทำให้ร้างว่างเปล่า และทุกเมืองหรือบ้านไหนที่แบ่งแยกต่อต้านกันเองก็จะไม่อาจตั้งอยู่ได้

26 ถ้าซาตานขับไล่ซาตานเอง มันก็จะต่อต้านตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่ได้อย่างไร? **27** และถ้าเราขับไล่ผีร้ายโดยเบเอลเซบูล แล้วพวกผู้ติดตามของพวกท่านขับไล่ได้โดยใคร? เพราะเรื่องนี้เอง พวกเขาจะเป็นผู้ตัดสินพวกท่าน

28 แต่ถ้าเราขับไล่ผีร้ายโดยพระวิญญาณของพระเจ้า เช่นนี้แล้วราชอาณาจักรของพระเจ้านี้ได้มาอยู่เหนือพวกท่าน **29** และจะมีผู้ใดที่เข้าไปในบ้านของชายที่มีเขม็งแข็งและขโมยข้าวทังส้นของเขามาได้โดยไม่ต้องจับชายที่เขม็งแข็งนั้นมัดไว้เสียก่อน? แล้วเขาจึงจะสามารถขโมยข้าวทังส้นจากบ้านของผู้คนได้ **30** ผู้ที่ไม่ได้อยู่ฝ่ายเราก็ต่อต้านเรา และผู้ที่ไม่ได้ถูกรวมไว้กับเราก็จะกระจัดกระจายไป

- 31** ด้วยเหตุนี้ เราบอกพวกท่านว่า ความบาปทุกอย่างและคำหมิ่นประมาทของมนุษย์ทุกประการจะได้รับการยกโทษ แต่การหมิ่นประมาทพระวิญญาณจะไม่มีวันได้รับการยกโทษ **32** และผู้ใดก็ตามที่พูดคำใดที่ต่อต้านบุตรมนุษย์ ก็ยังได้รับการยกโทษให้แก่เขา แต่ผู้ใดก็ตามที่พูดต่อต้านพระวิญญาณบริสุทธิ์ ก็จะไม่มีการยกโทษให้กับผู้นั้นเลย แม้ในโลกนี้หรือในที่ซึ่งกำลังจะมาถึง
- 33** หากเป็นต้นไม้ดี ผลของมันก็จะดี หรือเป็นต้นไม้ที่ไม่ดี ผลของมันก็ไม่ดี เพราะจะรู้จักต้นไม้อะไรได้ก็โดยผลของมัน **34** พวกเจ้าซาตูลูร้าย เพราะพวกเจ้าชั่วร้ายจะพูดดีได้อย่างไร? เพราะปากย่อมพูดสิ่งที่เอ่อล้นออกมาจากใจ **35** คนดีย่อมพูดดีเพราะใจของเขาได้สั่งสมสิ่งดีไว้ และคนที่ชั่วร้ายที่สั่งสมความชั่วไว้ในใจก็พูดสิ่งที่ชั่วออกมา
- 36** และเราบอกพวกเจ้าว่าในวันแห่งการพิพากษา คนทั้งหลายจะต้องให้รายงานคำพูดอันไร้ผลที่พวกเขาพูดไป **37** พวกเจ้าจะถูกนับว่าชอบธรรม หรือพวกเจ้าจะถูกกล่าวโทษก็โดยคำพูดของพวกเจ้าเอง"
- 38** จากนั้นพวกธรรมจารย์และพวกฟาริสีบางส่วนตอบพระเยซูว่า "อาจารย์ เราหวังจะเห็นหมายสำคัญจากท่าน" **39** แต่พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "คนในยุคของความชั่วร้ายและล่องประเวณีมักเสาะหาหมายสำคัญ แต่ไม่มีหมายสำคัญใดที่จะให้ออกจากหมายสำคัญของโยนาห์ผู้เผยพระวจนะ **40** เพราะโยนาห์อยู่ในท้องปลาใหญ่เป็นเวลาสามวันสามคืน ดังนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในใจกลางของโลกสามวันสามคืนเช่นกัน
- 41** คนทั้งหลายจากเมืองนี้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนทั้งหลายจากยุคนี้และจะกล่าวโทษ เพราะพวกเขากลับใจด้วยคำสั่งสอนของโยนาห์ และดูเถิด ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าโยนาห์ก็อยู่ที่นี่แล้ว
- 42** ราชนีแห่งทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนทั้งหลายจากยุคนี้ และจะกล่าวโทษพวกไว้และจัดระเบียบอย่างดีที่สุดปลายแผ่นดินโลกเพื่อรับฟังสติปัญญาของชาโลมอน และดูเถิด ผู้ที่ยิ่งใหญ่กว่าชาโลมอนก็อยู่ที่นี่แล้ว
- 43** เมื่อฟีโลโครออกจากคนไปแล้ว มันก็ผ่านไปในที่กันดารน้ำและหาแหล่งที่พัก แต่ก็ไม่พบ **44** แล้วมันพูดว่า 'เราจะกลับไปบ้านที่เราจากมา' เมื่อกลับมา มันก็เห็นว่าบ้านปิดกวาดไว้และจัดระเบียบอย่างดี **45** แล้วมันก็ไปพาผีร้ายมาอีกเจ็ดตนที่ชั่วร้ายยิ่งกว่ามัน และพวกมันทั้งหมดก็มาอาศัยอยู่ที่นั่น แล้วสภาพของคนนั้นก็ยิ่งแย่กว่าตอนแรก คนในยุคที่ชั่วร้ายนี้ก็จะเป็นอย่างนี้แหละ"
- 46** เมื่อพระเยซูกำลังตรัสอยู่กับฝูงชนนั้น นี่แน่ะ มารดาของพระองค์ และพวกน้องชายของพระองค์พากันยืนอยู่ด้านนอก หาโอกาสที่จะคุยกับพระองค์ **47** บางคนบอกกับพระองค์ว่า "ดูเถิด มารดาของท่านและพวกน้องชายของท่านยืนอยู่ด้านนอก หากางจะคุยกับท่าน"
- 48** แต่พระเยซูตรัสตอบคนที่บอกพระองค์ว่า "ใครคือมารดาของเราหรือ? และใครกันที่เป็นพี่น้องของเรา?"
- 49** แล้วพระองค์ทรงยืนพระหัตถ์ออกไปทางเหล่าสาวกของพระองค์และตรัสว่า "ดูนี้ คนเหล่านี้คือมารดา และพี่น้องของเรา **50** เพราะผู้ใดที่กระทำตามน้ำพระทัยของพระบิดาของเราผู้ที่ประทับในสวรรค์ ก็นับว่าผู้นั้นเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา"

Chapter 13

- 1** ในวันนั้นพระเยซูออกไปจากบ้านและนั่งอยู่ริมทะเล **2** ฝูงชนมากมายพากันมาห้อมล้อมรอบพระองค์ ดังนั้นพระองค์จึงเสด็จลงเรือและประทับในนั้น ฝูงชนทั้งหมดยืนกันบนหาดทราย
- 3** แล้วพระเยซูตรัสหลายๆ สิ่งกับพวกเขาเป็นคำอุปมา พระองค์ตรัสว่า "ดูเถิด มีขานาคคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ด **4** ขณะที่เขากำลังหว่าน มีบางเมล็ดที่ตกข้างริมถนน และนกก็มาจิกกินเมล็ดเหล่านั้นเสีย **5** มีบางเมล็ดที่ตกบนดินกรวด ที่ไม่ค่อยจะมีดิน เมล็ดเหล่านั้นก็งอกขึ้นทันที เพราะดินไม่ลึกนัก **6** แต่เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นพวกมันก็ถูกแดดเผาเสียเพราะไม่มีราก และพวกมันก็ค่อยๆ เหี่ยวเฉาตายไป
- 7** เมล็ดอื่นๆ ตกลงในที่มีพืชไม้หนาม เมื่อพืชไม้หนามโตขึ้นก็คลุมเมล็ดเหล่านั้นเสีย **8** เมล็ดอื่นๆ ที่ตกบน

ดินดีก็ให้ผลที่เป็นร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง และสามสิบเท่าบ้าง ⁹ ผู้ใดมีหูจงฟังเถิด"

¹⁰ พวกสาวกเข้ามาทูลถามพระเยซูว่า "เหตุใดพระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมามากมายให้ฝูงชนฟัง?" ¹¹ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านได้รับสิทธิพิเศษที่จะเข้าใจถึงความลึกลับของราชอาณาจักรสวรรค์ แต่สำหรับพวกเขาไม่ได้สิทธิพิเศษนี้ ¹² เพราะผู้ใดที่มีอยู่แล้ว ก็จะได้รับเพิ่มมากขึ้น และเขาจะมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มีนั้น ถึงแม้สิ่งที่เขามีอยู่ก็จะถูกเอาไปเสีย

¹³ ดังนั้น เราจึงพูดกับพวกเขาเป็นคำอุปมา เพราะแม้ว่าพวกเขามอง พวกเขาก็ไม่ได้เห็น และแม้ว่าพวกเขาจะฟัง พวกเขาก็ไม่ได้ยิน หรือไม่เข้าใจได้เลย ¹⁴ จึงเป็นจริงกับพวกเขาตามที่อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า 'ขณะที่ฟังท่านจะได้ยิน แต่ท่านจะไม่มีทางเข้าใจได้เลย ขณะที่กำลังมองท่านจะเห็น แต่ท่านก็ไม่มีทางรู้ได้อย่างถ่องแท้

¹⁵ เพราะหัวใจของคนเหล่านี้มืดบอด และพวกเขาหูตึง และพวกเขาได้ปิดดวงตาของตน ดังนั้น เขาจะมองไม่เห็นด้วยตาตนเอง หรือได้ยินด้วยหูตนเอง หรือเข้าใจด้วยใจของพวกเขาเอง ไม่เช่นนั้นแล้วเขาคงจะหันกลับมาอีกครั้งและเราจะรักษาพวกเขาให้หาย'

¹⁶ แต่ดวงตาและหูของพวกเขาได้รับพระพร เพราะพวกเขาได้เห็น พวกเขาได้ยิน ¹⁷ เราบอกความจริงกับท่านว่าบรรดาผู้เผยพระวจนะและบรรดาผู้ชอบธรรมมากมายปรารถนาที่จะได้เห็นสิ่งที่ท่านเห็น แต่ก็ไม่ได้เห็น พวกเขาปรารถนาจะได้ฟังในสิ่งที่ท่านได้ยิน แต่ก็ไม่ได้ยิน

¹⁸ จงฟังคำอุปมาเรื่องชาวนาผู้หว่านเมล็ดของเขาเถิด ¹⁹ เมื่อผู้ใดก็ตามที่ได้ยินพระวจนะของราชอาณาจักรแต่ไม่เข้าใจในพระวจนะ มารร้ายจึงมาคว้าสิ่งที่ถูกหว่านไว้ในใจของเขาไปเสีย นี่คือเมล็ดที่ถูกหว่านริมถนน

²⁰ เมล็ดที่ถูกหว่านไว้บนดินกรวดก็คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะแล้วรับไว้ด้วยความยินดีโดยทันที ²¹ แต่เมื่อไม่มีรากภายในตนเอง ก็จะทนได้เพียงชั่วเวลาสั้นๆ ครั้นเกิดความยากลำบากหรือการข่มเหงขึ้นเพราะพระวจนะนั้น เขาก็จะสะดุดล้มลงโดยทันที

²² เมล็ดที่ถูกหว่านลงในที่มีไม้หนาม ก็คือผู้ที่ได้ยินพระวจนะแต่เพราะความกังวลของโลกนี้และความร่ำรวยอันหลอกลวงได้สะกดกั้นพระวจนะ และเขาก็ไม่เกิดผล ²³ เมล็ดที่ถูกหว่านลงบนดินดีคือผู้ที่ได้ยินพระวจนะแล้วเข้าใจในพระวจนะ จึงเป็นผู้ที่เกิดผลและพัฒนาขึ้น บางคนเกิดผลร้อยเท่าบ้าง บ้างก็เกิดผลหกสิบเท่า และบ้างก็เกิดผลสามสิบเท่า

²⁴ พระเยซูทรงตรัสคำอุปมาอีกอย่างให้พวกเขาฟัง พระองค์ตรัสว่า "ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนชายคนหนึ่งที่กำลังหว่านเมล็ดดีไว้ในไร่ของตน ²⁵ แต่ขณะที่คนกำลังหลับกันอยู่นั้นเอง ศัตรูของเขาก็เข้ามาและหว่านวัชพืชไว้กับข้าวสาลีแล้วจากไป ²⁶ เมื่อต้นข้าวงอกและออกดอกออกผลแล้วนั้น พวกวัชพืชก็ปรากฏด้วยเช่นกัน

²⁷ พวกคนรับใช้ของเจ้าของที่นาจึงมาบอกท่านว่า 'นายท่าน ท่านไม่ได้หว่านเมล็ดข้าวที่ดีไว้ในทุ่งนาของท่านหรือ? เพราะเหตุใดจึงมีวัชพืชเกิดขึ้น?' ²⁸ เจ้าของนาจึงพูดกับพวกเขาว่า 'ศัตรูได้กระทำการนี้' คนรับใช้จึงถามท่านว่า 'ท่านอยากให้พวกเราไปถอนพวกมันออกเลยไหม?'

²⁹ เจ้าของทุ่งนาตอบว่า 'ไม่ต้อง เพราะเมื่อท่านถอนวัชพืชออกก็จะถอนติดต้นข้าวมาด้วย ³⁰ ปล่อยให้ทั้งสองอย่างโตจนกระทั่งถึงเวลาเกี่ยวเก็บ ในช่วงเก็บเกี่ยวเราจะบอกคนเก็บเกี่ยวว่า "จงถอนเอาวัชพืชแล้วมัดพวกมันเป็นฟ่อนๆ เพื่อเผาทิ้งเสีย แต่จงเก็บข้าวสาลีไว้ในยุ้งฉางของเรา"'

³¹ จากนั้นพระเยซูตรัสคำอุปมาอีกอย่างให้พวกเขาฟัง พระองค์ตรัสว่า "ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนเมล็ดฝักถั่วที่คนนำไปหว่านไว้ในนาของตน ³² เมล็ดนี้เป็นเมล็ดที่เล็กที่สุดจากเมล็ดทั้งหมด แต่เมื่อได้โตขึ้น กลายเป็นต้นไม้ต้นใหญ่กว่าต้นอื่นๆ ในสวน คือต้นไม้ใหญ่ที่นกในท้องอากาศมาทำรังอยู่ตามกิ่งก้านมากมาย"

³³ แล้วพระเยซูตรัสกับพวกเขาเป็นคำอุปมาอีกอย่างว่า "ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนเชื้อยีสต์ที่หญิงนางหนึ่งนำมาและผสมกับแป้งสามถ้วยตวงจนกระทั่งแป้งฟูขึ้น"

34 สิ่งเหล่านี้ทุกประการพระเยซูได้ตรัสกับฝูงชนเป็นเพียงคำอุปมา และหากไม่ใช่คำอุปมาแล้ว พระองค์ก็ไม่ได้ตรัสอะไรกับพวกเขา **35** เพื่อที่จะเป็นไปตามที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ว่า "เราจะเปิดปากของเราพูดเฉพาะคำอุปมา เราจะพูดถึงสิ่งที่ซ่อนไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก"

36 จากนั้นพระเยซูทรงละฝูงชนและเสด็จเข้าไปในบ้าน สาวกของพระองค์เข้ามาหาพระองค์และทูลว่า "ได้โปรดอธิบายคำอุปมาของวัชพืชในทุ่งนาให้เราฟังเถิด" **37** พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ชายผู้ที่หว่านเมล็ดที่ดีคือบุตรมนุษย์ **38** ทุ่งนานั้นเปรียบเหมือนโลกนี้ และเมล็ดที่ดีก็คือบรรดาบุตรทั้งหลายของราชอาณาจักรวัชพืชก็คือบรรดาบุตรของมารร้าย **39** และศัตรูที่ได้หว่านพวกเขาก็คือวิญญาณชั่ว การเก็บเกี่ยวคือจุดจบของโลกและผู้เก็บเกี่ยวก็คือบรรดาทูตสวรรค์

40 เหตุฉะนั้น เมื่อได้รวบรวมเอาวัชพืชและเผาทั้งด้วยไฟแล้ว ก็จะเป็นจุดจบของโลกนี้ **41** บุตรมนุษย์จะส่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ไป และพวกเขาแยกสิ่งเหล่านี้ออกจากราชอาณาจักรของพระองค์รวมทั้งทุกสิ่ง ที่ก่อให้เกิดบาปและผู้ที่ทำความผิดบาป **42** ซึ่งเหล่าทูตสวรรค์จะโยนทุกสิ่งนี้ลงไปในไฟที่ไม่มีวันดับ ที่ซึ่งมีการร่ำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน **43** แล้วบรรดาผู้ที่ชอบธรรมจะส่องสว่างเจกเช่นดวงอาทิตย์ในราชอาณาจักรของพระบิดาของพวกเขา ผู้ที่มีหูจงฟังเถิด

44 ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนขุมทรัพย์ที่ถูกซ่อนไว้ในทุ่งนา ชายผู้หนึ่งพบขุมทรัพย์นี้และซ่อนเอาไว้ เขาจึงไปขายทุกๆ สิ่งของตนด้วยความยินดีแล้วซื้อที่นาผืนนั้น **45** อีกครั้ง ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนชายผู้หนึ่งที่เป็นพ่อค้าตามหาไข่มุกที่ล้ำค่า **46** เมื่อเขาพบไข่มุกเม็ดหนึ่งที่มีค่ามาก เขาจึงไปขายทุกสิ่งที่มีแล้วนำมาซื้อไข่มุกเม็ดนี้

47 อีกประการหนึ่ง ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนกับอวนที่ลากอยู่ในทะเล และที่ลากติดสัตว์ทะเลมาทุกชนิด **48** เมื่ออวนเต็มแล้ว ชาวประมงก็ลากอวนขึ้นไปบนหาดทราย แล้วเขาจะนั่งลงเพื่อคัดสิ่งที่ดีไว้ในถัง บรรจ ส่วนสิ่งที่ไม่มีประโยชน์ก็จะถูกโยนทิ้งไปเสีย

49 จุดจบของโลกก็จะเป็นอย่างเดียวกัน เหล่าทูตสวรรค์จะมาและแยกคนที่ชั่วช้าออกจากผู้ที่ชอบธรรม **50** พวกเขาจะโยนคนที่ชั่วช้าลงไปในไฟที่ไม่มีวันดับ ที่ซึ่งมีการร่ำไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

51 ท่านได้เข้าใจสิ่งเหล่านี้ทั้งหมดหรือยัง?" เหล่าสาวกพูดกับพระองค์ว่า "เข้าใจแล้ว" **52** จากนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า "ด้วยเหตุนี้ ธรรมาจารย์ทุกคนที่ได้มาเป็นสาวกของราชอาณาจักรสวรรค์ก็เป็นเช่นชายที่เป็นเจ้าของบ้าน ผู้ซึ่งนำสิ่งของทั้งเก่าและใหม่ออกมาจากคลังของตน" **53** แล้วเมื่อพระเยซูตรัสคำอุปมาเหล่านี้จบแล้ว พระองค์เสด็จออกไปจากที่นั่น

54 จากนั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในบริเวณบ้านเกิดของพระองค์ และสอนผู้คนในธรรมศาลาของพวกเขา ผลก็คือว่าผู้คนพากันตะลึงและพูดว่า "ชายผู้นี้ได้รับสติปัญญาและการอัศจรรย์เหล่านี้จากไหนกัน? **55** เขาไม่ใช่ลูกช่างไม้หรือ? แม่เขาคือนางมารีย์ไม่ใช่หรือ? และพี่ชายของเขา คือยากอบ โยเซฟ ซีโมน และยูดาส ไม่ใช่หรือ? **56** แล้วน้องสาวของเขาคืออยู่ท่ามกลางเรานี้เองไม่ใช่หรือ? แล้วชายคนนี้เป็นเอาสิ่งเหล่านี้มาจากไหนกัน?"

57 พวกเขาไม่พอใจพระเยซู แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ผู้เผยพระวจนะไม่ได้รับเกียรติจากประเทศของตนและครอบครัวของตน" **58** แล้วพระองค์ก็ไม่กระทำการอัศจรรย์ใดๆ เลยสืบเนื่องจากความไม่เชื่อของพวกเขา

Chapter 14

1 ในเวลานั้นเอง เฮอร์โธผู้ปกครองเมืองได้ยื่นข่าวเกี่ยวกับพระเยซู **2** ท่านพูดกับผู้รับใช้ของท่านว่า "นี่คือยอห์นผู้ให้บัพติศมาเช่นนั้นหรือ ท่านได้เป็นขึ้นจากความตาย เพราะเช่นนั้นเอง ถูกธรรมาจารย์ทั้งหลายจึงทำงานอยู่ภายในตัวเขา"

3 เพราะเฮอร์โธได้จับตัวยอห์น มัดท่านไว้ และขังท่านไว้ในเรือนจำด้วยเหตุจากเฮอร์เดียส ซึ่งเป็นภรรยาของ

ฟิลิปน้องชายของตน ⁴ เพราะยอห์นพูดกับท่านว่า "เป็นการไม่ถูกต้องที่ท่านจะเอาเธอมาเป็นภรรยาของท่าน" ⁵ เธอใดใครจะฆ่าท่านเสีย แต่ด้วยความที่เขาเกรงกลัวผู้คน เพราะว่าคนทั้งหลายเห็นว่ายอห์นคือผู้เผยพระวจนะ

⁶ แต่เมื่อถึงวันเกิดของเฮโรด ลูกสาวของเฮโรเดียสได้ร่ายรำท่ามกลางงานและทำให้เฮโรดพอใจมาก ⁷ เฮโรดจึงให้สัญญาเป็นคำสาบานไว้ที่จะประทานสิ่งที่เธอปรารถนาไม่ว่าจะเป็นสิ่งใดก็ตามเพื่อเป็นการตอบแทน

⁸ หลังจากที่ได้รับคำแนะนำจากมารดาของเธอแล้ว เธอจึงพูดว่า "โปรดประทาน ศีรษะของยอห์นผู้ให้บัพติศมาใส่มาบนถาดเดี๋ยวนี้นะ" ⁹ กษัตริย์ทรงกลัดกลุ้มกับคำขอของเธอมาก แต่เพราะคำสาบานนั้นและเพราะบรรดาคนที่มาร่วมรับประทานอาหารเย็นกับพระองค์ พระองค์จึงจำเป็นต้องสั่งให้เป็นไปตามนั้น

¹⁰ พระองค์จึงส่งคนไปตัดศีรษะของยอห์นในคุก ¹¹ แล้วศีรษะของยอห์นจึงถูกนำใส่ถาดมาให้กับเธอ แล้วเธอก็นำไปให้กับมารดาของตน ¹² แล้วพวกสาวกของยอห์นได้มานำศพไปฝังไว้ หลังจากนั้นแล้ว พวกเขาก็ไปบอกกับพระเยซู

¹³ บัดนี้ เมื่อพระเยซูทรงรับฟังเรื่องนี้แล้ว พระองค์ทรงแยกตัวออกไปจากที่นั่นโดยประทับเรือไปยังที่เปลี่ยวแต่เพียงลำพัง เมื่อฝูงชนรู้เข้า พวกเขาออกติดตามพระองค์ไปโดยเดินออกจากเมืองไป ¹⁴ แล้วพระเยซูจึงเสด็จมาอยู่ต่อหน้าพวกเขา และทอดพระเนตรเห็นฝูงชนมากมาย พระองค์ทรงมีความกรุณาสงสารพวกเขา และทรงรักษาความเจ็บป่วยของพวกเขา

¹⁵ ครั้นถึงเวลาเย็น เหล่าสาวกมาหาพระเยซูและกล่าวว่า "ที่แห่งนี้นักดารเหลือนเกิน และนี่ก็เย็นมากแล้ว ปล่อยให้ฝูงชนกลับไปเพื่อเขาจะได้เข้าไปในหมู่บ้านและหาอาหารให้ตัวเองเถิด"

¹⁶ แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกเขาไม่จำเป็นต้องไปไหน ท่านหาอาหารให้พวกเขารับประทานกันเถิด"

¹⁷ พวกเขาทูลกับพระองค์ว่า "เรามีขนมปังเพียงห้าก้อนและปลาสองตัวเท่านั้น" ¹⁸ พระเยซูบอกว่า "นำอาหารเหล่านั้นมาให้เรา"

¹⁹ จากนั้นพระเยซูทรงรับสั่งให้ฝูงชนนั่งลงบนพื้นหญ้า พระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัว ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นต่อสวรรค์ พระองค์ทรงอวยพรแล้วหักขนมปังและให้กับเหล่าสาวก พวกสาวกก็ส่งอาหารให้กับฝูงชน ²⁰ พวกเขาได้รับประทานกันจนอิ่มแล้ว พวกสาวกก็เก็บอาหารที่เป็นเศษได้จนเต็มสิบสองตระกร้า ²¹ คนทั้งหลายที่รับประทานอาหารนั้น มีผู้ชายจำนวนห้าพันคน นอกจากนั้นก็เป็นผู้หญิงและเด็ก ๆ

²² ทันใดนั้นเองพระองค์ให้สาวกขึ้นเรือและให้ข้ามฟากล่องหน้าไปก่อนพระองค์ ขณะที่พระองค์ประทับส่งฝูงชนทั้งหลายให้กลับบ้านไปเพียงลำพัง ²³ หลังจากที่พระองค์ทรงอำลาฝูงชนแล้วนั้น พระองค์เสด็จขึ้นไปยังภูเขาแต่เพียงลำพังเพื่ออธิษฐาน เมื่อถึงเวลาค่ำ พระองค์ประทับที่นั่นแต่เพียงลำพัง ²⁴ แต่เรือของเหล่าสาวกกำลังอยู่กลางทะเล และเกือบจะควบคุมเรือไม่ได้ และถูกคลื่นซัดเพราะกำลังทวนลมอยู่

²⁵ ในเวลาใกล้รุ่ง พระเยซูเข้ามาใกล้พวกเขา ขณะกำลังเสด็จอยู่บนน้ำ ²⁶ เมื่อสาวกเห็นพระองค์กำลังเสด็จมาบนน้ำ พวกเขาตกใจกลัวและพูดว่า "นั่นคือผี" แล้วพวกเขาก็ร้องเสียงหลงด้วยความกลัว ²⁷ แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาโดยทันทีว่า "จงกล้าหาญเถิด นี่เราเอง อย่ากลัวเลย"

²⁸ เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าหากใช่พระองค์จริงๆ โปรดรับสั่งให้ข้าพระองค์ไปหาพระองค์บนน้ำด้วยเถิด" ²⁹ พระเยซูตรัสว่า "มาเถิด" ดังนั้นเปโตรจึงออกจากเรือและเดินบนน้ำเพื่อไปหาพระเยซู ³⁰ แต่เมื่อเปโตรเห็นว่ามึลม เขาก็กลัว ขณะที่เขากำลังจะจมลง เขาร้องเสียงดังว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วย"

³¹ พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์มาจับเปโตรไว้โดยทันที และตรัสกับเขาว่า "เจ้าช่างมีความเชื่อน้อยเสียจริง เจ้าสงสัยทำไม?" ³² จากนั้นเมื่อพระเยซูและเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็สงบลงทันที ³³ แล้วพวกสาวกในเรือก็นับการพระเยซูและพูดว่า "พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าแน่แท้"

34 เมื่อพวกเขาข้ามฟาคลแล้ว พวกเขาได้มาถึงดินแดนเยนเนเซธ **35** เมื่อคนในที่นั้นจำพระเยซูได้ พวกเขา ก็ส่งข่าวไปยังทุกที่ในบริเวณอันใกล้ และพวกเขาก็นำคนป่วยทุกคนมาหาพระองค์ **36** พวกเขาอ่อนวอนกับ พระเยซูขอจับตรงชายฉลองของพระองค์ แล้วคนมากมายที่ได้จับตรงชายฉลองก็หายจากความเจ็บป่วย

Chapter 15

1 จากนั้น พวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บางคนจากกรุงเยรูซาเล็มมาหาพระเยซู พวกเขาพูดว่า **2** "ทำไม พวกสาวกของท่านฝ่าฝืนประเพณีธรรมนิยมของบรรพบุรุษ? เพราะพวกเขาไม่ล้างมือเวลารับประทานอาหาร" **3** พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "แล้วพวกเจ้าเล่า ทำไมพวกเจ้าถึงได้ฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระเจ้าเพื่อ รักษากฎธรรมนิยมประเพณีของพวกเจ้าเอง?"

4 เพราะพระเจ้าตรัสว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า' และ 'ผู้ที่พูดไม่ดีถึงบิดาหรือมารดาของตน สมควรตาย' **5** แต่พวกเจ้ากลับพูดว่า 'ผู้ใดก็ตามที่พูดกับบิดาหรือมารดาของตนว่า "สิ่งใดก็ตามที่พวกท่าน จะได้รับจากเรานั้น เวลานี้ถือเป็นของถวายสำหรับพระเจ้าแล้ว"' **6** คนผู้นั้นไม่จำเป็นต้องให้เกียรติกับบิดา ของตน ด้วยวิธีนี้เองที่เจ้าได้ทำให้พระวจนะของพระเจ้าเป็นโมฆะเพื่อธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเจ้า

7 พวกเจ้า คนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ผู้เผยพระวจนะได้พูดถึงพวกเจ้าไว้อย่างถูกต้องเมื่อท่านกล่าวว่า **8** 'คน เหล่านี้ให้เกียรติแก่ลมปาก แต่หัวใจของพวกเขาช่างห่างไกลจากเราเหลือเกิน' **9** พวกเขามัสนำเราโดย เปล่าประโยชน์เมื่อคำสั่งสอนของพวกเขาคือคำสั่งอันเกิดจากมนุษย์"

10 จากนั้นพระองค์ทรงเรียกให้ฝูงชนเข้ามาหาพระองค์และตรัสกับพวกเขาว่า "จงฟังและเข้าใจเถิด **11** ไม่มีสิ่งใดที่เข้าทางปากแล้วจะทำให้ผู้นั้นเป็นมลทิน แต่สิ่งที่ออกมาจากปากต่างหาก ที่จะทำให้ผู้นั้นมีมลทิน"

12 จากนั้นเหล่าสาวกมาหาพระเยซูและทูลว่า "พระองค์ทราบหรือไม่ว่าพวกฟาริสีไม่พอใจเมื่อได้ฟังพระองค์ ตรัสเช่นนี้?" **13** พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ต้นไม้ทุกต้นที่พระบิดาแห่งฟ้าสวรรค์ของเราไม่ได้ปลูกไว้ก็จะ ถูกถอนรากออกไป **14** ปล่อยพวกเขาไปเถิด เพราะพวกเขาเป็นคนนำทางที่ตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคน ตาบอดอีกคน ทั้งสองคนก็จะตกลงไปในหลุม"

15 เปโตรตอบสนองต่อพระเยซูโดยทูลว่า "ได้โปรดอธิบายคำอุปมานี้ให้พวกเราฟังเถิด" **16** พระเยซูตรัสว่า "พวกท่านยังไม่เข้าใจอีกหรือ? **17** พวกท่านไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดก็ตามที่เข้าไปทางปาก ก็จะลงไปถึงท้องแล้ว ก็จะถูกถ่ายออกลงสู่ผิวไป?"

18 แต่สิ่งที่ออกมาจากปาก ก็ออกมาจากใจด้วย ซึ่งสิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้คนเป็นมลทิน **19** เพราะจากใน หัวใจเกิดเป็นความคิดที่ชั่วร้าย การฆ่าคน การผิดประเวณี การผิดศีลธรรม การขโมย การเป็นพยานเท็จ และการใส่ร้าย **20** สิ่งเหล่านี้ต่างหากเป็นสิ่งที่ทำให้คนเป็นมลทิน แต่การกินโดยไม่ล้างมือ นั้น ไม่ได้เป็นเหตุ ทำให้คนเป็นมลทิน

21 จากนั้นพระเยซูเสด็จออกไปจากที่นั่นและเข้าไปในบริเวณเขตแดนของเมืองไทระและไซดอน **22** และดูเหมือนหญิงชาวคานาอันมาจากบริเวณในแถบนั้น นางตะโกนเสียงดังว่า "โปรดมีเมตตาต่อข้าพระองค์เถิด องค์ พระผู้เป็นเจ้า บุตรของดาวิด ลูกสาวของข้าพระองค์ทรมานมากเหลือเกินเพราะผีร้าย" **23** แต่พระองค์ไม่ ตรัสตอบนางเลยแม้แต่คำเดียว เหล่าสาวกของพระองค์มาและอ่อนวอนพระองค์ว่า "โปรดให้นางไปเสียเถิด เพราะนางกำลังตะโกนตามหลังพวกเรา"

24 แต่พระเยซูตรัสตอบว่า "เราไม่ได้ถูกส่งมาให้แก่ผู้อื่นนอกจากบรรดาแกะที่หลงหายของอิสราเอลเท่านั้น"

25 แต่นางเข้ามาและก้มลงกราบต่อหน้าพระองค์ พูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด"

26 พระองค์ตรัสตอบว่า "ไม่ควรที่เราจะเอาขนมปังของบุตรของเราแล้วโยนให้กับสุนัขตัวเล็กๆ ทั้งหลาย"

27 นางตอบว่า "ใช่แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่แม้แต่สุนัขตัวเล็กก็กินเศษอาหารที่หล่นจากโต๊ะของเจ้านาย ของพวกมัน" **28** จากนั้นพระเยซูตรัสตอบนางว่า "หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าช่างยิ่งใหญ่ยิ่งนัก จงเป็นไปตาม ที่เจ้าหวังไว้เถิด" แล้วลูกสาวของนางก็หายดีในเวลานั้น

29 พระเยซูเสด็จออกจากที่นั่นและไปใกล้ๆ กับทะเลกาลิลี จากนั้นพระองค์ขึ้นไปบนภูเขาและประทับที่นั่น **30**ฝูงชนจำนวนมากมาหาพระองค์ พวกเขาพากันถึงคนพิการ คนตาบอด คนใบ้ คนง่อยและคนอื่นๆ ที่เจ็บป่วยมาหาพระองค์ พวกเขาพากันมายังพระบาทของพระเยซู และพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย **31** ดังนั้นฝูงชนจึงอัศจรรย์ใจที่ได้เห็นคนใบ้พูดได้ คนง่อยได้หายดี คนพิการเดินปกติ และคนตาบอดสามารถมองเห็นได้ พวกเขาสรรเสริญพระเจ้าของอิสราเอล

32 พระเยซูทรงเรียกเหล่าสาวกมาหาพระองค์และพูดว่า "เราเห็นอกเห็นใจฝูงชนเหลือเกิน เพราะพวกเขาได้อยู่กับเรามาสามวันแล้ว และไม่มีอะไรให้รับประทาน เราไม่อยากให้พวกเขากลับไปทั้งที่ยังไม่ได้รับประทานอะไร เพื่อที่พวกเขาจะไม่เป็นลมในระหว่างทาง" **33** เหล่าสาวกพูดกับพระองค์ว่า "แล้วเราจะหาขนมปังมากพอสำหรับฝูงชนจำนวนมากเช่นนี้ได้จากที่ก้นถาดอาหารเช่นนี้ได้ได้อย่างไรกัน?" **34** พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ท่านมีขนมปังกี่ก้อน?" พวกเขาตอบ "เจ็ดก้อน และมีปลาตัวเล็กๆ สองสามตัว" **35** จากนั้นพระเยซูทรงสั่งให้ฝูงชนนั่งลงบนพื้น

36 พระองค์รับเอาขนมปังเจ็ดก้อนและปลา ภายหลังจากที่ได้โมทนาขอบพระคุณแล้ว พระองค์ทรงหักขนมปังและประทานให้กับเหล่าสาวก พวกเขาจึงส่งให้กับฝูงชน **37** คนทั้งปวงได้รับประทานกันจนอิ่ม และพวกเขาเก็บรวบรวมอาหารที่เหลืออยู่จากที่หักเป็นเศษก็ได้เจ็ดตระกร้าเต็ม คนทั้งหลายที่ได้รับประทานอาหาร **38** มีผู้ชายจำนวนสี่พันคน นอกจากนั้นก็เป็นผู้หญิงและเด็ก **39** จากนั้นพระเยซูทรงให้ฝูงชนกลับไป แล้วทรงขึ้นเรือและไปยังเขตแดนเมืองมากาदान

Chapter 16

1 พวกฟาริสีและพวกสะดูสีมาหาและทดสอบพระองค์ โดยขอให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากท้องฟ้า **2** แต่พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า "เมื่อถึงเวลาเย็น พวกเจ้าจะพูดว่า 'อากาศดี เพราะท้องฟ้าเป็นสีแดง'

3 และในตอนเช้าพวกเจ้าจะพูดว่า 'วันนี้อากาศไม่แจ่มใส เพราะท้องฟ้าสีแดงและมีดครีမ်' พวกเจ้ารู้ว่าควรจะแปลความหมายของลักษณะท้องฟ้าอย่างไร แต่พวกเจ้าไม่สามารถแปลความหมายของหมายสำคัญของเวลาทั้งหลายได้ **4** คนในยุคที่ชั่วร้ายและผิดประเวณีได้แสวงหาแต่หมายสำคัญ แต่จะไม่มีหมายสำคัญใดเกิดขึ้นนอกจากหมายสำคัญของโยนาห์" จากนั้นพระองค์เสด็จจากพวกเขาไปยังที่อื่น

5 เหล่าสาวกได้ข้ามมายังอีกฟากหนึ่งแล้ว แต่พวกเขาลืมนำขนมปังมา **6** พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "จงเอาใจใส่และระวังเชื้อยีสต์จากพวกฟาริสีและพวกสะดูสีเถิด" **7** พวกเขาจึงหาเหตุผลท่ามกลางตนเองว่า "เพราะพวกเราไม่ได้นำขนมปังมา" **8** พระเยซูทรงทราบถึงเรื่องนี้และตรัสว่า "พวกท่านผู้มีความเชื่อน้อยทำไมจึงคิดกันเองและพูดว่าเป็นเพราะพวกท่านไม่ได้นำขนมปังมากินเล่า?

9 พวกท่านยังไม่เข้าใจหรือจำได้อีกหรือว่า ขนมปังห้าก้อนสำหรับคนห้าพันคน และพวกท่านเก็บรวบรวมกันได้กี่ตระกร้า? **10** หรือขนมปังเจ็ดก้อนสำหรับคนสี่พันคน และพวกท่านได้เก็บรวบรวมที่เหลือได้กี่ตระกร้า?

11 แล้วพวกท่านจะยังไม่เข้าใจกันอีกหรือ ว่าเราไม่ได้พูดถึงขนมปังกับพวกท่าน? จงเอาใจใส่และระวังเชื้อยีสต์จากพวกฟาริสีและสะดูสีเถิด" **12** จากนั้นพวกเขาจึงเข้าใจว่าพระองค์ไม่ได้บอกพวกเขาให้ระวังเชื้อยีสต์ในขนมปังแต่ให้ระวังถึงคำสอนจากพวกฟาริสีและพวกสะดูสี

13 บัดนี้ เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงพื้นที่ของเมืองซีซารียาฟิลิปปี พระองค์ตรัสถามสาวกว่า "คนพูดกันว่าบุตรมนุษย์คือผู้ใด?" **14** พวกเขาตอบว่า "บ้างก็บอกว่าเป็นยอห์นผู้ให้บัพติศมา บ้างก็ว่าเป็นอิสยาห์ และคนอื่นๆ ก็ว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นผู้เผยพระวจนะท่านใดท่านหนึ่ง" **15** พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "แต่พวกท่านว่าเราเป็นใคร?" **16** เปโตรทูลตอบว่า "พระองค์คือพระคริสต์ พระบุตรแห่งพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่"

17 พระเยซูตรัสตอบเขาว่า "ท่านได้รับพระพร ซีโมน บุตรโยนาห์ เพราะด้วยเนื้อหนังและเลือดก็ไม่ได้เปิดเผยเรื่องนี้แก่ท่านได้ แต่เป็นพระบิดาของเราผู้ประทับอยู่ในฟ้าสวรรค์ **18** เราบอกกับท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร

และบนศิลานี้เอง เราจะสร้างคริสตจักรของเราขึ้น ประตู่แห่งความตายไม่อาจมีอำนาจเหนือกว่าได้เลย

19 เราจะให้กฎเกณฑ์ต่างๆ สำหรับราชอาณาจักรสวรรค์กับท่าน สิ่งใดก็ตามที่ท่านจะผูกมัดบนโลกก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ด้วย และสิ่งใดก็ตามที่ท่านอนุญาตบนโลกนี้ก็จะอนุญาตในสวรรค์ด้วย" **20** จากนั้นพระเยซูสั่งห้ามไม่ให้พวกสาวกบอกใครเลยว่าพระองค์คือพระคริสต์

21 นับจากเวลานั้น พระเยซูทรงเริ่มบอกพวกสาวกของพระองค์ว่าพระองค์จะต้องเสด็จไปที่เยรูซาเล็ม ทนทุกข์กับสิ่งต่างๆ ด้วยมือของผู้อาชุส และพวกหัวหน้านักปุโรหิต และพวกธรรมาจารย์ พระองค์จะทรงถูกฆ่าตาย และจะถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตายในวันที่สาม **22** จากนั้นเปโตรพาพระองค์ไปคุยเป็นการส่วนตัวและตำหนิพระองค์ว่า "ขอให้สิ่งนี้ห่างไกลไปจากพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้า อย่าให้สิ่งนี้เกิดขึ้นกับพระองค์เลย"

23 แต่พระเยซูทรงหันมาและตรัสกับเปโตรว่า "จงไปให้พ้น เจ้าซาตาน เจ้าเป็นสิ่งที่กีดขวางเรา เพราะเจ้าไม่ได้ใส่ใจต่อสิ่งที่ เป็นของพระเจ้า แต่เฉพาะสิ่งที่ เป็นของมนุษย์"

24 จากนั้นพระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า "ถ้าผู้ใดปรารถนาจะตามเรามา เขาจะต้องปฏิเสธตนเอง แยกเอาทางเขนของตนและติดตามเรามา **25** เพราะผู้ใดที่ต้องการจะรักษาชีวิตของตนไว้ก็จะสูญเสียชีวิตนั้น และผู้ใดที่ยอมสูญเสียชีวิตเพื่อประโยชน์ของเรา ก็จะพบชีวิตนั้น **26** เพราะจะมีประโยชน์อันใดสำหรับเขาในเมื่อเขาได้รับโลกนี้ทั้งโลกแต่ต้องสูญเสียชีวิตของตนเอง? แล้วเขาจะยอมแลกกับสิ่งใดได้เพื่อจะได้ชีวิตของตนคืนมา?"

27 เพราะบุตรมนุษย์จะมาพร้อมด้วยพระสิริของพระบิดากับทูตสวรรค์ของพระองค์ จากนั้นพระองค์จะทรงให้ตามการกระทำของแต่ละคน **28** เรามอบความจริงว่า จะมีพวกท่านบางคนที่จะยืนอยู่โดยที่ไม่ได้สัมผัสถึงความตายเลยจนกระทั่งเขาได้เห็นบุตรมนุษย์มาพร้อมกับราชอาณาจักรของพระองค์"

Chapter 17

1 หกวันต่อมาพระเยซูทรงพาเปโตร และยากอบ และยอห์นผู้ซึ่งเป็นน้องชายของยากอบขึ้นไปบนภูเขา **2** พระกายของพระองค์ได้ถูกทำให้เปลี่ยนไปต่อหน้าต่อตาพวกเขา พระพักตร์ของพระองค์ส่องแสงราวกับดวงอาทิตย์ และฉลองของพระองค์ดุจดั่งแสงโชติช่วง

3 ดูกิต โมเสสและเอลียาห์มาปรากฏต่อหน้าพวกเขา พุดคุยอยู่กับพระเยซู **4** เปโตรทูลพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการดีเหลือเกินที่เราอยู่ที่นี้ หากพระองค์ปรารถนา ข้าพระองค์จะสร้างเพิงสามหลังที่นี่ หลังหนึ่งเป็นของพระองค์ อีกหลังหนึ่งเป็นของโมเสส และอีกหลังหนึ่งสำหรับเอลียาห์"

5 ขณะที่เขากำลังพูดอยู่นั้นเอง เมฆที่เจิดจ้าก็บังพวกเขา และดูกิต มีเสียงจากเมฆก่อนนั้นพูดว่า "นี่คือบุตรที่รักของเรา ผู้ซึ่งเราพอใจมาก จงฟังท่านเถิด" **6** เมื่อพวกสาวกได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็ก้มตัวชนหน้าลงกับพื้นดินและหวาดกลัวอย่างมาก **7** พระเยซูเสด็จมาและต้องตัวพวกเขาและตรัสว่า "จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย" **8** แล้วพวกเขาจึงเงยหน้าขึ้นแต่ไม่มีเห็นผู้ใดนอกจากพระเยซูเท่านั้น

9 เมื่อพวกเขาลงมาจากบนภูเขา พระเยซูทรงกำชับพวกเขาว่า "อย่าบอกให้ใครรู้เรื่องนิมิตนี้จนกว่าบุตรมนุษย์จะถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตายเสียก่อน" **10** พวกสาวกทูลถามพระองค์ว่า "ทำไมพวกธรรมาจารย์จึงพูดว่าเอลียาห์ต้องมาก่อน?"

11 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เอลียาห์จะมาและฟื้นฟูทุกสิ่งแน่แท้ **12** แต่เราบอกพวกท่านว่า เอลียาห์ได้มาแล้ว แต่พวกเขาไม่รู้ว่าท่าน แต่พวกเขากระทำตามใจชอบต่อท่านผู้นั้น ท่านเองเถิดว่าบุตรมนุษย์ก็ต้องทนทุกข์อยู่ในมือของพวกเขา" **13** แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่าผู้ที่พระเยซูตรัสถึงคือยอห์นผู้ให้บัพติศมา

14 เมื่อพวกเขาได้มาถึงเหล่าฝูงชนแล้ว ชายคนหนึ่งมาหาพระองค์ คุณเข้าต่อหน้าพระองค์และพูดว่า **15** "องค์พระผู้เป็นเจ้า โปรดเมตตาบุตรชายของข้าพเจ้าด้วยเถิด เพราะเขาเป็นโรคลมบ้าหมูและทนทุกข์สาหัสเหลือเกิน เพราะเขามักจะตกไปในไฟหรือในน้ำ" **16** ข้าพเจ้าได้นำเขามาหาเหล่าสาวกของพระองค์ แต่พวกเขา

ไม่สามารถรักษาให้หายได้"

17 พระเยซูตรัสตอบว่า "คนในยุคแห่งความไม่เชื่อและเสื่อมทรามเอ๋ย เราจะต้องอยู่กับพวกเจ้าไปอีกนานเท่าใด? เราจะต้องทนพวกเจ้าไปอีกนานเท่าใด? จงนำเขามาหาเราเถิด" **18** พระเยซูทรงกระหนาบวิญญาณชั่วนั้น และมันก็ออกมาจากตัวเขา แล้วเด็กชายคนนั้นก็ได้รับการรักษาให้หายในเวลานั้นเอง

19 จากนั้นพวกสาวกมาหาพระเยซูเป็นการส่วนตัวและกล่าวว่า "ทำไมพวกเราจึงขับไล่มันออกไปไม่ได้?" **20** พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เพราะพวกท่านมีความเชื่อน้อย เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าหากพวกท่านมีความเชื่อแม้เพียงเล็กน้อยเทียบเท่ากับเมล็ดผักกาด พวกท่านก็สามารถสั่งภูเขาลูกนี้ว่า 'จงย้ายออกจากที่นี่เพื่อไปที่โน่น' มันก็จะย้ายไปและไม่มีสิ่งใดเลยที่เป็นไปไม่ได้สำหรับพวกท่าน" **21** แต่วิญญาณชั่วชนิดนี้ไม่สามารถขับออกได้นอกจากการอธิษฐานและอดอาหาร

22 ขณะที่พวกเขายังคงอยู่ที่กาลิลี พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า "บุตรมนุษย์จะถูกมอบไว้ในมือของคนทั้งหลาย" **23** และพวกเขาก็จะฆ่าพระองค์ และในวันที่สามพระองค์ก็จะเป็นขึ้นจากความตาย" พวกสาวกก็พากันเศร้าใจ

24 เมื่อพวกเขามาถึงเมืองคาเปอร์นาอุม มีชายผู้ที่เก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรและพูดว่า "อาจารย์ของท่านไม่จ่ายค่าบำรุงพระวิหารหรือ?" **25** เปโตรตอบว่า "จ่าย" แต่เมื่อเปโตรเข้าไปในบ้าน พระเยซูตรัสกับเขาก่อนว่า "ท่านคิดว่าอย่างไร ซีโมน? บรรดาภคิตรียบนโลกนี้ควรจะได้เก็บภาษีหรือเงินบำรุงจากใคร? จากบรรดาโอรสของตนเองหรือจากคนอื่น?"

26 เมื่อเปโตรกล่าวว่า "จากคนอื่น" พระเยซูตรัสกับเขาว่า "แสดงว่าบรรดาโอรสก็ได้รับการยกเว้น" **27** แต่เพื่อที่พวกเราจะไม่ทำให้คนเก็บภาษีต้องทำบาป จงออกไปตกปลาที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรก จงเปิดปากของมัน แล้วท่านจะพบเหรียญหนึ่งเซเซล จงนำไปให้กับคนเก็บภาษีสำหรับเราและสำหรับท่าน"

Chapter 18

1 ในเวลาเดียวกันนั้นเองพวกสาวกเข้ามาหาพระเยซูและกล่าวว่า "ใครคือผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในราชอาณาจักรสวรรค์?" **2** พระเยซูทรงเรียกเด็กเล็กๆ คนหนึ่งมาหาพระองค์ และให้เด็กคนนั้นนั่งลงท่ามกลางพวกเขา **3** พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า นอกจากพวกท่านจะเป็นเหมือนเด็กน้อยคนนี้ พวกท่านก็จะไม่มีทางเข้าไปในราชอาณาจักรสวรรค์ได้เลย

4 เพราะผู้ใดก็ตามที่ถ่อมใจเหมือนเด็กน้อยคนนี้ คนนั้นก็จะเป็นผู้ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในราชอาณาจักรแห่งสวรรค์

5 และผู้ใดที่ยอมรับเด็กเล็กเช่นนี้ในนามของเรา เขาก็ยอมรับเราด้วย **6** แต่ผู้ใดก็ตามที่เป็นเหตุให้เด็กเล็กๆ เหล่านี้ที่เชื่อในเราต้องทำบาป การที่เอาหินไม้แป้งถ่วงคอของเขาให้จมลงไปในที่ลึกของทะเลเสียก็ยิ่งจะดีกว่า

7 วัชพืชแก่โลกนี้เนื่องจากหินสะดุดทั้งหลาย เพราะจำเป็นที่หินสะดุดเหล่านั้นจะเกิดขึ้น แต่วัชพืชแก่ผู้คนที่ทำให้หินสะดุดเกิดขึ้น **8** หากมือหรือเท้าของพวกท่านเป็นเหตุให้พวกท่านทำบาป จงตัดมันทิ้งเสียและขว้างออกไปให้ไกลจากพวกท่าน เพราะจะดีสำหรับพวกท่านที่ได้เข้าสู่อารามชีวิตอย่างคนพิการหรือขาเสียแทนที่จะถูกโยนลงไปในไฟนรกทั้งๆ ที่ยังมีมือหรือเท้าครบทั้งสองข้าง

9 ถ้าดวงตาของพวกท่านเป็นเหตุให้พวกท่านสะดุด จงควักตานี้ออกและทิ้งไปให้ไกลจากพวกท่านเสีย เพราะจะดีสำหรับพวกท่านที่ได้เข้าสู่อารามชีวิตด้วยตาข้างเดียวแทนที่จะถูกโยนลงไปในไฟนรกทั้งๆ ที่ยังมีตาครบทั้งสองข้าง

10 พวกท่านอย่าดูถูกผู้เล็กน้อยเพียงเช่นนี้เลย เพราะเราบอกพวกท่านว่าในสวรรค์เหล่าทูตสวรรค์ของพวกเขาคอยเฝ้าดูอยู่ต่อพระพักตร์ของพระบิดาผู้ประทับในฟ้าสวรรค์ **11** เพราะบุตรมนุษย์มาเพื่อรับใช้ผู้ที่เล็กน้อยเหล่านั้น

12 พวกท่านคิดว่าอย่างไร? ถ้าหากผู้หนึ่งมีแกะหนึ่งร้อยตัว และมีตัวหนึ่งที่หลงหายไป เขาจะไม่ทิ้งทั้งเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้บนภูเขาและออกตามหาตัวหนึ่งที่หลงทางไปหรือ? **13** และถ้าเขาพบมันแล้ว เราบอกความจริง

กับท่านว่า เขาผู้นั้นก็จะยินดีเพราะแกะตัวนั้นมากกว่าเพราะอีกเก้าสิบเก้าตัวที่ไม่ได้หลงหายเลย ¹⁴ ใน
 ทำนองเดียวกันนี้ พระบิดาของพวกท่านในฟ้าสวรรค์ไม่ปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเช่นนี้สักคนหนึ่งพินาศเลย
¹⁵ ถ้าหากพี่น้องของพวกท่านทำบาปต่อพวกท่าน จงไปบอกความผิดนั้นกับเขาเพียงลำพัง ถ้าเขาฟังพวก
 ท่าน พวกท่านก็จะได้พี่น้องคนหนึ่งคืนกลับมาดังเดิม ¹⁶ แต่ถ้าเขาไม่ฟังพวกท่าน ให้พาพี่น้องคนอื่นไปอีก
 หนึ่งหรือสองคน เพื่อสามารถรับรองคำพูดได้โดยปากของสองคนหรือสามคนนั้น
¹⁷ และถ้าหากเขายังไม่ฟังพวกเขาอีกนั้น จงนำเรื่องนี้ไปแจ้งต่อคริสตจักร ถ้าหากเขาปฏิเสธที่จะฟัง
 คริสตจักร ก็ให้เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษีสำหรับพวกท่าน
¹⁸ เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า สิ่งใดก็ตามที่พวกท่านสั่งห้ามบนโลกนี้ก็จะถูกสั่งห้ามในสวรรค์ และสิ่ง
 ใดก็ตามที่พวกท่านอนุญาตในโลกนี้ก็จะถูกอนุญาตในสวรรค์ ¹⁹ ยิ่งไปกว่านั้น เราบอกพวกท่านว่า หากมี
 สองคนในพวกท่านเห็นพ้องต้องกันบนโลกนี้ในสิ่งที่พวกเขาขอ ก็จะเป็นไปตามนั้นสำหรับพวกเขาโดยพระ
 บิดาผู้ประทับในฟ้าสวรรค์ ²⁰ เพราะที่ซึ่งสองหรือสามคนได้รวมกันในนามของเรา เราก็จะอยู่ท่ามกลางพวก
 เขาในที่นั้น"
²¹ จากนั้นเปโตรมาและทูลต่อพระเยซูว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ควรจะยกโทษให้กับพี่น้องที่กระทำ
 ผิดต่อข้าพระองค์บ่อยแค่ไหน? จนครบเจ็ดครั้งหรือ?" ²² พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกพวกท่านว่า ไม่
 เพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่จนกระทั่งเจ็ดสิบคูณเจ็ด
²³ เหตุเพราะราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งที่ต้องการปิดบัญชีกับพวกผู้รับใช้ของ
 พระองค์ ²⁴ เมื่อพระองค์เริ่มที่จะปิดบัญชีนั้น ทาสผู้หนึ่งที่ค้างหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์ถูกนำตัวมาหาพระองค์
²⁵ แต่เพราะเขาไม่มีทางที่จะจ่ายหนี้ได้ เจ้านายจึงรับสั่งให้ขายทาสนั้นเสีย รวมทั้งภรรยาและลูกๆ และทุกๆ
 สิ่งที่เขา มี และเพื่อที่จะจ่ายหนี้ให้หมดได้
²⁶ ดังนั้นทาสผู้นั้นก็ล้มลงแทบพื้น คุณเข้ากราบต่อหน้าพระองค์ และพูดว่า "เจ้านายเจ้าข้า ได้โปรดสงสาร
 ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะจ่ายคืนให้ท่านทุกสิ่ง" ²⁷ ดังนั้นเจ้านายของทาสผู้นั้นจึงปล่อยตัวเขาไปและยกหนี้ให้
 เพราะเจ้านายมีความเมตตาสงสาร
²⁸ แต่ทาสผู้นั้นออกไปข้างนอกและพบเพื่อนทาสด้วยกันอีกคนหนึ่งที่เป็นหนี้เขาหนึ่งร้อยเหรียญเดนาริอัน
 เขาจึงจับทาสคนนั้น ลากคอไปและพูดว่า 'จ่ายหนี้ที่ค้างไว้ให้ข้า' ²⁹ แต่ทาสผู้นั้นล้มลงตรงหน้าและวิงวอน
 เขาว่า 'ได้โปรดมีเมตตาต่อข้าเถิด แล้วข้าจะจ่ายคืนให้'
³⁰ แต่ทาสคนแรกปฏิเสธ และเขาจับตัวเพื่อนทาสคนนั้นไปขังไว้ในคุก จนกว่าเพื่อนทาสจะจ่ายคืนในสิ่งที่ติด
 ค้างอยู่ได้ ³¹ เมื่อเพื่อนทาสคนอื่นๆ เห็นสิ่งที่เกิดขึ้น พวกเขาภิโศกมาก พวกเขามาและบอกเจ้านายในทุก
 สิ่งที่เกิดขึ้น
³² จากนั้นเจ้านายของทาสผู้นั้นก็เรียกเขา มา และพูดกับเขาว่า 'เจ้าทาสผู้ชั่วช้า เราได้ยกหนี้ให้เจ้าทั้งหมด
 เพราะเจ้าวิงวอนต่อเรา ³³ เจ้าไม่ควรหรือที่จะมีเมตตาให้กับเพื่อนทาสของเจ้าด้วย ในเมื่อเราเองก็มีเมตตา
 เราได้ยก'
³⁴ เจ้านายของเขาโศกมากและมอบเขาไว้ให้กับคนที่ทรمانเขาจนกว่าเขาจะจ่ายครบในทุกสิ่งที่เขาติดหนี้ไว้
³⁵ ดังนั้นพระบิดาในฟ้าสวรรค์ก็จะทำอย่างเดียวกันกับพวกท่าน ถ้าหากพวกท่านไม่ยอมยกโทษให้กับพี่น้อง
 ของตนจากใจของพวกท่านเอง"

Chapter 19

¹ ครั้นเมื่อพระเยซูตรัสสิ่งเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จออกจากกาลิลี และมาอยู่ในบริเวณเขตแดนของ
 แคว้นยูเดียตรงอีกฟากหนึ่งของแม่น้ำจอร์แดน ² ผู้ชนจำนวนมากได้ติดตามพระองค์ และพระองค์ทรง
 รักษาพวกเขาที่นั่น

3 พวกฟาริสีมาหาพระองค์ ทดสอบพระองค์โดยพูดกับพระองค์ว่า "เป็นเรื่องที่ต้องตามธรรมเนียมปฏิบัติหรือไม่ ถ้าชายคนหนึ่งจะหย่าภรรยาของเขาไม่ว่าด้วยกรณีใดก็ตาม?" **4** พระเยซูตรัสตอบว่า "พวกท่านไม่ได้อ่านหรือ ที่พระองค์ผู้สร้างพวกเขาตั้งแต่แรกเริ่มได้สร้างชายและหญิงให้คู่กัน?"

5 และพระองค์ผู้ที่สร้างพวกเขาก็ได้ตรัสว่า 'ด้วยเหตุนี้เองผู้ชายจึงต้องละบิดามารดาของตนและไปผูกพันเป็นหนึ่งเดียวกับภรรยาของเขา แล้วทั้งคู่ก็จะเป็นเนื้อเดียวกัน' **6** ดังนั้นพวกเขาจึงไม่เป็นสองอีกต่อไป แต่เป็นเนื้อเดียวกัน เพราะเหตุนี้ ผู้ที่พระเจ้าทรงผูกพันไว้ต่อกันแล้วนั้น อย่าให้ผู้ใดไปแยกเขาจากกันเลย"

7 พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า "แล้วทำไมโมเสสจึงสั่งให้พวกเรามอบใบหย่าและไล่ภรรยาไปได้?" **8** พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "เพราะหัวใจที่แข็งกระด้างของพวกท่าน โมเสสจึงยอมให้พวกท่านหย่าภรรยาของพวกท่านได้ แต่นับตั้งแต่แรกเริ่มไม่ได้เป็นเช่นนี้เลย" **9** เราบอกกับพวกท่านว่า ผู้ใดก็ตามที่หย่าภรรยาออกจากเหตุเพราะการผิดศีลธรรม แล้วไปแต่งงานกับผู้อื่น ก็ถือว่าผิดประเวณี และถ้าชายใดที่แต่งงานกับหญิงที่หย่าแล้วนั้น ก็ถือว่าผิดประเวณีเช่นกัน"

10 เหล่าสาวกทูลพระเยซูว่า "ถ้าในกรณีนี้ที่เกิดขึ้นระหว่างชายคนหนึ่งกับภรรยาของตนแล้ว การแต่งงานก็ไม่ได้เลย" **11** แต่พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ไม่ใช่ว่าทุกคนจะรับคำสอนเช่นนี้ได้ แต่มีเพียงผู้ที่ได้รับอนุญาตเท่านั้นจึงจะรับได้" **12** เพราะมีผู้ที่เป็แบบขันทิมามาตั้งแต่เกิดจากท้องมารดา และก็มีผู้ที่เป็แบบขันทิมานเกิดจากมนุษย์ และมีผู้ที่ทำให้ตนเองเป็นแบบขันทิมานเพื่อประโยชน์ของราชอาณาจักรสวรรค์ ผู้ใดที่สามารถรับเอาคำสอนเช่นนี้ได้ ก็ให้เขาได้รับเอาเถิด"

13 จากนั้นมีเด็กเล็กๆ บางคนที่ถูกนำมาหาพระองค์เพื่อที่จะให้พระองค์วางพระหัตถ์บนพวกเขาและอธิษฐานเพื่อ แต่พวกสาวกสั่งห้ามพวกเขา **14** แต่พระเยซูตรัสว่า "จงให้เด็กเล็กๆ เข้ามาเถิด อย่าห้ามพวกเขาที่จะมาหาเราเลย เพราะราชอาณาจักรสวรรค์ก็เป็นของเด็กเล็กๆ เหล่านี้" **15** และพระองค์จึงวางพระหัตถ์ของพระองค์บนพวกเขา แล้วจากนั้นพระองค์ก็เสด็จออกไปจากที่นั่น

16 ดูกิด มีชายคนหนึ่งมาหาพระเยซูและพูดว่า "อาจารย์ ข้าพเจ้าจะต้องกระทำการดีอันใดจึงจะได้มีชีวิตอันเป็นนิรันดร์?" **17** พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ทำไมท่านจึงถามเราว่าถึงสิ่งดี? มีเพียงอย่างเดียวที่เป็นสิ่งดี แต่ถ้าท่านอยากจะมีชีวิต จงรักษาพระบัญญัติเถิด"

18 ชายคนนั้นพูดกับพระองค์ว่า "พระบัญญัติประการใดเล่า?" พระเยซูตรัสว่า "อย่าฆ่าคน อย่าผิดประเวณี อย่าขโมย และอย่าเป็นพยานเท็จ" **19** จงให้เกียรติบิดามารดาของตน และรักเพื่อนบ้านเหมือนที่รักตนเอง"

20 ชายหนุ่มคนนั้นทูลกับพระองค์ว่า "สิ่งเหล่านี้ข้าพเจ้าทำตามอยู่แล้ว ยังมีอะไรอีกที่ข้าพเจ้าต้องทำ?" **21** พระเยซูตรัสกับเขาว่า "ถ้าท่านหวังที่จะดีพร้อม จงไปขายสิ่งทั้งปวงที่ท่านมี และแจกจ่ายให้แก่คนยากไร้ ซึ่งท่านจะมีขุมทรัพย์อยู่ในสวรรค์ แล้วจงมาติดตามเรา" **22** แต่เมื่อชายหนุ่มคนนั้นได้ยินที่พระเยซูตรัสกับเขา เขาก็ออกไปอย่างเศร้าโศก เพราะเขาเป็นผู้ที่มีทรัพย์สินมากมาย

23 พระเยซูตรัสกับสาวกของพระองค์ว่า "เราบอกความจริงกับท่านว่า ยากเหลือเกินที่คนร่ำรวยคนหนึ่งจะเข้าสู่ราชอาณาจักรสวรรค์" **24** เราบอกกับท่านอีกประการหนึ่งว่า อูฐตัวหนึ่งลอดผ่านรูเข็มได้ง่ายยิ่งกว่าที่คนร่ำรวยคนหนึ่งจะเข้าสู่ราชอาณาจักรของพระเจ้า"

25 เมื่อพวกสาวกได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็อึ้งและพูดว่า "ใครกันเล่าที่จะรอดได้?" **26** พระเยซูมองที่พวกเขาและตรัสว่า "ยากที่จะเป็นไปได้สำหรับมนุษย์ แต่สำหรับพระเจ้าแล้ว ทุกสิ่งล้วนเป็นไปได้ทั้งนั้น" **27** จากนั้นเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า "ดูสิ เราได้ทิ้งทุกสิ่งและติดตามพระองค์ แล้วเราจะได้รับอะไร?"

28 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า พวกท่านที่ได้ติดตามเรา ในโลกใหม่เมื่อบุตรมนุษย์ประทับอยู่บนบัลลังก์แห่งพระสิริของพระองค์แล้ว พวกท่านก็จะนั่งอยู่บนบัลลังก์ทั้งสิบสองเผ่า เพื่อพิพากษาเผ่าทั้งสิบสองเผ่าของอิสราเอล"

29 ทุกๆ คนที่ได้ละบ้านเรือน พี่น้องชายหญิง บิดามารดา บุตรทั้งหลาย หรือที่ดิน เพื่อนามของเรา ก็จะได้รับ

เป็นร้อยเท่าและเป็นเจ้าของชีวิตอันเป็นนิรันดร์³⁰ แต่มีหลายคนที่เป็นพวกแรกก็จะกลายเป็นพวกสุดท้าย และหลายคนที่เป็นพวกสุดท้ายก็จะกลายเป็นพวกแรก

Chapter 20

- ¹ เพราะราชอาณาจักรสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของที่ดินที่ออกไปหาคนงานทำสวนองุ่นของเขาตั้งแต่เช้าตรู่
- ² หลังจากที่เขาได้ตกลงค่าจ้างกับพวกคนงานคือหนึ่งเหรียญเดนาเรียนต่อวันแล้ว เขาก็ให้คนงานเหล่านั้นไปทำสวนองุ่นของเขา
- ³ เขาออกไปอีกในช่วงเก้าโมงและเห็นพวกคนงานที่ยืนอยู่เฉยๆ ในตลาด ⁴ เขาจึงบอกกับคนเหล่านั้นว่า 'พวกท่านด้วย จงไปทำสวนองุ่น และเราจะให้ค่าจ้างกับพวกท่านอย่างสมควร' ดังนั้นพวกเขาก็ออกไปทำงาน
- ⁵ อีกครั้งหนึ่ง เขาออกไปราวๆ เก้าและบ่ายสาม และทำเหมือนเดิม ⁶ พอตอนห้าโมงเย็น เขาก็ออกไปอีก และเห็นคนอื่นยังว่างงานอยู่ เขาจึงพูดว่า 'ทำไมพวกท่านจึงยืนที่นี่ไม่มีอะไรทำทั้งวันอย่างนี้?' ⁷ พวกเขาจึงตอบว่า 'เพราะไม่มีใครจ้างพวกเรา' เขาจึงพูดกับคนเหล่านั้นว่า 'พวกท่านจงไปทำที่สวนองุ่นด้วยเช่นกัน'
- ⁸ เมื่อถึงเวลาเย็น เจ้าของไร่จึงพูดกับผู้จัดการของตนว่า 'เรียกคนงานทั้งหลายมาและจ่ายค่าจ้างให้กับพวกเขา เรียงลำดับจากคนที่มาหลังสุดไปจนถึงคนแรก' ⁹ เมื่อคนงานที่ถูกจ้างในช่วงห้าโมงเย็นมา พวกเขาแต่ละคนได้รับหนึ่งเหรียญเดนาเรียน ¹⁰ เมื่อพวกคนงานกลุ่มแรกมา พวกเขาคิดว่าตนเองจะได้รับค่าจ้างที่มากกว่านั้น แต่พวกเขาก็ได้รับหนึ่งเหรียญเดนาเรียนด้วยเช่นกัน
- ¹¹ เมื่อพวกเขาได้รับค่าจ้างแล้ว พวกเขาก็พรีำบ่นกับเจ้าของสวน ¹² พวกเขาพูดว่า 'คนงานที่มาทีหลังทำงานได้เพียงแค่ชั่วโมงเดียว แต่ท่านก็ให้พวกเขาเท่าๆ กับพวกเรา ซึ่งพวกเราทำงานทั้งวันแล้วยังต้องทนแดดร้อนๆ ด้วย'
- ¹³ แต่เจ้าของได้ตอบโดยพูดกับคนหนึ่งของพวกเขาว่า 'เพื่อนเอ๋ย เราไม่ได้ทำอะไรผิดเลย ท่านไม่ได้ตกลงกับเราว่าหนึ่งเหรียญเดนาเรียนหรือ?' ¹⁴ จงเอาสิ่งที่เราเป็นของท่านและกลับไปตามทางของท่านเถิด เราเลือกที่จะให้ค่าจ้างคนงานกลุ่มสุดท้ายเท่าๆ กับที่เราให้กับท่าน
- ¹⁵ เป็นสิทธิของเราที่จะทำตามที่เราอยากทำกับทรัพย์สินของเราไม่ใช่หรือ? หรือท่านมองด้วยแวตตาใจจางเพราะเราเป็นคนใจกว้างหรือ?' ¹⁶ ดังนั้นคนสุดท้ายจะเป็นคนต้น และคนต้นจะเป็นคนสุดท้าย"
- ¹⁷ เมื่อพระเยซูกำลังจะเสด็จขึ้นไปที่ยेरูซาเล็ม พระองค์นำสาวกทั้งสิบสองไปด้วยและในระหว่างทางพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า ¹⁸ "ดูเถิด เราากำลังจะขึ้นไปที่ยेरูซาเล็ม และบุตรมนุษย์ก็จะถูกมอบไว้ในมือของพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์ พวกเขาจะตัดสินท่านให้ถึงแก่ความตาย ¹⁹ และจะมอบท่านไว้ในมือของพวกคนต่างชาติเพื่อให้เยาะเย้ย ฆ่านตี และตรึงท่านเสีย แต่ในวันที่สามท่านก็จะถูกทำให้เป็นขึ้นจากความตาย"
- ²⁰ จากนั้นมารดาของบุตรของเศเบดีมาหาพระเยซูพร้อมด้วยบุตรทั้งสองของเธอ เธอโน้มคานับต่อหน้าพระองค์และทูลขอบางสิ่งจากพระองค์ ²¹ พระเยซูตรัสกับเธอว่า "ท่านต้องการสิ่งใด?" เธอทูลตอบพระองค์ว่า "โปรดสั่งให้บุตรทั้งสองของข้าพเจ้านั่งทางด้านขวาของท่านคนหนึ่งและทางด้านซ้ายของท่านอีกคนหนึ่งในราชอาณาจักรของท่านด้วยเถิด"
- ²² แต่พระเยซูตรัสตอบว่า "พวกท่านไม่รู้ถึงสิ่งที่ท่านขอ พวกท่านจะสามารถดื่มถ้วยที่เรากำลังจะดื่มได้หรือ?" พวกเขาทูลตอบพระองค์ว่า "เรทำได้" ²³ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ถ้วยของเราพวกท่านจะได้ดื่มแน่นอน แต่ที่จะนั่งทางขวามือของเราและทางซ้ายมือของเราไม่ใช่สิทธิที่เราจะให้ แต่เป็นของผู้ที่พระบิดาของเราได้เตรียมไว้ให้" ²⁴ เมื่อสาวกอีกสิบคนได้ยินเช่นนั้น พวกเขาก็โกรธสองพี่น้องคู่นี้เป็นอย่างมาก
- ²⁵ แต่พระเยซูรับสั่งพวกเขาให้มาหาและตรัสว่า "พวกท่านรู้ว่าผู้ปกครองของคนต่างชาติทำให้คนทั้งหลายต้องเชื่อฟังพวกเขา และบุคคลสำคัญทั้งหลายของพวกเขาก็จะใช้อำนาจเหนือผู้คน ²⁶ แต่อย่าให้เป็นเช่นนั้น

ในพวกท่าน ใครก็ตามที่ปรารถนาจะเป็นใหญ่ในพวกท่านจะต้องเป็นคนรับใช้ของพวกท่าน ²⁷ และผู้ใดที่ต้องการจะเป็นคนแรกในพวกท่านก็ต้องเป็นทาสรับใช้ของพวกท่าน ²⁸ เหมือนดังเช่นที่บุตรมนุษย์ไม่ได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่เพื่อจะปรนนิบัติ และเพื่อมอบชีวิตเป็นค่าไถ่ของคนจำนวนมาก"

²⁹ เมื่อพวกเขาออกไปจากเมืองเยรีโค ก็มีฝูงชนจำนวนมากติดตามพระองค์ ³⁰ แล้วมีชายตาบอดสองคนที่นั่งอยู่ตรงถนน เมื่อพวกเขาได้ยินว่าพระเยซูกำลังจะเสด็จผ่านมา พวกเขาตะโกนว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าบุตรของดาวิด โปรดเมตตาเราด้วยเถิด" ³¹ ฝูงชนสั่งห้ามพวกเขาไม่ให้ส่งเสียง แต่พวกเขาก็ยังร้องเสียงดังยิ่งขึ้นอีกและพูดว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า บุตรของดาวิด โปรดเมตตาเราด้วยเถิด"

³² แล้วพระเยซูทรงหยุดนิ่งและรับสั่งให้พวกเขามาหา และตรัสว่า "พวกท่านปรารถนาให้เราทำอะไรให้กับพวกท่าน?" ³³ พวกเขาทูลตอบพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้าขอให้ตาของพวกเรามองเห็นได้" ³⁴ แล้วพระเยซูทรงเปี่ยมด้วยความเมตตาสงสาร และต้องดวงตาของพวกเขา ในทันใดนั้นเองพวกเขาก็สามารถมองเห็นได้และติดตามพระองค์ไป

Chapter 21

¹ เมื่อพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์มาใกล้กรุงเยรูซาเล็มและมาถึงหมู่บ้านเบธฟาย ที่ภูเขามะกอกเทศ จากนั้นพระเยซูทรงส่งสาวกสองคนไป ² โดยรับสั่งแก่พวกเขาว่า "จงเข้าไปในหมู่บ้านถัดไป แล้วพวกท่านจะพบแม่ลาที่ผูกไว้ที่นั่นเลยทันที จงแก้มัดพวกมันแล้วนำมาให้เรา" ³ ถ้าหากมีใครพูดอะไรก็ตามกับพวกท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ พวกท่านจะพูดว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าจำเป็นต้องใช้พวกมัน' แล้วคนนั้นจะส่งพวกมันมาหาพวกท่านโดยทันที"

⁴ เรื่องนี้เกิดขึ้นเป็นจริงตามคำของผู้เผยพระวจนะ ที่ท่านกล่าวไว้ว่า ⁵ "จงบอกบุตรสาวแห่งศิโยน 'ดูเถิด กษัตริย์ของเจ้ากำลังมาหาเจ้า กษัตริย์ผู้ก่อมหิมาและทรงลาตัวหนึ่งซึ่งเป็นลูกลา ลูกลาเพิ่งคลอดออกมาจากแม่ลา'"

⁶ จากนั้นพวกสาวกจึงออกไปและทำตามที่พระเยซูทรงแนะนำพวกเขา ⁷ พวกเขานำแม่ลาและลูกลามาแล้วเอาเสื้อคลุมของตนคลุมบนหลังลาทั้งสอง แล้วพระเยซูประทับบนเสื้อคลุมนั้น ⁸ คนในฝูงชนส่วนใหญ่พากันเอาเสื้อคลุมปูทางบนถนนและที่เหลือก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไม้มานะและวางกระจายกันตามทางถนน

⁹ ทั้งฝูงชนที่เดินนำหน้าพระเยซูและกลุ่มคนที่เดินตามมา ต่างร้องประกาศว่า "โฮซันนา แด่บุตรของดาวิด สาธุการแด่ผู้ที่มาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า โฮซันนาในที่สูงสุด" ¹⁰ เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คนจากในเมืองทั้งหลายตื่นเต้นและพูดกันว่า "ท่านผู้นี้เป็นใครกัน?" ¹¹ ฝูงชนจึงตอบว่า "นี่คือพระเยซู ผู้เผยพระวจนะจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี"

¹² จากนั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในพระวิหาร พระองค์ทรงขับไล่บรรดาผู้ที่ซื้อขายกันในพระวิหาร ทรงคว้าโต๊ะของคนแลกเงินและที่นั่งของพวกที่ขายนกพิราบ ¹³ พระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "มีคำที่เขียนไว้ว่า 'นิเวศของเราจะถูกเรียกว่านิเวศของการอธิษฐาน' แต่พวกท่านทำให้เป็นรังของพวกโจร" ¹⁴ จากนั้นคนตาบอดและคนพิการมาหาพระองค์ในพระวิหาร แล้วพระองค์ทรงรักษาพวกเขา

¹⁵ แต่เมื่อพวกเขาวุ่นวายปุโรหิตและพวกธรรมาจารย์เห็นในสิ่งอัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ และเมื่อพวกเขาได้ยินเด็ก ๆ ร้องตะโกนกันในพระวิหารว่า "โฮซันนาแด่บุตรของดาวิด" พวกเขาก็เต็มไปด้วยความเคืองแค้น

¹⁶ พวกเขาพูดกับพระองค์ว่า "ท่านไม่ได้ยินในสิ่งที่คนเหล่านี้กำลังร้องกันหรือ?" พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ใช่แล้ว แต่ท่านไม่เคยอ่านหรือ 'พระองค์ทรงทำให้คำสรรเสริญออกมาจากปากของเด็กและการที่ยังไม่หย่ามน'?" ¹⁷ จากนั้นพระเยซูทรงไล่พวกเขาไว้และออกไปจากเมืองไปยังหมู่บ้านเบธานีแล้วทรงค้างแรมที่นั่น

¹⁸ บัดนี้พระองค์เสด็จกลับเข้าไปในเมืองตอนเช้า พระองค์ทรงหิว ¹⁹ เมื่อเห็นต้นมะเดื่ออยู่ริมทางถนน พระองค์เสด็จไปที่ต้นมะเดื่อนั้น ครั้นไม่เห็นว่ามีผลเลยนอกจากใบเต็มต้น พระองค์จึงตรัสว่า "จงอย่าเกิดผล

อีกเลย" และต้นมะเดื่อก็แห้งเหี่ยวในทันที

20 เมื่อเหล่าสาวกเห็น พวกเขาประหลาดใจและพูดกันว่า "เป็นไปได้อย่างไรที่ต้นมะเดื่อจะแห้งเหี่ยวในทันที?"

21 พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า ถ้าพวกท่านมีความเชื่อและไม่มี ความสงสัยเลย พวกท่านจะทำได้ยิ่งกว่าสิ่งที่เกิดขึ้นกับต้นมะเดื่อ เพราะพวกท่านจะพูดกับภูเขาลูกนี้ได้ว่า 'จงลอย ขึ้นและเคลื่อนลงไปในทะเลเถิด' แล้วก็จะเกิดขึ้นตามนั้น **22** พวกท่านอธิษฐานขอสิ่งใดก็ตาม จงเชื่อแล้ว พวกท่านก็จะได้รับ"

23 เมื่อพระเยซูเสด็จเข้ามาในพระวิหาร พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้อาวุโสของประชาชนมาหาพระองค์ใน ขณะที่พระองค์ทรงกำลังสอนแล้วพูดว่า "ท่านทำสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจใด? และใครกันที่ให้สิทธิอำนาจนี้ แก่ท่าน?" **24** พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "เราอยากจะถามพวกท่านคำถามหนึ่งเช่นกัน ถ้าพวกท่านบอก เราได้ เราก็จะบอกพวกท่านว่าเราทำสิ่งเหล่านี้ด้วยสิทธิอำนาจใด

25 การบัพติศมาของยอห์นนั้นมาจากที่ใด? จากสวรรค์หรือจากมนุษย์?" พวกเขาพูดคุยท่ามกลางพวกเขา กันเอง โดยพูดว่า "ถ้าพวกเขาบอกว่า 'มาจากสวรรค์' เขาก็จะพูดกับพวกเราว่า 'แล้วทำไมพวกท่านจึงไม่เชื่อ ยอห์น?' **26** แต่ถ้าพวกเขาพูดว่า 'จากมนุษย์' พวกเขาก็หัวนเกรงฝูงชน เพราะพวกเขาเห็นว่ายอห์นคือผู้

เผยพระวจนะ" **27** จากนั้นพวกเขาจึงตอบพระเยซูว่า "พวกเราไม่ทราบ" พระองค์จึงตรัสตอบพวกเขาด้วย เช่นกันว่า "ถ้าเช่นนั้นเราก็จะไม่บอกพวกท่านว่าเราทำสิ่งเหล่านี้โดยสิทธิอำนาจใด

28 แต่พวกท่านคิดอย่างไร? ชายคนหนึ่งมีบุตรสองคน พวกท่านไปหาบุตรคนแรกแล้วพูดว่า 'บุตรเอ๋ย วัน นี้จะไปทำงานในไร่องุ่นเถิด' **29** บุตรผู้นั้นตอบว่า 'ลูกจะไม่ไป' แต่มาภายหลังเขาเปลี่ยนใจและไปทำงาน **30** และชายคนนี้เป็นไปหาบุตรคนที่สองและพูดในสิ่งเดียวกัน บุตรคนนั้นตอบว่า 'ได้พ่อ ลูกจะไป' แต่เขาก็ไม่ไป

31 คนไหนในบุตรทั้งสองคนนี้ที่ทำตามความประสงค์ของบิดาของท่าน?" พวกเขาตอบว่า "คนแรก" พระ เยซูตรัสกับพวกเขาว่า "เราบอกความจริงกับพวกท่านว่า คนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีจะเข้าสู่ราชอาณาจักร ของพระเจ้าก่อนพวกท่านเสียอีก **32** เพราะยอห์นมายังพวกท่านด้วยทางของความชอบธรรม แต่พวกท่าน กลับไม่เชื่อเขา ขณะที่พวกคนเก็บภาษีและหญิงโสเภณีต่างก็เชื่อเขา และพวกท่าน เมื่อได้เห็นสิ่งที่เกิดขึ้นแล้ว ก็กลับก็ยังไม่กลับใจและเชื่อเขา

33 จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งเถิด มีชายคนหนึ่ง ซึ่งเป็นเจ้าของที่ดิน เขาปลูกต้นองุ่น และทำรั้วไว้รอบๆ ขุดบ่ออย่างอุ่งไว้ในนั้น สร้างหอคอยไว้ และให้พวกคนทำสวนเช่าสวนองุ่นนี้ จากนั้นเขาก็ไปยังประเทศอื่น **34** เมื่อเวลาเก็บเกี่ยวผลองุ่นใกล้เข้ามาแล้ว เขาก็ส่งคนรับใช้ไปหาคนดูแลสวนเพื่อขอผลองุ่นของเขา

35 แต่พวกคนดูแลสวนจับตัวพวกคนรับใช้ของเขาไว้ ทุบตีเสียคนหนึ่ง ข่าเสียคนหนึ่ง และเอาหินขว้างอีก คนหนึ่ง **36** แล้วเจ้าของสวนองุ่นก็ส่งพวกคนรับใช้ของเขาไปอีกครั้ง โดยให้ไปกับหลายคนมากกว่าครั้งแรก แต่พวกคนดูแลสวนก็ปฏิบัติกับคนเหล่านั้นอย่างเดียวกัน **37** หลังจากนั้น เจ้าของสวนก็ส่งบุตรชายของตน ไป โดยพูดว่า 'พวกเขาคงจะให้เกียรติกับบุตรชายของเรา'

38 แต่เมื่อพวกคนดูแลสวนเห็นบุตรชายคนนั้น พวกเขาพูดกันว่า 'คนนี้เป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเขาเสีย และเป็นเจ้าของทรัพย์สินเหล่านี้แทน' **39** ดังนั้นพวกเขาจึงจับตัวบุตรชายคนนั้น โยนเขาออกไปจากสวน องุ่นและฆ่าเขาเสีย

40 ต่อมาเมื่อเจ้าของสวนองุ่นมาถึง แล้วเขาจะกระทำอย่างไรกับพวกผู้ดูแลสวนเหล่านั้นเล่า?" **41** พวกเขา ตอบพระองค์ว่า "เขาจะทำลายพวกคนเลวเหล่านั้นด้วยวิธีที่รุนแรงที่สุด และจะให้พวกผู้ดูแลสวนคนอื่นๆ มาเช่าสวนแทน ซึ่งพวกเขาจะแบ่งผลองุ่นให้แก่เจ้าของสวนเมื่อผลองุ่นสุกแล้ว"

42 พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "พวกท่านไม่เคยอ่านในพระคัมภีร์หรือ 'ศิลาที่ผู้ก่อสร้างได้ปฏิเสธรันถูกทำให้ เป็นศิลามุมเอกแล้ว และองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นผู้กระทำ และจะเป็นสิ่งอัศจรรย์แก่สายตาของเราทั้งหลาย?'

43 ด้วยเหตุนี้ เราบอกพวกท่านว่า ราชอาณาจักรของพระเจ้าจะถูกนำไปเสียจากพวกท่านและจะมอบให้แก่ชนชาติหนึ่งที่เกิดผล **44** ผู้ใดก็ตามที่ล้มลงบนศิลานี้ก็จะแหลกละเอียดเป็นชิ้นๆ แต่ผู้ใดที่ถูกศิลานี้ทับก็จะถูก

บดขยี้"

45 เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีได้ยินคำอุปมาของพระองค์ พวกเขาเข้าใจว่าพระองค์กำลังหมายถึงพวกเขา **46** ขณะกำลังหาทางจับกุมพระองค์นั้น พวกเขาหัวนเกรงฝูงชน เพราะคนนับถือพระองค์ว่าเป็นผู้เผยพระวจนะท่านหนึ่ง

Chapter 22

1 พระเยซูตรัสกับพวกเขาอีกครั้งหนึ่งเป็นคำอุปมาว่า **2** "ราชอาณาจักรสวรรค์เป็นเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งที่ได้จัดเตรียมงานเลี้ยงเพื่อการอภิเษกสมรสของราชโอรสของพระองค์ขึ้น **3** พระองค์ทรงส่งพวกผู้รับใช้ออกไปตามคนที่ได้รับเชิญให้มางานเลี้ยงของการอภิเษกสมรสนั้น แต่พวกเขาไม่มีใครจะมากัน

4 แล้วกษัตริย์ก็ส่งพวกผู้รับใช้คนอื่นออกไปอีกครั้งหนึ่ง พระองค์รับสั่งว่า 'ให้บอกแก่คนที่ได้รับเชิญว่า "เราจัดเตรียมอาหารเย็นของเราไว้แล้ว ทั้งวัวและลูกวัวตัวอ้วนพีของเราก็ได้ฆ่าและทุกสิ่งทุกอย่างก็เตรียมไว้พร้อมแล้ว เชิญมาร่วมงานเลี้ยงฉลองอภิเษกสมรสนี้เถิด"'

5 แต่พวกเขาไม่สนใจในคำเชิญนี้และพวกเขาก็ไปเสีย บางคนก็ไปยังไร่นาของเขา คนอื่น ๆ ก็ไปค้าขาย **6**

ฝ่ายคนที่เหลือก็จับพวกข้าราชการบริพารของกษัตริย์มาทำการอภัยยศต่าง ๆ แล้วฆ่าเสีย **7** กษัตริย์ทรงพิโรธ พระองค์จึงส่งกองทัพบองพระองค์ออกไปฆ่าบรรดาชาตกรเหล่านั้น รวมทั้งเผาเมืองของพวกเขาเสีย

8 จากนั้น พระองค์ทรงรับสั่งกับพวกข้าราชการบริพารของพระองค์ว่า 'งานอภิเษกสมรสพร้อมแล้ว แต่พวกที่ได้รับเชิญนั้นไม่คู่ควรกับงานนี้เลย **9** เหตุฉะนั้นจงออกไปตามทางหลวงและเชิญผู้คนจำนวนมากที่สุดเท่าที่พวกท่านจะเชิญมาได้เพื่อมางานเลี้ยงอภิเษกสมรส' **10** พวกข้าราชการบริพารก็ออกไปยังถนนหลวงต่างๆ และรวบรวมทุกคนที่พบเข้าด้วยกันซึ่งมีทั้งคนดีและคนไม่ดี ดังนั้นห้องโถงงานอภิเษกสมรสนั้นก็เต็มไปด้วยแขก

11 แต่เมื่อกษัตริย์เสด็จไปทอดพระเนตรแขกทั้งหลาย พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งไม่ได้สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส **12** กษัตริย์จึงตรัสถามเขาว่า 'สหายเอ๋ย ทำไมท่านมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานอภิเษกสมรส?' และเขาก็นิ่งอยู่พูดไม่ออก

13 แล้วกษัตริย์จึงรับสั่งกับพวกข้าราชการบริพารว่า 'จงมัดมือมัดเท้าคนนี้และเอาไปโยนทิ้งบริเวณที่มีดข้างนอก ซึ่งเป็นที่มีการร้องให้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน' **14** เพราะว่าคนที่ได้รับเชิญนั้นมีมาก แต่คนที่ได้รับการเลือกสรรนั้นมีน้อย"

15 หลังจากนั้นพวกฟาริสีก็ออกไปและได้วางแผนว่าจะให้พระองค์ติดกับดักด้วยคำตรัสของพระองค์ได้อย่างไร **16** ต่อจากนั้นพวกเขาจึงได้ส่งพวกสาวกของตนร่วมกับพวกเฮโรดให้ไปทูลพระเยซูว่า "ท่านอาจารย์ พวกเรารับว่าท่านเป็นคนซื่อสัตย์ และสั่งสอนทางของพระเจ้าด้วยความสัตย์จริง ท่านมิได้เอาใจผู้ใด และท่านไม่ได้เข้าข้างฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด **17** ดังนั้น ขอพระองค์ทรงโปรดบอกให้พวกข้าพเจ้าทราบด้วยเถิดว่า พระองค์คิดอย่างไร การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นควรหรือไม่"

18 แต่ว่าพระเยซูทรงทราบแผนการที่ชั่วร้ายของพวกเขาและตรัสว่า "พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเราทำไม? **19** จงเอาเหรียญที่จะเสี้ยวส่วยนั้นมาให้เราดู" จากนั้นพวกเขาก็นำเงินหนึ่งเดนาเรียนถวายพระองค์

20 พระเยซูจึงตรัสถามพวกเขาว่า "รูปและชื่อนี้เป็นของใคร?" **21** พวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า "เป็นของซีซาร์" พระเยซูจึงตรัสกับพวกเขาว่า "เหตุฉะนั้นของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า" **22** เมื่อพวกเขาได้ยินดังนั้นแล้ว พวกเขาก็ประหลาดใจ พวกเขาจึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป

23 ในวันเดียวกันนั้นได้มีบางคนในพวกสะดูสีมาหาพระองค์ ซึ่งพวกสะดูสีนี้เป็นผู้ที่ได้กล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี พวกเขาทูลถามพระองค์ว่า **24** "พระอาจารย์ โมเสสสั่งว่า 'ถ้าผู้ตายยังไม่มีบุตร ก็จำเป็นที่จะให้น้องชายแต่งงานกับภรรยาของน้องสำหรับงานอภิเษกสมรสสืบสายของพี่ชายไว้'

25 พวกเขาที่มีพี่น้องผู้ชายด้วยกันทั้งหมดเจ็ดคน ฝ่ายพี่ชายคนหัวปีแต่งงานและตายไป โดยที่ยังไม่มีบุตร ก็
 ละภรรยาไว้ให้กับน้องชาย 26 ฝ่ายน้องชายคนที่สองก็ตายและไม่มีบุตรเช่นกัน คนที่สามก็เหมือนกัน จนถึง
 คนที่เจ็ด 27 และในที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย 28 ดังนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตายหญิงนั้นจะเป็น
 ภรรยาของใครในพี่น้องทั้งเจ็ดคนนั้น? เพราะว่าเธอนั้นได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนนั้นแล้ว"

29 แต่พระเยซูตรัสตอบกับพวกเขาว่า "ท่านเข้าใจผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า
 30 ด้วยว่าเมื่อมนุษย์เป็นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่พวก
 เขาจะเป็นเหมือนบรรดาทูตในฟ้าสวรรค์

31 แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นขึ้นมานั้น ท่านยังไม่ได้อ่านที่พระเจ้าตรัสไว้กับพวกท่านหรือว่า 32 'เราเป็น
 พระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ' พระเจ้าไม่ได้เป็นพระเจ้าของคนตาย
 แต่เป็นพระเจ้าของคนเป็น" 33 เมื่อฝูงชนได้ยินอย่างนั้นแล้วก็พากันประหลาดใจในคำสอนของพระองค์

34 แต่เมื่อพวกฟาริสีได้ยินว่าพระเยซูทำให้พวกสะดูสีนิ่งเงียบไป พวกเขาจึงได้รวมตัวกัน 35 มีนักกฎหมาย
 คนหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางพวกเขาได้ทดลองพระองค์โดยทูลถามพระองค์ว่า 36 "ท่านอาจารย์ ในธรรม
 บัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อไหนสำคัญที่สุด?"

37 พระเยซูตรัสกับเขาว่า "'จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า ด้วยสุดใจของเจ้า ด้วยสุดจิตของเจ้า และด้วย
 สุดความคิดของเจ้า' 38 นี่แหละเป็นพระบัญญัติข้อใหญ่และข้อแรก

39 และพระบัญญัติข้อที่สองก็เหมือนกันคือ 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' 40 ธรรมบัญญัติและ
 บรรดาคำของผู้เผยพระวจนะทั้งสี่ ก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติทั้งสองข้อนี้"

41 ขณะที่พวกฟาริสียังอยู่ที่นั่นด้วยกัน พระเยซูตรัสถามพวกเขาว่า 42 "พวกท่านคิดอย่างไรเกี่ยวกับพระ
 คริสต์ พระองค์ทรงเป็นบุตรของผู้ใด?" พวกเขาจึงทูลพระองค์ว่า "เป็นบุตรของดาวิด"

43 พระเยซูตรัสถามพวกเขาว่า "ถ้าอย่างนั้นทำไมดาวิดจึงทรงเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยเดช
 พระวิญญาณและทรงกล่าวว่า 44 'พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า "จงนั่งที่ขวามือของเรา
 จนกว่าเราจะปราบศัตรูของท่านให้อยู่ใต้เท้าของท่านเล่า?"'

45 ถ้าดาวิดเรียกพระคริสต์ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า' แล้วพระองค์จะเป็นบุตรของดาวิดได้อย่างไร?" 46 ไม่มี
 ผู้หนึ่งผู้ใดสามารถตอบคำถามของพระองค์ได้สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์อีกต่อไป

Chapter 23

1 หลังจากนั้นพระเยซูได้ตรัสกับฝูงชนและกับบรรดาสาวกของพระองค์ 2 พระองค์ตรัสว่า "พวกธรรมา
 จารย์และพวกฟาริสีที่นั่งบนที่นั่งของโมเสส 3 เหตุฉะนั้น ทุกสิ่งที่พวกเขาสั่งสอนพวกท่าน จงประพฤติตาม
 แต่อย่าเลียนแบบในสิ่งที่พวกเขากระทำ เพราะว่าพวกเขาสอนสิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ แต่พวกเขาทำตามตามที่พวก
 เขาสอนไม่

4 ด้วยว่าพวกเขาเอาภาระหนักซึ่งยากที่จะแบกวางไว้บนบ่ามนุษย์ แต่ฝ่ายพวกเขาแม้แต่นี้เดียวก็ไม่ยอมจับ
 ต้องเลย 5 การกระทำของพวกเขาก็เพื่อเป็นการอวดให้คนอื่นได้เห็น พวกเขาทำหลักพระธรรม
 ขนาดใหญ่และสวมเสื้อที่มีพู่ห้อยยาว

6 พวกเขาชอบที่นั่งอันมีเกียรติในงานเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา 7 และชอบรับการคำนับที่
 กลางตลาดและชอบให้ผู้คนเรียกพวกเขาว่า 'อาจารย์'

8 แต่ฝ่ายพวกท่านอย่าให้ใครเรียกพวกท่านว่า 'ท่านอาจารย์' เพราะว่าพวกท่านมีพระอาจารย์แต่เพียงผู้เดียว
 เท่านั้น และพวกท่านทุกคนเป็นพี่น้องกัน 9 และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดาของพวกท่านเลย เพราะว่า
 พวกท่านมีพระบิดาองค์เดียวคือพระองค์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ 10 อย่าให้ผู้ใดเรียกพวกท่านว่า 'พระครู'
 เพราะว่าพระครูของพวกท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์

11 เพราะว่าผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ของพวกท่านทั้งหลาย **12** ผู้ใดที่ยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะถูกทำให้ต่ำลง และผู้ใดที่ถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับยกขึ้น

13 แต่ว่าวิถีแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าได้ปิดประตูแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ เพราะว่าพวกเจ้าเองไม่ยอมเข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไปพวกเจ้าก็ไม่ยอม **14** วิถีแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด พวกเจ้าล้างผลาญบ้านของหญิงม่าย ในขณะที่พวกเจ้าทำที่เป็นอธิษฐานเสียยืดยาว พวกเจ้าจะได้รับการลงโทษที่ร้ายแรงยิ่งกว่า **15** วิถีแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าเที่ยวไปทั่วทั้งทางทะเลและทางบก เพื่อจะได้คนเดียวเข้าจารีต และเมื่อได้แล้วพวกเจ้าก็ทำให้เขากลายเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าตัวพวกเจ้าเองถึงสองเท่า

16 วิถีแก่พวกเจ้า คนนำทางคนตาบอด พวกเจ้ากล่าวว่า 'ผู้ใดจะสาบานโดยอ้างพระวิหาร คำสาบานนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะสาบานโดยอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องทำตามคำสาบาน' **17** พวกเจ้าผู้ตาบอดและโง่งมเสีย สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารที่กระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์?

18 และว่า 'ผู้ใดที่สาบานโดยอ้างแท่นบูชา นั้น คำสาบานนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดที่สาบานโดยอ้างเครื่องถวายบนแท่นบูชา นั้น ผู้นั้นต้องทำตามคำสาบาน' **19** พวกเจ้าคนตาบอดเอ๋ย สิ่งไหนสำคัญกว่า เครื่องถวายบนแท่นบูชาหรือแท่นบูชาที่ทำให้เครื่องถวายบนแท่นบูชา นั้นศักดิ์สิทธิ์?

20 เหตุฉะนั้น ผู้ใดจะสาบานโดยอ้างแท่นบูชา ก็สาบานโดยอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งตั้งอยู่บนแท่นนั้นด้วย **21** และผู้ใดจะสาบานโดยอ้างพระวิหาร ก็สาบานโดยอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้นด้วย **22** และผู้ใดจะสาบานโดยอ้างสวรรค์ ก็สาบานโดยอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นด้วย

23 วิถีแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าถวายสิบลดที่เป็นสระและลูกผักชีและยี่หระ แต่พวกเจ้าละทิ้งสิ่งที่สำคัญในธรรมบัญญัติ คือความยุติธรรมและความเมตตาและความเชื่อ ซึ่งสิ่งเหล่านี้พวกเจ้าควรทำและไม่ควรละเลย **24** พวกเจ้าผู้นำคนตาบอดเอ๋ย เจ้าครองลูกน้ำทั้งตัวแต่เจ้ากลับกลืนตัวอูฐเข้าไป

25 วิถีแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าทำความสะอาดถ้วยชามแต่ภายนอก แต่ว่าข้างในของถ้วยชามนั้นเต็มไปด้วยการโจรกรรมและการมัวเมาทะเล **26** พวกเจ้า ฟาริสีตาบอดเอ๋ย จงชำระถ้วยชามภายในเสียก่อน แล้วข้างนอกก็จะสะอาดด้วย

27 วิถีแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพซึ่งจอบด้วยปูนขาว ข้างนอกมองดูสวยงาม แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและทุกสิ่งที่โสโครก **28** พวกเจ้าทั้งหลายเป็นอย่างนั้นเช่นกัน ภายนอกที่ปรากฏแก่มนุษย์นั้นเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในของพวกเจ้าเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า

29 วิถีแก่พวกเจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าพวกเจ้าสร้างบรรดาอุโมงค์ฝังศพของเหล่าผู้เผยพระวจนะและตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของบรรดาผู้ชอบธรรมให้งดงาม **30** พวกเจ้ากล่าวว่า 'ถ้าพวกเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของพวกเรานั้น พวกเราจะไม่มีส่วนในการทำให้โลหิตของเหล่าผู้เผยพระวจนะตกเลย' **31** อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานประจักษ์ว่าตัวพวกเจ้าเองว่า พวกเจ้าเป็นบุตรของคนเหล่านั้นซึ่งได้ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะ

32 พวกเจ้าทั้งหลายจงทำตามทีบรพบุรุษของพวกเจ้าได้กระทำให้ครบถ้วนเถิด **33** เจ้าพวกงู พวกชาติผู้ร้าย พวกเจ้าจะหนีจากการลงโทษแห่งนรกได้อย่างไร?

34 เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราได้ส่งพวกผู้เผยพระวจนะ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ไปหาพวกเจ้า พวกเจ้าก็ฆ่าเสียบ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง และพวกเจ้าก็เขียนตีพวกเขาในธรรมศาลาของพวกเจ้าและข่มเหงไล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองนั้นบ้าง **35** ดังนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรมได้ตกยังแผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรมถึงโลหิตของเศคาริยาห์บุตรชายของเบเรคิยาห์ผู้ซึ่งเจ้าได้ฆ่าเสียที่ระหว่างพระวิหารและ

แทนบูชา ³⁶ เรบอกพวกเจ้าด้วยความจริงว่า สิ่งทั้งปวงเหล่านี้จะมาเหนือคนในยุคนี้

³⁷ เยรูซาเล็ม โอ เยรูซาเล็ม เมืองที่ฆ่าบรรดาผู้เผยพระวจนะและเอาหินขว้างบรรดาผู้ที่ถูกส่งมาให้เจ้า เราใคร่จะรวบรวมบรรดาลูกๆ ของเจ้าอยู่เมืองๆ เหมือนแม่ไก่ที่รวบรวมลูกๆ ของมันไว้ใต้ปีก แต่เจ้ากลับไม่ยอม ³⁸ ดูกิจ บ้านเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งให้รกร้าง ³⁹ เพราะเรากล่าวกับเจ้าว่า ตั้งแต่นี้ต่อไปเจ้าจะไม่เห็นเราอีก จนกว่าเจ้าจะกล่าวว่า 'สรรเสริญแด่พระเจ้าผู้ซึ่งเสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า'

Chapter 24

¹ พระเยซูเสด็จออกจากพระวิหารและขณะที่พระองค์ทรงดำเนินตามทางก็มีเหล่าสาวกของพระองค์ได้มาหาพระองค์และเข้าไปยังตึกทั้งหลายที่อยู่ในบริเวณพระวิหาร ² แต่พระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า "พวกท่านเห็นสิ่งเหล่านี้แล้วไม่ใช่หรือ? เรบอกความจริงกับพวกท่านว่า ก้อนหินที่ซ้อนทับกันนี้จะไม่มีสักก้อนเดียวที่จะไม่ถูกทำให้พังทะลายลงมา"

³ ขณะที่พระองค์ประทับบนภูเขามะกอกเทศ บรรดาสาวกได้มาเฝ้าพระองค์เป็นส่วนตัวและทูลว่า "ขอโปรดบอกแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยเถิดว่า สิ่งเหล่านี้จะเกิดขึ้นเมื่อไร? อะไรจะเป็นหมายสำคัญแห่งการเสด็จมาของพระองค์และวาระสุดท้ายของยุคนี้หรือ?" ⁴ พระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า "ระวังให้ดี อย่าให้ใครนำพวกท่านให้หลงไป ⁵ เพราะว่าจะมีหลายคนมาโดยอ้างนามของเรา ด้วยการกล่าวว่า 'เราคือพระคริสต์' และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป

⁶ พวกท่านจะได้ยินถึงเรื่องของสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม จงเข้าใจเพื่อพวกท่านจะไม่ตระหนก เพราะว่สิ่งเหล่านี้จำเป็นที่จะต้องเกิดขึ้น แต่ที่สุดของปลายยุคนั้นยังไม่ถึง ⁷ เพราะว่ประชาชาติจะลุกขึ้นต่อสู้กับประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อสู้กับราชอาณาจักร รวมทั้งจะเกิดการกันดารอาหารและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ ⁸ แต่สิ่งทั้งปวงเหล่านี้เป็นเพียงการเริ่มต้นของความเจ็บปวดเมื่อจะคลอดบุตรเท่านั้น

⁹ หลังจากนั้นพวกเขาจะมอบตัวของพวกท่านไว้ให้คนทุกขัล้าบากและจะฆ่าพวกท่านเสีย พวกท่านจะถูกบรรดาชนชาติทั้งหมดเกลียดชังเพื่อเห็นแก่นามของเรา ¹⁰ หลังจากนั้นคนจำนวนมากจะสะดุดและทรยศกับรวมทั้งจะเกลียดชังกันเองด้วย ¹¹ ผู้เผยพระวจนะเท็จจำนวนมากจะลุกขึ้นและนำคนมากมายให้หลงไป

¹² เพราะว่การไม่เคารพกฎหมายจะเพิ่มมากขึ้น และความรักของคนเป็นอันมากจะเหือดเหี้ยนลง ¹³ แต่ผู้ที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะได้รับการช่วยเหลือให้รอด ¹⁴ ข่าวประเสริฐเรื่องราชอาณาจักรนี้จะถูกเทศนาไปทั่วโลก โดยเป็นดังคำพยากรณ์แก่บรรดาประชาชาติทั้งปวง แล้วที่สุดปลายจะมาถึง

¹⁵ เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งทำให้เกิดความหตุใจ ตามที่ดาเนียลผู้เผยพระวจนะได้กล่าวไว้ จงตั้งมั่นอยู่ในสถานอันบริสุทธิ์" (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเองเถิด) ¹⁶ "จงให้ผู้คนที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังบรรดาภูเขาทั้งหลาย ¹⁷ ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าลงมาเก็บข้าวของใดๆ ออกจากบ้านของตน ¹⁸ และผู้ที่อยู่ตามไร่นา อย่ากลับไปเอาเสื้อผ้าของตน

¹⁹ แต่วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่มีลูกเล็ก และผู้ที่ให้นมบุตรอยู่ในช่วงเวลาเหล่านั้น ²⁰ จงอธิษฐานเพื่อการที่ต้องหนีของพวกท่านนั้นจะไม่เกิดขึ้นในช่วงฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต ²¹ ด้วยว่วันแห่งความทุกข์ขัล้าบากครั้งยิ่งใหญ่ นั้นจะมาอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนตั้งแต่จุดเริ่มต้นของโลกมาจนกระทั่งบัดนี้ และจะไม่มีอีกเลย ²² ถ้าหากวันเหล่านั้นไม่ได้ถูกย่นสั้นเข้าก็จะมีมนุษย์คนใดถูกช่วยให้รอดได้ แต่เพราะเห็นแก่คนที่พระองค์ทรงเลือก วันเหล่านั้นจึงถูกย่นให้สั้นลง

²³ และถ้ามีคนกล่าวกับพวกท่านว่า 'ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี้' หรือ 'พระคริสต์อยู่ที่โน่น' อย่าได้เชื่อ ²⁴ ด้วยว่จะมีบรรดาพระคริสต์เทียมและพวกผู้เผยพระวจนะเท็จปรากฏขึ้นมาและจะสำแดงหมายสำคัญกับการอัศจรรย์ที่ยิ่งใหญ่ ถ้าเป็นได้พวกเขาจะล่อลวงบรรดาผู้ที่ทรงเลือกให้หลงไป ²⁵ ดูกิจ เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เวลานั้นจะมาถึง

- 26** ด้วยเหตุนี้ ถ้าพวกเขาได้บอกพวกท่านว่า 'ดูเถิด พระองค์ประทับในถิ่นทุรกันดาร' ก็จงอย่าออกไป หรือพวกเขาเล่าว่า 'ดูเถิด พระองค์ประทับในห้อง' ก็จงอย่าเชื่อ **27** ด้วยว่าฟ้าแลบส่องมาจากทิศตะวันออกไปจนจรดทิศตะวันตกอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น **28** ด้วยว่าซากศพอยู่ที่ไหน ฝูงแร้งก็จะอยู่ที่นั่น
- 29** แต่หลังจากความทุกข์ยากลำบากในวันเหล่านั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว ดวงอาทิตย์ก็จะมืดดับไปทันที ดวงจันทร์ก็จะไม่ส่องแสง ดวงดาวก็จะตกลงมาจากท้องฟ้าและบรรดาสิ่งที่มีย่านางในฟ้าสวรรค์ก็จะถูกทำให้สั่นไหว
- 30** ต่อจากนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า และมนุษย์ทุกเผ่าพันธุ์บนโลกนี้จะคร่ำครวญ พวกเขาจะเห็นบุตรมนุษย์มานบนเมฆในท้องฟ้า พร้อมด้วยฤทธาานุภาพและสง่าราศีอย่างยิ่งใหญ่
- 31** พระองค์จะส่งบรรดาทูตสวรรค์ของพระองค์พร้อมด้วยเสียงแตรอันดังยิ่ง และพวกเขาจะรวบรวมบรรดาคนที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วจากลมทั้งสี่ทิศและจากที่สุดของปลายฟ้าข้างหนึ่งสู่ปลายฟ้าข้างโน้น
- 32** จงเรียนรู้จากต้นมะเดื่อ เพราะว่าเมื่อใดที่เริ่มแตกหน่ออ่อนและออกใบ ท่านทั้งหลายย่อมรู้ว่าฤดูร้อนใกล้เข้ามาแล้ว **33** เช่นเดียวกัน เมื่อพวกท่านเห็นสิ่งเหล่านี้ พวกท่านควรทราบ bahwa พระองค์เสด็จมาใกล้จะถึงประจวบแล้ว
- 34** เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า คนในยุคนี้จะไม่ล่องลับไปก่อนที่สิ่งทั้งปวงเหล่านี้จะเกิดขึ้น **35** ฟ้าและดินจะล่องไป แต่ถ้อยคำของเราจะไม่วันตายไป
- 36** แต่เกี่ยวกับวันนั้นและชั่วโมงนั้นย่อมไม่มีใครรู้ แม้แต่เหล่าทูตสวรรค์แห่งท้องฟ้า หรือพระบุตรก็ยังไม่รู้ มีแต่พระบิดาเท่านั้นที่รู้
- 37** ด้วยว่าสมัยของโนอาห์เป็นอย่างไร การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้น **38** ด้วยว่าก่อนที่จะมีน้ำท่วมโลกนั้นผู้คนพากันกินและดื่ม ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยาจนกระทั่งถึงวันที่โนอาห์ได้เข้าไปในเรือแล้ว **39** และพวกเขาไม่รู้อะไรเลย จนกระทั่งน้ำท่วมและกวาดเอาพวกเขาไปสิ้นทุกคน เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย
- 40** ในเวลานั้นมีชายสองคนอยู่ในทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่งและทิ้งอีกคนหนึ่งไว้ **41** หญิงสองคนที่กำลังม่แป้งอยู่ที่โรงม่ จะทรงรับคนหนึ่งและทิ้งอีกคนหนึ่งไว้ **42** เหตุฉะนั้นพวกท่านจงเฝ้าระวังอยู่ ด้วยว่าพวกท่านไม่รู้ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของพวกท่านจะเสด็จมาเวลาใด
- 43** แต่จงทราบอย่างนี้ว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่องรู้ได้ว่าขโมยจะมาในเวลาใด เขาก็จะเฝ้าระวังและจะไม่ยอมให้ขโมยเข้าไปในบ้านของเขาได้ **44** เพราะเหตุนี้พวกท่านก็จงเตรียมพร้อมไว้เช่นกัน ด้วยว่าบุตรมนุษย์จะมาในเวลาที่ท่านไม่คิดไม่ฝัน
- 45** ดังนั้น ใครที่เป็นคนรับใช้ที่สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายตั้งเขาไว้เหนือพวกคนรับใช้เพื่อแจกอาหารตามเวลา หรือ? **46** เมื่อนายมาพบว่าเขากำลังทำอย่างนั้น ผู้นั้นก็จะเป็นสุข **47** เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งให้คนรับใช้คนนั้นให้ดูแลบรรดาข้าวของของเขากุอย่าง
- 48** แต่ถ้าคนรับใช้ที่ชั่วช้าคิดในใจว่า 'นายของข้าคงมาช้า' **49** และเริ่มต้นโบยตีบรรดาเพื่อนที่เป็นคนรับใช้และดื่มกินกับพวกขี้เมา **50** แล้วนายของคนรับใช้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิดและในเวลาที่เขาไม่รู้ **51** นายของเขาจะตัดเขาออกเป็นชิ้นๆ และส่งเขาให้ไปอยู่ในที่เดียวกันกับพวกหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

Chapter 25

- 1** ราชอาณาจักรสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนและออกไปรับเจ้าบ่าว **2** ในพวกเธอเป็นคนโง่ห้าคนและคนที่มีความฉลาด **3** ฝ่ายหญิงพรหมจารีที่เป็นคนโง่นั้นได้ถือตะเกียงของ

พวกเธอไปแต่ว่าไม่ได้เอาน้ำมันไปด้วย ⁴ แต่หญิงพรหมจารีที่มีปัญญานั้นได้นำภาชนะที่บรรจุน้ำมันไปพร้อมกับตะเกียงของพวกเธอด้วย

⁵ เนื่องจากเจ้าบ่าวมาล่าช้า พวกเธอจึงจ้องเหงาและพากันหลับไป ⁶ แต่ในตอนเที่ยงคืนนั้นก็มีเสียงหนึ่งร้องว่า 'ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกไปและต้อนรับเขาเถิด'

⁷ หญิงพรหมจารีทั้งหมดก็ตื่นขึ้นและตกแต่งตะเกียงของพวกเธอ ⁸ ฝ่ายคนโง่นั้นพูดกับคนที่มีความปัญญาว่า 'ขอน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะว่าตะเกียงของเราจะดับแล้ว' ⁹ แต่ฝ่ายคนที่มีความปัญญาล่าวตอบพวกเธอไปว่า 'น้ำมันมีไม่เพียงพอสำหรับทั้งพวกเราและพวกท่าน จงออกไปหาคนขายและซื้อสำหรับตัวของพวกท่านเองเถิด'

¹⁰ ขณะที่พวกเธอออกไปซื้อน้ำมันนั้น เจ้าบ่าวก็มาถึง และพวกที่เตรียมพร้อมก็ไปกับท่านและร่วมงานเลี้ยงสมรสนั้น แล้วประตูก็ปิดลง ¹¹ ภายหลังพวกหญิงพรหมจารีอีกพวกหนึ่งก็มาถึงและร้องว่า 'นายเจ้าข้า นายเจ้าข้า ขอเปิดประตูให้เราด้วย' ¹² แต่ท่านตอบว่า 'เรากล่าวความจริงกับพวกเจ้าว่า เราไม่รู้จักพวกเจ้า' ¹³ เหตุฉะนั้น พวกท่านจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะว่าพวกท่านไม่รู้วันและเวลานั้น

¹⁴ ราชอาณาจักรสวรรค์ยังเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งจะออกเดินทางไปยังอีกประเทศหนึ่ง เขาจึงเรียกบรรดาคนรับใช้ของเขามาและให้ดูแลทรัพย์สินของเขา ¹⁵ คนหนึ่งเขาให้ห้าตะลันต์ อีกคนหนึ่งเขาให้สองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งเขาให้ตะลันต์เดียว ซึ่งแต่ละคนได้รับตามความสามารถของพวกเขาสองคนนั้นก็ออกเดินทางไป ¹⁶ คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็ออกไปทันทีและเอาไปลงทุน และได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์

¹⁷ ในทำนองเดียวกัน คนที่ได้รับสองตะลันต์ก็ได้กำไรมาอีกสองตะลันต์ด้วย ¹⁸ แต่คนรับใช้ที่ได้รับตะลันต์เดียวก็ออกไป ขุดหลุม และเอาเงินของเจ้านายซ่อนไว้

¹⁹ หลังจากผ่านไปเป็นเวลานาน เจ้านายของพวกคนรับใช้ก็กลับมาและคิดบัญชีกับพวกเขา ²⁰ คนที่ได้รับห้าตะลันต์มาพร้อมกับเงินที่ได้กำไรอีกห้าตะลันต์ เขากล่าวว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้ให้เงินห้าตะลันต์แก่ข้า ดูก่อนข้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์' ²¹ นายจึงกล่าวแก่เขาว่า 'เจ้าทำดีแล้วและเจ้าเป็นคนรับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งให้เจ้าดูแลของจำนวนมาก จงเปรมปรีดิ์ร่วมกับเจ้านายของเจ้าเถิด'

²² คนที่ได้รับสองตะลันต์ก็เข้ามาและกล่าวว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้ให้เงินแก่ข้าสองตะลันต์ ดูก่อน ข้าได้กำไรมาอีกสองตะลันต์' ²³ นายของเขากล่าวว่า 'เจ้าทำดีแล้ว เจ้าเป็นคนรับใช้ที่ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งให้เจ้าดูแลของจำนวนมาก จงเปรมปรีดิ์ร่วมกับเจ้านายของเจ้าเถิด'

²⁴ หลังจากนั้น คนรับใช้ที่ได้รับตะลันต์เดียวก็เข้ามาและกล่าวว่า 'นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ากราบว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเกี่ยวผลในสิ่งที่ท่านไม่ได้หว่าน และเก็บเกี่ยวในสิ่งที่ท่านไม่ได้โปรย' ²⁵ ข้าพเจ้ากลัวจึงได้ออกไปและนำเงินตะลันต์ของท่านซ่อนไว้ในดิน ดูก่อน นี่คือน้ำเงินของท่าน'

²⁶ แต่เจ้านายตอบเขาว่า 'เจ้าคนรับใช้ผู้ชั่วช้าและขี้เกียจ เจ้ารู้แล้วว่าเราเกี่ยวผลในสิ่งที่เราไม่ได้หว่านและเกี่ยวในสิ่งที่เราไม่ได้โปรย' ²⁷ เหตุฉะนั้น เจ้าควรจะเอาเงินของเราไปฝากธนาคาร และเมื่อเรามาเราก็จะได้รับเงินรวมทั้งดอกเบี้ยคืนมาด้วย

²⁸ เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์จากเขามาและนำไปให้กับคนรับใช้ที่มีสิบตะลันต์นั้น ²⁹ ด้วยว่าทุกคนที่มีอยู่แล้วก็จะได้รับเพิ่มอีก จนกระทั่งมืออย่างเหลือเฟือ แต่ส่วนคนที่ไม่มี แม้ว่าที่เขามีอยู่ก็จะต้องเอาไปจากเขา

³⁰ จงโยนคนรับใช้ที่ไร้ค่านี้อีกไปยังที่มืดข้างนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน'

³¹ เมื่อบุตรมนุษย์กลับมาด้วยพระสิริและพร้อมด้วยเหล่าทูตสวรรค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ ³² บรรดาประชาชาติทั้งปวงจะมารวมตัวกันต่อหน้าพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรงแยกคนพวกหนึ่งออกจากอีกพวกหนึ่ง เหมือนกับผู้เลี้ยงแกะที่แยกแกะออกจากแพะ ³³ พระองค์จะให้ฝูงแกะอยู่ทางเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ให้ฝูงแพะอยู่เบื้องซ้ายของพระองค์

³⁴ หลังจากนั้นภคินีก็จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า 'ท่านผู้ที่ได้รับพระพรจาก

พระบิดาของเรา จงมารับเอาเราอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับพวกท่านตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก ³⁵ ด้วยว่าเมื่อเราหิว พวกท่านได้ให้อาหารแก่เรา เมื่อเรากระหาย พวกท่านก็ได้ให้เราดื่ม เมื่อเราเป็นแขกแปลกหน้า พวกท่านก็ได้ต้อนรับเรา ³⁶ เมื่อเราเปลือยกาย พวกท่านก็ให้เสื้อผ้าแก่เราสวมใส่ เมื่อเราป่วย พวกท่านก็ดูแลเรา เมื่อเราอยู่ในคุก พวกท่านได้มาเยี่ยมเรา'

³⁷ แล้วบรรดาผู้ชอบธรรมจะทูลว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า ที่พวกข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิวและให้พระองค์รับประทาน หรือที่พระองค์กระหาย และให้พระองค์ดื่มนั้นตั้งแต่เมื่อไร? ³⁸ และที่พวกข้าพระองค์เห็นว่าพระองค์ทรงเป็นคนแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้ หรือที่พระองค์ทรงเปลือยกาย พวกข้าพระองค์ได้สวมฉลองพระองค์ให้ตั้งแต่เมื่อไร? ³⁹ และข้าพระองค์เห็นพระองค์ประจบหรือถูกขังคุก และมาเฝ้าพระองค์ตั้งแต่เมื่อไร?' ⁴⁰ และภคัตริย์จะตรัสตอบพวกเขาว่า 'เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า สิ่งที่พวกท่านได้ทำแก่คนหนึ่งคนใดในพี่น้องผู้เล็กน้อยที่สุดที่นี่ ก็เหมือนได้ทำกับเราด้วย'

⁴¹ และในเวลานั้นพระองค์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ของพระองค์ว่า 'พวกเจ้าผู้ถูกแช่งสาป จงถอยออกไปจากเราและเข้าไปอยู่ในไฟที่ไหม้อยู่เป็นนิรันดร์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับมารร้ายและสมุนของมัน ⁴² เพราะว่าเมื่อเราหิว พวกเจ้าก็ไม่ได้ให้อาหารแก่เรา เมื่อเรากระหาย พวกเจ้าก็ไม่ได้ให้เราดื่ม ⁴³ เมื่อเราเป็นแขกแปลกหน้า พวกเจ้าก็ไม่ได้ต้อนรับเรา เมื่อเราเปลือยกาย พวกเจ้าก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าแก่เราสวมใส่ เมื่อเราป่วย พวกเจ้าก็ไม่ได้ดูแลเรา เมื่อเราอยู่ในคุก พวกเจ้าก็ไม่ได้มาเยี่ยมเรา'

⁴⁴ แล้วพวกเขาจะถามว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า พวกข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว หรือกระหาย หรือเป็นแขกแปลกหน้า หรือเปลือยกาย หรือประจบ หรือถูกขังคุก และพวกข้าพระองค์ไม่ได้ปรนนิบัติพระองค์ตั้งแต่เมื่อไร' ⁴⁵ แล้วพระองค์ตรัสตอบพวกเขาว่า 'เราบอกความจริงกับพวกเจ้าว่า สิ่งซึ่งพวกเจ้าไม่ได้กระทำกับคนหนึ่งคนใดในพี่น้องผู้เล็กน้อยที่สุดเหล่านี้ นั่น ก็เหมือนกับว่าพวกเจ้าไม่ได้กระทำแก่เราด้วย' ⁴⁶ พวกคนเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิรันดร์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์"

Chapter 26

¹ ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านั้นเสร็จแล้ว พระองค์จึงตรัสกับกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า ² "พวกท่านรู้ว่าอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะถูกอายัดให้ถูกตรึงที่กางเขน"

³ จากนั้นพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้มาประชุมร่วมกันที่คฤหาสน์ของมหาปุโรหิตผู้ซึ่งมีชื่อว่าคายาฟา ⁴ พวกเขาได้ปรึกษากันเพื่อจับกุมพระเยซูด้วยอุบายและฆ่าพระองค์เสีย ⁵ พวกเขาต่างพูดกันว่า "จะไม่ทำในช่วงเทศกาล เพื่อไม่ให้เกิดความวุ่นวายท่ามกลางประชาชน"

⁶ ในเวลานี้นะหว่างที่พระเยซูประทับที่หมู่บ้านเบธานีในบ้านของซีโมนคนโรคนั้น ⁷ ขณะที่พระเยซูทรงเอนพระกายลงที่โต๊ะ มีผู้หญิงคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์พร้อมถือผอบน้ำมันหอมซึ่งมีราคาแพงมาก แล้วเธอก็เทน้ำมันนั้นลงบนศีรษะของพระองค์ ⁸ แต่เมื่อพวกสาวกของพระองค์เห็นดังนั้น พวกเขาก็อกริ้วและพูดว่า "เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียไป? ⁹ เพราะว่าถ้าน้ำมันนี้ไปขายก็จะได้เงินมากมายมหาศาลและนำไปแจกจ่ายให้แก่คนจนได้"

¹⁰ แต่พระเยซูทรงทราบเรื่องนี้ จึงตรัสกับพวกเขาว่า "ทำไมพวกท่านจึงสร้างความลำบากให้ผู้หญิงนี้? ด้วยว่าเธอได้ทำสิ่งที่ดีงามเพื่อเรา ¹¹ คนจนจะอยู่กับพวกท่านตลอดไป แต่เราจะไม่ได้อยู่กับพวกท่าน"

¹² ด้วยว่าการที่เธอได้เทน้ำมันบนกายของเรา เธอกระทำเพื่อการฝังศพของเรา ¹³ เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่า ไม่ว่าที่ใดทั่วโลกนี้ที่ข่าวประเสริฐนี้ได้ถูกเทศนา สิ่งซึ่งผู้หญิงคนนี้ได้กระทำจะได้รับการกล่าวถึงเพื่อเป็นการระลึกถึงเธอ"

¹⁴ เวลานั้นคนหนึ่งคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนชื่อยูดาส อิสคาริโอท ได้ไปหาพวกหัวหน้าปุโรหิต ¹⁵ และถามว่า "ถ้าข้าพเจ้ามอบพระองค์ให้กับพวกท่าน แล้วพวกท่านจะให้อะไรแก่ข้าพเจ้า?" พวกเขาตอบอย่างหนักแน่นว่าจะให้เหรียญเงินจำนวนสามสิบเหรียญแก่เขา ¹⁶ ตั้งแต่นั้นมา ยูดาสก็คอยหาช่องทางที่จะมอบพระองค์ให้กับ

พวกหัวหน้าปุโรหิต

17 ในวันแรกของเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ บรรดาสาวกได้มาทูลถามพระเยซูว่า "พระองค์จะให้พวกข้าพระองค์จัดเตรียมปัสกาเพื่อให้พระองค์รับประทานที่ไหน?" **18** พระองค์ตรัสตอบว่า "จงเข้าไปในเมืองเพื่อหาผู้ขายคนหนึ่ง และบอกเขาว่า 'พระอาจารย์บอกว่า 'เวลาของเรามาใกล้แล้ว เราจะถือเทศกาลปัสกาที่บ้านของท่านร่วมกับบรรดาสาวกของเรา''" **19** บรรดาสาวกก็ทำตามที่พระเยซูรับสั่งนั้น และพวกเขาได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม

20 ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์นั่งลงเพื่อร่วมสำรับกับสาวกสิบสองคน **21** ขณะที่พระองค์กำลังเสวยนั้น พระองค์ตรัสว่า "เราบอกความจริงกับท่านทั้งหลายว่ามีคนหนึ่งในพวกท่านที่จะทรยศเรา" **22** พวกเขามีความทุกข์ใจเป็นอย่างมาก และแต่ละคนก็ทูลถามพระองค์ว่า "องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ข้าพระองค์แน่นอนใช่ไหม?"

23 พระองค์ตรัสตอบว่า "คนที่เอามือจิ้มลงในชามเดียวกับเรานั้นแหละ คือคนที่จะทรยศเรา" **24** บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์นั้น แต่วิถีแก่คนที่ทรยศบุตรมนุษย์ ถ้าคนนั้นไม่เกิดมาก็จะดีกว่า" **25** ยูดาสผู้ซึ่งจะทรยศพระองค์ทูลถามว่า "พระอาจารย์ คือข้าพระองค์หรือ?" พระองค์ตรัสตอบเขาว่า "ท่านพูดเองแล้วนี่"

26 ขณะที่พวกเขากำลังรับประทานอยู่นั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบพระคุณแล้วพระองค์ก็ทรงหัก และแจกจ่ายขนมปังนั้นให้บรรดาสาวกของพระองค์ และตรัสว่า "จงรับไปรับประทานเถิด นี่เป็นกายของเรา"

27 แล้วพระองค์ทรงหยิบถ้วยมาและเมื่อขอบพระคุณแล้วก็ส่งให้พวกเขาและตรัสว่า "จงรับไปดื่มทุกคนเถิด

28 เพราะนี่เป็นโลหิตของเราซึ่งเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาที่หลั่งออกมาเพื่อยกโทษบาปของคนจำนวนมาก" **29** แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่ดื่มน้ำจากผลของเถาอยู่นี้อีกต่อไปจนกว่าจะถึงวันนั้น คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในราชอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา"

30 เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พวกเขาก็พากันไปยังภูเขามะกอกเทศ **31** ที่นั่นพระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า "ในคืนนี้พวกท่านทุกคนจะตีตัวออกห่างจากเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า 'เราจะตีผู้เลี้ยงแกะและฝูงแกะนั้นจะกระจัดกระจายไป' **32** แต่หลังจากที่เรานอนขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าพวกท่าน"

33 แต่เปโตรทูลพระองค์ว่า "แม้คนทั้งปวงจะออกห่างจากพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่มีทางออกห่างเลย" **34**

พระเยซูตรัสกับเขาว่า "เราบอกความจริงกับท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" **35** เปโตรทูลพระองค์ว่า "ถึงแม้ว่าข้าพระองค์จะต้องตายด้วยกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย" บรรดาสาวกคนอื่นๆ ก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน

36 แล้วพระเยซูทรงพาพวกสาวกไปยังสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่า เกทเสมณี แล้วตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า "จงนั่งอยู่ที่นี้ ขณะที่เราไปอธิษฐานที่โน่น" **37** พระองค์ทรงนำเปโตร และบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย และพระองค์ทรงเริ่มสวดสวดและมีความทุกข์ในพระทัยยิ่งนัก **38** แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า "ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงอยู่และเฝ้าระวังกับเราที่นี่เถิด"

39 แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหน่อหนึ่งก็ซบพระพักตร์ลงและอธิษฐานว่า "โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ ขอให้ถ้วยนี้เลื่อนออกไปจากข้าพระองค์เถิด แต่ขออย่าให้เป็นไปตามความประสงค์ของข้าพระองค์ แต่ขอให้มันเป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์เถิด" **40** พระองค์กลับมายังเหล่าสาวกของพระองค์และพบว่าพวกเขานอนหลับอยู่ แล้วพระองค์ตรัสกับเปโตรว่า "อะไรกัน พวกท่านจะเฝ้าระวังกับเราสักหนึ่งชั่วโมงไม่ได้หรือ?" **41** จงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อพวกท่านจะไม่ต้องเข้าสู่การทดลอง จิตวิญญาณพร้อมแล้วก็จริง แต่กายยังอ่อนกำลังอยู่"

42 พระองค์จึงเสด็จไปที่นั่นและอธิษฐานเป็นครั้งที่สองว่า "โอ ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าถ้วยนี้ไม่สามารถเลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ข้าพระองค์ก็จะทำตามน้ำพระทัยของ

พระองค์" ⁴³ แล้วพระองค์ก็เสด็จมายังบรรดาสาวกของพระองค์อีกครั้งหนึ่งและพบว่าพวกเขายังคงนอนหลับอยู่ เพราะตาของพวกเขาหลับไม่ขึ้น ⁴⁴ และพระองค์ก็เสด็จไปจากพวกเขาอีกครั้งหนึ่ง พระองค์อธิษฐานเป็นครั้งที่สามด้วยถ้อยคำเช่นเดิมอีก

⁴⁵ แล้วพระเยซูก็เสด็จมายังพวกสาวกและตรัสว่า "พวกท่านยังจะนอนและพักผ่อนอยู่อีกหรือ? นี่แน่ะ เวลาใกล้แล้ว บุตรมนุษย์จะถูกทรยศและมอบไว้ในมือของพวกเขาคนบาป" ⁴⁶ จงลุกขึ้นและไปกันเถิด เพราะนี่แน่ะคนที่ทรยศเรามาใกล้แล้ว"

⁴⁷ ในขณะที่พระเยซูกำลังตรัสอยู่นั้น ยูดาสซึ่งเป็นคนหนึ่งในสิบสองคนก็มาถึง พร้อมกับคนกลุ่มใหญ่ซึ่งมาจากพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของประชาชนซึ่งถือดาบและไม่ตะบองมาด้วย ⁴⁸ ถึงเวลานี้คนที่จะทรยศต่อพระเยซูก็ให้สัญญาณกับพวกเขาว่า "เราจับใคร ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาเถิด"

⁴⁹ เขาจึงได้ไปหาพระเยซูอย่างทันทีทันใดและกล่าวว่า "สวัสดิ์พระอาจารย์" แล้วจับพระองค์ ⁵⁰ พระเยซูทรงตรัสกับเขาว่า "สหายเอ๋ย จงทำตามที่ท่านตั้งใจเถิด" แล้วพวกเขาก็เข้ามาและยื่นมือเพื่อจับกุมพระเยซู

⁵¹ ดูก่อน มีคนหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้พระเยซูได้ยื่นมือชักดาบออก และตัดหูคนรับใช้ของมหาปุโรหิต ⁵² พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า "จงเอาดาบของท่านใส่ในฝักเสีย ด้วยว่าทุกคนที่ใช้ดาบก็จะพินาศด้วยดาบ ⁵³ ท่านคิดว่าเราจะถูกลอบต่อพระบิดาของเราไม่ได้หรือ? และพระองค์จะประทานทูตสวรรค์มากกว่าสิบสองกองไม่ได้หรือ?"

⁵⁴ แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นแล้ว ข้อพระคัมภีร์ที่ได้กล่าวไว้ว่า จำเป็นจะต้องเป็นอย่างนี้จะสำเร็จได้อย่างไร?"

⁵⁵ ในเวลานั้น พระเยซูตรัสกับฝูงชนนั้นว่า "ท่านทั้งหลายมาหาเราด้วยดาบและไม่ตะบองและจับเรามัด เหมือนกับว่าเราเป็นโจรหรือ? เราได้สั่งสอนพวกท่านในพระวิหารทุกวันและพวกท่านก็หาได้จับเราไม่ ⁵⁶ แต่เหตุการณ์ทั้งปวงที่ได้เกิดขึ้นนี้ก็เพื่อที่จะสำเร็จตามที่ผู้เผยพระวจนะได้กล่าวเอาไว้" หลังจากนั้นสาวกทั้งหมดก็ละทิ้งพระองค์และพากันหนีไป

⁵⁷ ผู้ที่จับกุมพระเยซูก็ได้้นำพระองค์ไปหาคายาฟาสมหาปุโรหิต ที่ซึ่งบรรดาธรรมจารย์และพวกผู้ใหญ่ประชุมกันอยู่ ⁵⁸ แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆ จนถึงลานบ้านของมหาปุโรหิต เขาได้เข้าไปข้างในและนั่งอยู่กับบรรดาคนใช้เพื่อดูว่าเหตุการณ์นั้นจะจบลงอย่างไร

⁵⁹ ในเวลานั้นพวกหัวหน้าปุโรหิตและบรรดาสมาชิกสภาได้หาพยานเท็จมาปรักปรำพระเยซูเพื่อที่จะประหารพระองค์เสีย ⁶⁰ ถึงแม้ว่าจะมีพยานเท็จหลายคนมาให้การที่ยังหาหลักฐานไม่ได้ แต่หลังจากนั้นมีพยานเท็จสองคนได้มา ⁶¹ และให้การว่า "คนนี้ได้กล่าวว่า เราสามารถทำลายพระวิหารของพระเจ้าและสามารถที่จะสร้างขึ้นใหม่ภายในสามวัน"

⁶² มหาปุโรหิตจึงได้ลุกขึ้นและทูลถามพระองค์ว่า "ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ? คนเหล่านี้ได้เป็นพยานปรักปรำท่านด้วยเรื่องอะไรหรือ?" ⁶³ แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มหาปุโรหิตจึงทูลพระองค์ว่า "เราขอสั่งท่านในนามของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ให้ออกเร่าว่าท่านเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้าหรือไม่" ⁶⁴ พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า "ท่านพูดแล้วนี้ แต่เราบอกท่านว่า ตั้งแต่นี้ต่อไป ท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งที่เบื้องพระหัตถ์ขวาของผู้ทรงฤทธิ์ และผู้ที่เสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์"

⁶⁵ แล้วมหาปุโรหิตได้ฉีกเสื้อผ้าของตนออกและกล่าวว่า "เขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า แล้วเรายังต้องการพยานอีกหรือ? นี่แน่ะ ท่านก็ได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแล้ว ⁶⁶ พวกท่านคิดอย่างไรหรือ?" พวกเขาจึงตอบว่า "เขาสมควรตาย"

⁶⁷ แล้วพวกเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระพักตร์ของพระองค์และเขี่ยตีพระองค์ และตบพระองค์ด้วยฝ่ามือของพวกเขา ⁶⁸ และกล่าวว่า "ท่านผู้เป็นพระคริสต์ จงทำนายให้เราทราบว่าใครตบเจ้าหรือ?"

⁶⁹ ในขณะที่เปโตรนั่งอยู่ข้างนอกที่ลานบ้านอยู่นั้น มีสาวใช้คนหนึ่งเข้ามาหาเขาและพูดว่า "เจ้าได้อยู่ด้วยกันกับเยซูชาวกาลิลี" ⁷⁰ แต่เปโตรปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงนั้น โดยกล่าวว่า "ที่เจ้าพูดนั้น ข้าไม่รู้เรื่อง"

⁷¹ เมื่อเขาเดินออกไปที่ประตูบ้าน มีสาวใช้อีกคนหนึ่งพบกับเขาและได้บอกกับคนทั้งหลายที่นั่นว่า "คนนี้ก็ได้อ

อยู่ด้วยกันกับเยชูชาวนาซาเร็ธ" ⁷² และเปโตรก็ปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง ด้วยคำสาบานว่า "ข้าไม่รู้จักชายคนนั้น"

⁷³ หลังจากนั้นสักครู่หนึ่ง คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ ๆ กันนั้นก็เข้ามาและพูดกับเปโตรว่า "แน่แล้ว เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้น ด้วยว่าสำเนียงของเจ้าส่อตัวเอง" ⁷⁴ จากนั้นเปโตรก็เริ่มสับสนและสาบานว่า "ข้าไม่รู้จักคนนั้น" ในทันใดนั้นไม้ก็ขึ้น ⁷⁵ เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยชูเคยตรัสว่า "ก่อนไม้ขึ้น ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง" แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกและร้องไห้ด้วยความขมขื่นยิ่งนัก

Chapter 27

¹ ครั้นถึงเวลารุ่งเช้า พวกหัวหน้าปุโรหิตทั้งหมดและพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ปรึกษากันเพื่อที่จะประหารพระเยชูเสีย ² พวกเขาจึงมัดพระองค์ และนำพระองค์ไปมอบกับปีลาตเจ้าเมือง

³ หลังจากนั้นยูดาส ผู้ซึ่งทรยศพระองค์ เห็นว่าพระเยชูถูกลงโทษก็กลับใจและนำเหรียญเงินสามสิบบเหรียญคืนให้กับพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ ⁴ และกล่าวว่า "ข้าพเจ้าได้ทำบาปด้วยการทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์" แต่คนเหล่านั้นกล่าวว่า "มันเกี่ยวอะไรกับเรา? มันเป็นเรื่องของเจ้าเอง" ⁵ จากนั้นเขาก็เอาเหรียญเงินโยนลงในพระวิหารและจากไป และเขาก็ไปผูกคอตาย

⁶ บรรดาพวกหัวหน้าปุโรหิตจึงเก็บเหรียญเงินนั้นมาและกล่าวว่า "มันเป็นการผิดธรรมเนียมถ้าเก็บเงินนี้ไว้ในคลัง เพราะว่าเป็นค่าโลหิต" ⁷ พวกเขาจึงปรึกษากันและนำเงินนี้ไปซื้อทุ่งของช่างหม้อสำหรับฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง ⁸ ด้วยเหตุนี้จึงเรียกทุ่งนั้นว่า "ทุ่งโลหิต" จนถึงทุกวันนี้

⁹ ครั้นนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะโดยเยเรมีย์ผู้เผยพระวจนะ ซึ่งกล่าวว่า "พวกเขาได้รับเงินสามสิบบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้นั้น ที่คนอิสราเอลตราค่าไว้" ¹⁰ และพวกเขานำไปซื้อทุ่งของช่างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า

¹¹ เมื่อพระเยชูทรงยืนต่อหน้าเจ้าเมือง แล้วเจ้าเมืองถามว่า "ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ?" พระเยชูตรัสตอบเขาว่า "ก็ท่านว่าแล้วนี่" ¹² แต่เมื่อพวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์ พระองค์จึงมิได้ตรัสตอบสิ่งใด ๆ เลย ¹³ ในเวลานั้นปีลาตจึงกล่าวกับพระองค์ว่า "พวกเขาปรารถนาทำลายประการด้วยกัน ท่านไม่ได้ยินหรือ?" ¹⁴ แต่พระองค์ไม่ตรัสอะไรเลยแม้แต่คำเดียว ซึ่งเจ้าเมืองรู้สึกประหลาดใจเป็นอย่างมาก

¹⁵ ในช่วงเทศกาลปัสกา มีธรรมเนียมที่เจ้าเมืองจะปล่อยนักโทษคนหนึ่งตามที่ฝูงชนต้องการ ¹⁶ ในเวลานั้นมีนักโทษอุกฉกรรจ์คนหนึ่งชื่อบาร์บัส

¹⁷ ดังนั้นเมื่อเขามาประชุมร่วมกัน ปีลาตได้ถามพวกเขาว่า "พวกเจ้าปรารถนาจะให้เราปล่อยใครหรือ บาร์บัสหรือว่าเยชูที่เรียกว่าพระคริสต์?" ¹⁸ เพราะท่านรู้แล้วว่าพวกเขามอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา ¹⁹ ในขณะที่ปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ส่งคนใช้มาเรียนว่า "อย่าทำอะไรแก่ผู้ไร้ความผิดคนนี้เลย ด้วยว่าดิฉันมีความทุกข์ใจอย่างมากภายในวันนี้เนื่องด้วยความฝันเกี่ยวกับท่านผู้นี้"

²⁰ ในขณะที่พวกหัวหน้าปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ได้ปลุกกระดมฝูงชนให้ขอปล่อยบาร์บัสและฆ่าพระเยชูเสีย

²¹ แล้วเจ้าเมืองจึงถามพวกเขาว่า "ในสองคนนี้เราจะให้เราปล่อยคนไหนให้พวกเจ้าหรือ?" พวกเขาตอบว่า "บาร์บัส" ²² ปีลาตจึงถามว่า "เราจะให้เราทำอย่างไรกับเยชูที่เรียกว่าพระคริสต์" พวกเขาทั้งหมดก็กล่าวว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด"

²³ แล้วปีลาตจึงถามว่า "ตรึงทำไม เขาทำผิดอะไรหรือ?" แต่พวกเขายังร้องเสียงดังว่า "ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด" ²⁴ เมื่อปีลาตเห็นว่าเขาไม่สามารถทำอะไรได้แล้ว และมีแต่จะเกิดความวุ่นวาย ท่านจึงเอาน้ำมาและล้างมือของท่านต่อหน้าบรรดาฝูงชนนั้น และกล่าวว่า "เราไม่มีความผิดในเรื่องการตายของผู้ไร้ความผิดคนนี้ พวกเจ้าจำต้องรับผิดชอบเอาเองเถิด"

25 ประชาชนทั้งหมดก็ร้องว่า "ขอให้ความผิดเรื่องความตายของเขาตกอยู่กับพวกเราและบรรดาลูกๆ ของเรา" 26 จากนั้นปีลาตก็ปล่อยบาร์บัสให้กับพวกเขา แต่เขาได้เขียนตีพระเยซูแล้วมอบพระองค์ให้ตรึงไว้ที่กางเขน

27 แล้วพวกทหารของเจ้าเมืองก็นำพระเยซูไปที่กองบัญชาการปรีโกเรียมและรวบรวมทั้งกองไว้เฉพาะพระพักตร์พระเยซู 28 พวกเขาเปลื้องเสื้อผ้าของพระองค์ออกและใส่เสื้อคลุมสีแดงเข้มให้พระองค์ 29 พวกเขาทำมงกุฎหนามและสวมบนศีรษะของพระองค์ แล้วนำไม้เท้ามาใส่ไว้ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์ พวกเขาคุกเข่าลงต่อพระพักตร์ของพระองค์และกล่าวเยาะเย้ยพระองค์ว่า "ข้าแต่กษัตริย์ของพวกยิว ขอรบพระเจริญ"

30 และพวกเขาได้ถ่มน้ำลายรดและเอาไม้เท้าตีที่ศีรษะของพระองค์ครั้งแล้วครั้งเล่า 31 เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว พวกเขาก็ถอดเสื้อคลุมนั้นออกและเอาเสื้อผ้าของพระองค์เองมาใส่คืนให้ และนำพระองค์ไปเพื่อตรึงที่กางเขน

32 ขณะที่พวกเขาได้ออกไปแล้วก็พบชายคนหนึ่งชื่อซีโมน มาจากเมืองไซริน จึงได้บังคับเขาให้แบกกางเขนของพระองค์ไป 33 พวกเขามาถึงสถานที่แห่งหนึ่งซึ่งเรียกว่ากลโกธาซึ่งมีความหมายว่า "กะโหลกศีรษะ"

34 พวกเขาเอาเหล้าองุ่นผสมกับของขมมาถวายพระองค์ พระองค์ทรงลองชิมดูแต่ไม่ทรงดื่ม

35 เมื่อพวกเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้วพวกเขาก็เอาเสื้อผ้าของพระองค์มาจับฉลากแบ่งกัน 36 แล้วพวกเขาก็นั่งลงและเฝ้ามองดูพระองค์ 37 พวกเขาเอาป้ายที่มีข้อความที่เป็นข้อหาของพระองค์ไปติดไว้เหนือศีรษะของพระองค์ ซึ่งอ่านว่า "คนนี่คือเยซู กษัตริย์ของพวกยิว"

38 มีโจรสองคนถูกตรึงพร้อมกับพระองค์ ข้างขวาของพระองค์คนหนึ่งและข้างซ้ายของพระองค์คนหนึ่ง

39 บรรดาผู้คนที่เดินผ่านไปมา ได้พูดหมิ่นประมาทและล้อเลียนเยาะเย้ยพระองค์ 40 และกล่าวว่า "ท่านผู้ที่จะทำลายพระวิหารและจะสร้างใหม่ภายในสามวันเอ๋ย จงช่วยตัวเองให้รอดก่อนเถิด และถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากกางเขนเถิด"

41 ในขณะเดียวกัน พวกหัวหน้าปุโรหิต พวกธรรมจารย์และพวกผู้ใหญ่ ก็ได้กล่าวเยาะเย้ยพระองค์ด้วยเหมือนกันว่า 42 "เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้ เขาเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล ให้เขาลงจากกางเขนเถิด แล้วเราจะได้เชื่อเขาบ้าง"

43 เขาวางใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยก็ขอให้พระเจ้าทรงช่วยเขาเถิดนี่เถิด เพราะเขากล่าวว่า 'เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า'" 44 และโจรบนกางเขนทั้งสองคนก็กล่าวหมิ่นประมาทพระองค์เช่นเดียวกัน

45 ในเวลานั้นได้มีความมืดปกคลุมทั่วทั้งแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวันจนถึงเวลาบ่ายสามโมง 46 ครั้นพอเวลาประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูร้องด้วยเสียงดังว่า "เอลี เอลี ลามา สะบักธานี?" ซึ่งมีความหมายว่า "พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์?" 47 เมื่อบางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ยินดังนั้นก็พูดว่า "เขาเรียกเอลียาห์"

48 ในทันใดนั้นมีคนหนึ่งในคนเหล่านั้นก็วิ่งไปและเอาฟองน้ำจุ่มเหล้าองุ่นเปรี้ยวเสียบไม้เท้าแล้วส่งให้พระองค์ทรงดื่ม 49 ฝ่ายคนที่เหลืออยู่กล่าวว่า "อย่าไปยุ่งกับเขาเลย ให้เราดูว่าเอลียาห์จะมาช่วยเขาหรือไม่"

50 จากนั้นพระเยซูก็ร้องออกมาอีกครั้งด้วยเสียงดังและทรงสิ้นลมหายใจ

51 และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ฉีกขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่ด้านบนลงล่าง และแผ่นดินก็สั่นสะเทือน และศิลาที่แตกแยกออกจากกัน 52 อุโมงค์ก็เปิดออก และร่างของผู้ชอบธรรมทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปก็เป็นขึ้นมา 53 พวกเขาก็ออกจากอุโมงค์หลังจากการเป็นขึ้นมาของพระองค์ พวกเขาเข้าไปในนครบริสุทท์ และปรากฏต่อผู้คนจำนวนมาก

54 ในเวลานั้น เมื่อนายร้อยและบรรดาผู้คนที่เฝ้ามองดูพระเยซูอยู่ด้วยกัน ได้เห็นแผ่นดินไหวและสิ่งต่าง ๆ ที่ได้บังเกิดขึ้นนั้น พวกเขามีความกลัวเป็นอย่างมากและพูดว่า "ท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้าอย่างแท้"

จริง" ⁵⁵ มีผู้หญิงหลายคนติดตามพระเยซูจากกาลิลีเพื่อที่จะปรนนิบัติพระองค์ได้มองดูอยู่แต่ไกล ⁵⁶ ในพวกนั้นมีมารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเซฟ และมารดาของบุตรทั้งสองของเศเบดี ⁵⁷ ครั้นถึงเวลาเย็น มีเศรษฐีคนหนึ่งซึ่งเดินทางมาจากอาริมาเธียชื่อโยเซฟ ผู้เป็นสาวกคนหนึ่งของพระเยซูด้วย ⁵⁸ เขาได้ไปหาปีลาตและขอพระศพของพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั่นแก่เขา ⁵⁹ โยเซฟจึงนำพระศพมาและหุ้มพันพระศพนั่นด้วยผ้าป่านที่สะอาด ⁶⁰ และนำพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ใหม่ของเขาเอง ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา และเขาได้กลิ้งหินก้อนใหญ่มาปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็จากไป ⁶¹ ฝ่ายมารีย์ชาวมักดาลาและมารีย์อีกคนหนึ่งก็อยู่ที่นั่น พวกเธอนั่งตรงข้ามกับอุโมงค์นั้น ⁶² ในวันรุ่งขึ้น ซึ่งเป็นวันถัดจากวันเตรียม บรรดาหัวหน้าปุโรหิตและพวกฟาริสีได้ประชุมร่วมกันกับปีลาต ⁶³ พวกเขากล่าวว่า "ท่านเจ้าเมือง พวกเราจำได้ว่าเมื่อคนล่อลวงนั้นยังมีชีวิตอยู่ เขาได้กล่าวเอาไว้ว่า 'ล่องไปสามวันเราจะเป็นขึ้นมาใหม่' ⁶⁴ เหตุฉะนั้นขอให้ท่านได้สั่งการเพื่อจะจัดให้มีการเผ่าอุโมงค์อย่างแข็งแรง จนถึงวันที่สาม เพราะเกรงว่าพวกสาวกของเขาจะมาและขโมยศพไปแล้วประกาศแก่ประชาชนว่า 'เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว' และการหลอกลวงในครั้งนี้จะร้ายแรงกว่าครั้งแรกอีก" ⁶⁵ ปีลาตจึงบอกกับพวกเขาว่า "เอาคนยามไปเถิด และจงเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ท่านจะทำได้" ⁶⁶ ดังนั้นพวกเขาจึงออกไปและเฝ้าอุโมงค์อย่างแน่นหนา ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามเฝ้าอยู่

Chapter 28

¹ ภายหลังวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชาวมักดาลาและมารีย์อีกคนหนึ่งก็มาดูที่อุโมงค์ฝังพระศพ ² แต่ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรง ด้วยว่ามีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ และกลิ้งก้อนหินออกแล้วนั่งบนก้อนหินนั้น ³ ใบหน้าของทูตสวรรค์นั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ และเสื้อของทูตสวรรค์นั้นขาวเหมือนหิมะ ⁴ ฝ่ายพวกเขาก็กลัวจนตัวสั่นและเป็นเหมือนคนตาย ⁵ ทูตสวรรค์นั้นได้กล่าวแก่ผู้หญิงเหล่านั้นว่า "อย่ากลัวเลย ด้วยเรารู้แล้วว่าท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูผู้ซึ่งถูกตรึงที่กางเขน ⁶ พระองค์ไม่ได้ประทับที่นี่ แต่พระองค์ทรงเป็นขึ้นแล้ว ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้แล้ว มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้นอนลงนั้น ⁷ แล้วจงรีบไปบอกบรรดาสาวกของพระองค์ ว่า 'พระองค์ทรงเป็นขึ้นจากความตายแล้ว ดูเถิด พระองค์จะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนพวกท่าน พวกท่านจะพบกับพระองค์ที่นั่น' ดูเถิด เราได้บอกพวกท่านแล้ว" ⁸ พวกผู้หญิงนั้นก็รีบวิ่งออกจากอุโมงค์นั้นอย่างรวดเร็วด้วยความกลัวและความยินดีอย่างยิ่ง และได้วิ่งไปบอกบรรดาสาวกของพระองค์ ⁹ ดูเถิด พระเยซูทรงพบกับพวกเธอและตรัสว่า "จงเป็นสุขเถิด" ผู้หญิงเหล่านั้นก็มาทูลพระบาทของพระองค์และนมัสการพระองค์ ¹⁰ จากนั้นพระเยซูตรัสกับพวกเธอว่า "อย่ากลัวเลย จงไปบอกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลีเถิด แล้วพวกเขาจะได้พบกับเรานั้น" ¹¹ ในขณะที่พวกผู้หญิงกำลังเดินทางไปนั้น ดูเถิด มีบางคนในพวกที่เฝ้ายามได้เข้าไปในเมืองและแจ้งให้กับบรรดาหัวหน้าปุโรหิตให้ทราบถึงทุกสิ่งที่เกิดขึ้น ¹² เมื่อพวกปุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมและปรึกษาถึงเรื่องที่เกิดขึ้นนั้น พวกเขาจึงได้ให้เงินจำนวนมากมายแก่ทหารเหล่านั้น ¹³ และบอกกับพวกเขาว่า "ให้พูดอย่างนี้ว่า 'บรรดาสาวกของพระเยซูมาในตอนกลางคืนและขโมยศพไปในขณะที่พวกเราหลับอยู่' ¹⁴ ถ้าเรื่องนี้ทราบไปถึงเจ้าเมืองแล้ว เราจะพูดแก้ตัวให้ท่านเองและไม่ให้พวกท่านต้องเป็นกบฏ" ¹⁵ ดังนั้นบรรดาทหารจึงรับเงินไปและทำตามคำแนะนำนั้น ซึ่งเรื่องนี้เลื่องลือไปในบรรดาคณิชาและยังคงเลื่องลืออยู่แม้กระทั่งทุกวันนี้ ¹⁶ แต่สาวกสิบเอ็ดคนก็ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขากาซาที่พระเยซูทรงกำหนดไว้ ¹⁷ เมื่อพวกเขาเห็นพระองค์ พวกเขาก็นมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่ ¹⁸ พระเยซูเสด็จไปหาพวกเขาและตรัสว่า "สิทธิอำนาจทั้งสิ้นทั้งในสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ทรงมอบให้แก่

เราแล้ว **19** เหตุฉะนั้น จงออกไปและสร้างชนทุกชาติให้เป็นสาวก จงบัพติศมาพวกเขาในพระนามของพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์

20 จงสอนพวกเขาให้เชื่อฟังสิ่งทั้งปวงที่เราได้สั่งพวกเขาเอาไว้ ดูก่อน เราอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นยุค"
